

Преди векове, още във времената на монархиите в Европа, живял един стар, но все още добре изглеждащ магьосник на име Виторио. Бил роден в италианските земи, но обичал да пътешества. В последните години от живота си обаче магьосникът се замислил, че бе дошло времето да остави поколение, което да поеме неговият магьоснически завет.

Тръгнал затова Виторио по широкия свят - да си търси съпруга. Искал обаче някоя, която да го желае заради самия него, а не заради вълшебствата и богатствата, с които той можел да я засине - затова и мисията му била много трудна. На толкова възрастен човек като него превзетите човешки човешки често гледали с пренебрежение ако не знаели истинската му същност - а той я криел умело.

И ето, че един ден, когато пътят на Виторио минавал през Новия свят, той срещнал Бернадет - жена, по която не можел да предполага колко луд щял да бъде. Тя била неустоима красавица, дъщеря на френски търговец и английска дама от висшето общество. Наскоро бе дошла в Новия свят да търси нов път за своя род - и, за жалост на магьосника, още по пътя си с кораба насам се бе запознала с един млад хубавец на име Джак, който пък бил роден из американските земи и сега за пореден път се връщал там след временен престой в Англия.

Тъй красиви в своята любов, тъй невинни в преходът към нейното задълбочаване били тази девойка и този момък... Виторио, престарял, белокоп и белоброд, на предела на силите си, не можел да се бори за сърцето на Бернадет - но той вече я обичал тъй силно, че се чувствал неспособен да я остави просто така. Затова решил да стори немислимото.

Сближил се Виторио със семействата на Бернадет и Джак - като приятел, на когото те да имат доверие. Но един ден предал това доверие към тях без те дори да се усетят - омагьосал нищо подозирация американец и го накарал да потърси страст в обятията на млада компаньонка. После сторил тъй, че наивната им обща възлюбена да хване своя избраник в компанията на леката дама - а Бернадет, щом видяла своя любим да й изневерява, огорчена побягнала без да каже и дума. Този бил удобния момент за коварния магьосник да я оплете в мрежите си - той й предложил съчувствие и подкрепа, но всъщност търсил много повече.

В същата тази съдбовна нощ, когато гръмотевична буря вилняла извън къщата, Виторио предложил на Бернадет омагьосана напитка, с която да я накара да се отпусне. Все още крехка и ранима, но същевременно подвласно на вълшебното питие, тя се предала пред въпреки всичко съществуващия му подмолен чар - и била негова за нощта. Така, след своята интрига, магьосникът все пак получил ласките на жената, която обичал - и нейното желание било истинско, макар и леко подправено от неговите тайни деяния.

Ала когато се събудила на следващата сутрин, Бернадет, вече осъзнала се, изпаднала в криза щом си припомнила какво бе сторила предната нощ с мъжа, когото зачитала просто за свой приятел. Побягнала, а Виторио не я последвал - решил да й даде време да помисли над чувствата си. Не предполагал обаче, че по същото това време Джак, който така и не бил съгрешил напълно с компаньонката, разбрал повече за неговата истинска същност - именно от нея, леката дама, която веднъж тайно била видяла прикрития магьосник да служи с вълшебствата си. Джак набързо навързал събитията, включително и нелогичната си спонтанна страст към жена, която не била неговата Бернадет, и осъзнал истинските намерения на Виторио. Бързо отишъл при все още потиснатата заради собственото си деяние европейка и й разказал всичко - което я накарало да се почувства още по-виновна. Въпреки това тя

решила да бъде честна със своя любим и да му признае как бе съгрешила с коварния магьосник след като той бе нагласил нещата така, че да са в негова полза. Но Джак, с доброто си сърце, ѝ простил, въпреки огорчението си.

Двамата решили да избегат от Виторио - затова хванали още първия кораб обратно за Европа. Било твърде късно, когато магьосникът разбрал за бягството им - а по това време той самият вече се чувствал толкова слаб и немоощен, че решил да не ги последва обратно на другия континент. Отишъл все пак на пристана - същия онзи, който и до днес стои гордо там, в съвременния град Уест Порт. Загледал се в своята любима Бернадет, която отплавала с кораба в далечината - загледал се в нея и се усмихнал. Защото магьосническата му душа усетила, че тя вече носила дете в утробата си.

Изпълнил последната мисия на живота си, Виторио се проснал там, на пристана, и издъхнал.

Минали се дни и ето - Бернадет и Джак стигнали до английските земи. Чак там жената с ужас сама установила, че неколкото ѝ прилошаване по време на пътя вероятно не се бе дължало на плаването с кораба - а на факта, че тя чакала бебе. Възлюбеният ѝ, макар и също покосен от мисълта, че от онази греховна нощ цял да остане един вечен спомен, който да свързва Бернадет с манипулативния магьосник, се съгласил да отгледа детето с нея като свое. А за да бъде запазено доброто име на дамата, двамата дори бързо се венчали - тъй или иначе душите им от край време реално копнеели да достигнат до този миг.

Ала бедите във вече съвместния живот на тези двама влюбени не приключили. Точно по това време, нечестив поданик на английския трон решил да участва в подмолен план по отстраняването на тогавашния крал, за да завземе властта - и временно му се получило. Това довело до невидждани гонения на всеки, който няма да себе си чиста английска кръв - а герои с частично френско потекло и с потекло на 'замърсената' според узурпатора кръв от Новия свят били сред най-ярките кандидати да завършат на бесилото или кладата. Предстоящото до няколко седмици да се роди чедо на Бернадет от италианския магьосник пък съвсем нямало шанс - затова тя и Джак взели решението отново да побягнат, за да спасят себе си и детето. Този път те решили да отидат на югоизток - прекосили Средиземно море и се насочили към далечните египетски земи. Но по пътя на кораба претърпяли още едно нещастие - коварна русалка от дълбините си харесала Джак и пожелала да го привлече при себе си. За тази цел тя направила така, че корабът да се удари в една повдодна скала и така да му се наложи да акустира по спешност при бреговете недалеч от Картаген в Тунис. Джак, веднъж озовал се по-близо до водите, вече нямал шанс пред омайния чар на песента на русалката - тръгнал като хипнотизиран към нея и потънал в дълбините. Бернадет, уви, твърде късно забелязала това и не могла да го спре навреме - пред ужасения ѝ поглед той бил завлечен към дълбините от лапите на злоещата русалка... и съпругата му повече не го видяла.

Покосена от невидждана печал, красивата вдовица започнала да се побърква. Затова тръгнала да върви из необятната пустиня - без храна, без вода. За радост по пътя срещнала хора, които ѝ помогнали да оцелее, а по този начин оцелял и плодът в нейната утроба.

Така Бернадет неусетно стигнала до началната дестинация на нея и Джак - Египет. Ала веднъж озовала се на това място, клетата красавица се почувствала дори още по-зле като си спомнила какви копнежи били имали тя и нейния съпруг за живота си тук. А в това си влошено състояние жената отново била уязвима за манипулациите на нечестивите.

Малко преди да е стигнала до Кайро, Бернадет започнала да ражда. Да изроди бебето ѝ помогнала една привидно мила европейка на нейната възраст, Патриция, която твърдяла, че била дошла тук, за да помага на бедните - но всъщност въпросната дама бягала от закона. Когато на бял свят се появила рожбата на Бернадет - малко момченце, което вътре в утробата ѝ също било изстрадало толкова много, усещайки неволите на майка си - Патриция изведнъж решила, че също искала да бъде майка на това миловидно същество.

Затова, след като родилката му се полюбувала няколко минути, акушерката взела бебето и я излъгала, че отива да го повие - но вместо това побягнала с него из пустинята. Бернадет, която бързо схванала лъжата, мигом хукнала след нея и, макар и да била безумно слаба и изтощена, успяла да я настигне със силата на майчината воля. Двете се сбили наред пясъците, а по време на битката Патриция ударила главата си на един издаден камък и издъхнала. Отново събрала се с чедото си, другата жена тръгнала в произволна посока, тъй като в преследването на похитителката бе загубила напълно ориентацията си. Същевременно здравословното и психическото ѝ състояние се влошили пагубно - по едно време тя просто се сгромолясала сред пясъците и започнала да говори разни несвързани неща, но през цялото време не спирала да притиска чедото си плътнo до себе си, решена този път да не позволява на нищо и никой да ѝ го отнеме.

Цяло едно денонощие по късно двама добри старци - мъж и жена - открили нея и бебето в това безпомощно състояние. Не изглеждало на жената да ѝ остава още много, но за бебето имало надежда. Затова старците завели (Бернадет по-скоро завлекли, тъй като на крака тя сама повече не можела да се вдига) в своята бедна къщурка в малко пустинно градче недалеч оттук. Там, положена на легло, на своя смъртен одър все още красивата европейка им разказала своята история в някои от малкото мигове, в които съзнанието ѝ отново било адекватно. А точно преди да поеме последния си дъх, Бернадет се пресегнала към бебето в кошарката встрани, помилвала го и му дала и име - Клод, като нейният баща. Тогава издъхнала.

Добрите старци, макар и натъжени заради тежката съдба на жената, скоро я погребали и решили да отгледат детето ѝ като свое. Дори не предполагали колко много беби щели да си навлекат по този начин.

Всъщност, още от израстването си в утробата на Бернадет, бебето Клод не просто усещало теплото, през което преминавала майка му и важните за нея хора - благодарение на свръхестествената си същност като наследник на магьосник то дори разбирало много от тези причини още преди дори да е достигнало етапа, в който едно човешко създание би било способно да разбира такива неща. А това постепенно породило в неговата душа омраза. Небивала омраза към този тъй коварен свят, в който му предстояло да се роди. Свят, в който всеки бил склонен да преследва личните си интереси с цената на толкова много други страдания. Свят на непрестанни измами и... интриги.

Така, макар и да се родило с обичайния миловиден вид за всяко бебе, това създание още с началото на съществуването си било изпълнено с толкова много мрак, който нямало как да не се развие в нещо пагубно.

А с годините, в които го отглеждали, двамата старци първи установили с ужас в какво се превръщал Клод. Още на двегодишна възраст той започнал да убива животни за наслада, а не защото било нужно. По време на игрите с другите деца в градчето, средствата му за надмощие не били просто нечестни - те понякога завършвали с насилие.

Така се стигнало до един ден, в който останалите жители на местността се обединили и заявили желание това дете да напусне този край. Тогава Клод бил само

на шест години и нямало как двамата добри старци да го оставят да си тръгне просто така - затова, макар и изпълнени с тревога от представите на какво друго бил способен той, те тръгнали с него из египетските пустини.

Въпреки зловещата си същност, Клод все пак проявявал и някои мили чувства към света около себе си - най-вече към възрастните мъж и жена, които го отглеждали като свое чедо. Макар и да се държало твърде грубо дори с тях през повечето време, момчето изпитвало привързаност към тях - затова и сърцето му посърнало в още повече мрак, когато след две години скитане из пустините те, до голяма степен заради възрастта си, не издържали и се споминали само през няколко седмици разстояние.

Останал напълно сам и загубил и последната частица милосърдие у себе си, Клод напълно се отдал на злото. Вече осем годишен, той до известна степен вече се бил научил да се справя и сам в жестокия свят, в който давал всичко от себе си, за да бъде все така коварен и безскрупулен с всичко друго, както животът се бе отнесъл с кръвната му майка навремето.

С годините обаче Клод се научил да е по-галантен в своите деяния. Вместо да пролива кръвта на другите в директна хватка, той осъзнал, че му доставяло много по-голямо удоволствие да съсипе животите на околните по далеч по-изкусни и интригантски начини, в които той постепенно влагал и елементи от магическите си способности, които с времето развивал. Искал жертвите му да са напълно неподготвени за бедите, които ги сполетявали - така плачът им бил дори още по-сладък за него.

Така в следващите години и десетилетия не един съпруг загубил своята съпруга и не една съпруга загубила своя съпруг поради смразяващи кръвта обстоятелства. Не едно дете било отделено от родителите си по немислим начин, не едни родители погубвали собственото си дете, уловени в капан, за чието съществуване дори не можели да се осъзнаят...

Ден след ден мрачните наслади в живота на Клод ставали все повече и все повече, а същевременно и свръхсиите му се развили до толкова, че той неусетно започнал да копнее за нещо... по-мащабно. Нещо, което по паранормален начин да обвърже негативната енергия от всевъзможни интриги на хората по целия свят... и така да гарантира на този навеки жадуващ за чуждите страдания тъмен магьосник надмощие в дори още по-неподозирани размери...

- И ние сме част от този негов план!?

Селесте слушаше и не можеше да повярва. Тя и Трой понастоящем се намираха в малко, не съвсем стабилно убежище между близките заснежени скали, което по-възрастните съпрузи Годхънт си бяха съградили по време на престоя си тук в последно време. Четиримата седяха на импровизирани столове, съградени от камъни и пръчки, а Аврил тъкмо бе завършила своя покъртителен разказ.

Навързали поне донякъде историята за създаването, раждането и израстването на мрачния Клод, а и превръщането му в безскрупулния злодей, който бе той днес, Трой и Селесте се спогледаха преbledнели. Не им се искаше да го признаят, но се налагаше - те неволно, но и чрез своите собствени действия на нищо подозиращи хора, бяха подпомогнали мащабния му план. План, който обаче съвсем не им бе никак ясен, затова мъжът от двамата побърза да попита своите баба и дядо:

- Но какво точно може да получи този зъл магьосник като затвори четирима ни Тук!?

Георги и Аврил също се спогледаха, с въздишки.

- Ние самите все още не сме напълно наясно с главната му цел - отговоритихо

главата на семейство Годхънт, поклащайки глава. - Всъщност може би нямаше да узнаем нищо предварително ако един ден не бяхме сънували един и същи сън. Знаете, че двамата с Аврил, благодарение, на магическата връзка помежду си, от край време имаме способността да се срещаме дори в сънищата си. Е, именно така една нощ попаднахме на неочаквано място - свят, който сякаш бе изпълнен както от сияйни, така и от мрачни облаци. Вървахме из него известно време, а накрая стигнахме до една порта, която щом я отворихме... за първи път видяхме силуета на Клод, в гръб. Шепнеше някакви несвързани думи - които все пак съумяха да ни дадат някаква подсказка, на база на която да сме сигурни, че това не беше просто сън.

- А беше предупреждение, което *някой* ни изпращаше - продължи Аврил. - А ние, разбира се, веднага се заехме с този необичаен случай. Започнахме да правим мащабно проучване на база на думите на Клод от съня ни - а те донякъде бяха обвързани както с плана му, така и с някои от делата, които бе извършил през годините. Тръгвайки назад в историята, разбрахме всичко, което ви разказахме току-що, от какви ли не записки на хора през вековете. Установихме също така, че въпреки мощта, която бе съумял да развие във времето, Клод все пак получил ревностна опозиция от други силни хора във времето. Именно една група от самоотвержени такива един ден успели да създадат нещо като магически затвор, в който да го заключат. Ставало въпрос за пространство като това, в което се намираме ние в момента - което да е част от истинския свят, но по същото време да е напълно изолирано от него и контакта с всичко извън него да е на практика невъзможен.

- Същите тези герои обаче подценили някои вече създадени връзки на Клод с останалия свят. По време на десетилетията, в които той сеел разруха из земите и моретата, а същевременно у него назрявала идеята и за по-мащабния му план, той се бил подsigурил, че винаги ще има достатъчен контакт с тях, като обвързал същността си с различните континенти по... специален начин. Създал няколко саркофага, визуално съдържащи различни черти от множество такива от гробниците на някогашните владетели от Новото царство, в които той припознавал себе си и своята мощ най-много... Оттам нататък, дори и пленен в специално подготвения за него затвор, той имал някакво влияние със света извън него - и винаги щял да има докато поне един от онези саркофази оставал цял целеничък. А Клод се грижил и за това във времето си на плен - отново с някои интриги и манипулации, макар и от разстояние и макар и не с толкова пряка сила, той подбутвал различни индивиди със свободна воля да вървят по стъпки, насочени от него. Така постепенно съградил и плана за своето освобождаване...

- В който явно сме му помогнали, откривайки всичките саркофази - изрече тихо Селесте, едновременно със самоирония и чувство за вина.

На Аврил и Георги им се искаше да приповдигнат нейното настроение като оборят това нейно твърдение, но... уви. То бе твърде свързано с истината, отколкото на всички им се искаше. Затова по-възрастните съпруги просто се спогледаха, а след това жената от двамата пресегна ръцете си и ги положи върху тези на снаха си.

- Нямаше как да знаете за това. На нас самите изначало ни бе безумно трудно да открием цялата тази информация, която току-що ви споделихме. И ако някой е виновен, всъщност, то това сме ние двамата, задето не споделихме с никого за този странен случай и решихме да се впуснем сами в него - а така и ние самите бяхме подмамани от Клод да се озовем в този наш затвор, но не като открием саркофазите, което чрез някаква специална негова схема е довлякло вас тук, а него най-накрая е изпратило навън... а като просто влязохме в езерцето на двора си.

- Уилям... той ви е видял... Не се е заблудил... - прошепна Трой.

- Да, но и за него и неговите действия Клод предварително се беше погрижил от разстояние да не могат да бъдат достатъчно ефективни. Или поне ние така си мислим - защото, както вече ви казахме, цялата картинка все още не е напълно изяснена и пред нас. Не можем да си обясним какво ни караше и ние самите да бъдем толкова потайни в случая - дали беше нежеланието да въвличаме и други хора в този потенциано опасен сюжет, дали беше усещането че предимно на нас бе възложена тази величествена мисия или може би беше нещо друго, нещо много по-коварно, с което Клод ни е омаял без да се осъзнаем... Не знам дали и някога ще разберем. Но знаем, че според нашите проучвания именно да влезем в езерото беше правилната стъпка - както и вие вероятно сте вярвали, че да откриете всичките саркофази е била *вашата* правилна стъпка.

- Мислите ли, че в цялата тази история може да има нещо, за което дори и самият Клод да не знае? - почуди се тихо, с трепет на надежда Трой.

= Не можем да сме сигурни и в това... - отвърна също толкова тихо Георги, споглеждайки се с Аврил. - Но има едно нещо, в което всички от нашия род винаги сме били сигурни, нали? Че династията Годхънт е достатъчно силна, за да открие всички необходими отговори и да се справи дори и с най-хитрото зло.

- Изначало вярваме, че именно тази сила е била и причината той да избере именно нашето семейство, за да го обвърже толкова тясно с плана си - защото не само това, че вече бяхме започнали да се ровим в случая, го предизвика да наложи акцента си върху нас. Преди неволно да се озовем в неговия капан, ние установихме, че онези, които единствени могат да му помогнат да излезе от своя капан, е нужно да имат доста общи черти с нас и нашите предци - уви, тогава все още не можехме да бъдем категорично сигурни, че той самия вече използваше именно *самите нас и рода ни* за освобождението си.

- Не разбирам - примига Трой.

- Нещата произлизат от... корените ни - обясни Георги. - Аз и моят дългогодишен род Годхънт произлизаме от италианските земи - също като онзи на бащата на Клод, Виторио. А двата рода на баба ти са тясно свързани с френските и английските земи - също като онези на майка му Бернадет. Основата на нашата епоха на свързаните ни родове имат прилика с неговото собствено съществуване, макар и ние двамата, като родоначалници на тази епоха, да сме родени много след него. Но тази връзка бе достатъчна, за да ни направи подходящи за 'размяната му' с нас и отключването на пътя му обратно към свободата. Да бъдат въвличени само двама от нашия род в затвор, подобен на неговия, не се оказа достатъчно - дори и тези двама да сме ние, патриархът и матриархът. Ние се озовахме очи в очи с Клод тук, в този дял от неговия затвор, когато той установи този факт - и беше разярен. Затова му беше нужно да привлече още двама от вас. Уви, необичайния затвор, в който до скоро и той се намираше с нас, все още е с доста объркан замисъл за нас двамата, затова ние така и не можехме да знаем къде точно из него се намира Клод в конкретния момент - та да отидем и да се опитаме да го спрем. Но той редовно идваше тук и с магия изследваше нас и поведението ни, тъй като това можеше да му е полза не само, за да привлече в капана и други наши наследници, а и в бъдещи потенциални случаи. А ние, уви, бяхме доста по-слаби от него - защото той предварително бе проучил, че главната слабост за споделените ни свръхсили е специалния вълшебен кристал, който неведнъж във времето е съумявал да блокира способностите ни. Така ние от известно време си стоим тук, притежаващи само и единствено нормалните си човешки сили, докато Клод имаше много повече... И именно така успя да привлече и вас.

- Ала когато усещаше, че вие сте на път да откриете и последния саркофаг, за което нямаше как да не се яви пред нас победоносно... у него имаше някаква несигурност. Той вероятно си мисли, че не сме я уловили, но ние я уловихме...

- Този път Клод усещаше, че свободата му наистина е близо, но... имаше и нещо, което го тревожеше. Сякаш нещо в тази свобода не беше напълно сигурно. Сякаш дори и четирима затворени тук от рода Годхънт можеше да не бъдат съвсем достатъчни, за да може той трайно да вилнее там, в света отвън...

- Тоест... може би на него ще му се наложи да вкара *и други* от нашите роднини тук, за да си подсигури трайния престой отвън!? - Трой бе не по-малко ужасен от тази мисъл от съпругата си Селесте, с която се спогледаха ококорени докато тръпки побиваха телата им.

Уви, Георги и Аврил не можеха да отрекат и това. Изпълнени с много тежест от мисълта, че и други наследници на тяхната династия може би вече бяха потенциални мишени за безпощадния магьосник, те отделиха поредните въздишки и кимнаха.

- Но това, че към момента ние изглеждаме губещите не означава, че ще си останем такива - каза тогава Аврил с опита си за увереност. - С Георги не спираме да проучваме възможността да намерим пролука, през която да излезем от този затвор - все пак дори и без да сме създавали наша си версия на саркофазите из различните континенти, ние двамата имаме достатъчно силна друга връзка във външния свят в образите на вас, нашето най-значимо наследство за световите...

Тя се пресегна, за да помилва нещо внука си, с нежни пръсти и усмивка. После погледна благо и Селесте, а междувременно Георги допълни:

- А Клод, освен че подценява тази неразрушима връзка... вероятно не се досеща, че сега, когато той вече е отвън, а ние двамата сме тук, вътре, при това вече събрали се с вас... това може само да е от полза на това оттук насетне, необезпокоявани и още по-силни, да съградим *нашия* план.

18

Какво неповторимо изживяване бе да се намира във... вулкана.

На онази скала, издадена точно над кипящата лава... С не по-малко кипяща кръв във вените... привлечена натам, към онази горещина, но същевременно пронизвана и от смущаващ хлад - онзи, който се намираше от другата страна.

Въпреки което се осмели. Нужно бе просто да погледне към неговото лице до себе си, да почувства отново ръката му и да знае, че тази налудничава идея представляваше правилното. Бъдещето.

Стиснали ръцете си една в друга той и тя пристъпиха напред и полетяха към лавата...

Хейдън отвори рязко очи.

Докато си поемаше въздух след това изненадващо моментно видение, явило се в съзнанието ѝ без обяснима причина, тийнейджърката се огледа, като за да установи, че реалната атмосфера наоколо отново си бе такава както преди да затвори очите си - приятна алея в централния парк на Уест Порт. Зелена и приветлива, макар и вече потъмня и изпълнена от първите листа, изпадали по земята, за да напомнят задаващата се есен.

- Какво... се случи... Какво? - зададе си този въпрос на самата млада дама на глас, преди да преглътне тежестта, заседнала на гърлото ѝ и наново да си поеме дълбоко въздух. - Сигурно се побърквам. Стегни се, Хейдън... Не и... заради момче, което среща за първи път тази сутрин!

Но колкото и да ѝ се искаше да може да укроти тези трепети, момичето не съумя да го стори и този път. Неприятно усещане премина през тялото ѝ и тя въздъхна. Припомни си запознанството си с Брейди в началото на същия този ден, после си припомни и втората им среща на комик-кона в West Port Hall. А после... разкритието за него, споделено ѝ от Савана. Всичко в отношенията на Хейдън с това момче бе преминало толкова бързо, а същевременно тя така и не бе разбрала дали и от негова страна бе назряло същото влечение, което и понастоящем съществуваше у нея, макар и тя вече да не бе сигурна дали бе писано да го последва.

Брейди може би беше стабилен, а може и да не беше. При всяко положение тя на практика не го познаваше и не биваше да рискува с него.

Или поне така ѝ казваше разумът...

Докато се осъзнае, потапяйки се отново в тези мисли, Хейдън неусетно бе оставила на заден план мисълта за странното си видение. Предстоеше ѝ то да отиде на още по-заден, когато към нея по едно време се приближи добре изглеждащ, висок мъж на средна възраст и я заговори:

- Хейдън?

Младата жена погледна към него и примига неколkokратно.

- Чичо Вал? Ти... не трябваше ли да си по работа в Ню Йорк?

- Приключихме доста по-рано и побързах да се върна, за да съм с любимата си племенница! - отбеляза усмихнат мъжът и седна до нея на пейката. Прегърна я през рамо, но забеляза, че нещо в настроението ѝ беше особено. - Хейдън, добре ли си?

- Аз... да... - прошепна тя и отново примига колебливо.

- Тоест не - побърза да отговори саркастично Вал, мятайки ѝ един конкретен присвист поглед, който в последствие бе допълнен от въздишка и от смекчаване на изражението. - Всъщност... защо ли питам... Знам какво ти е...

- Така ли? - почуди се Хейдън, заглеждайки го въпросително.

- Да. И аз понякога се чувствам така, дори и да минаха... години. От онзи ден, в който майка ти и баща ти...

Дори не можа да го изрече, защото тежест заседна на гърлото му. Хейдън също се почувства по същия начин, но реши да не уточнява пред него, че оригиналната причина за настроението ѝ се явяваше друга. Така или иначе досегашните ѝ чувства действително се измениха към друг вид доста по-сериозна тъга.

- Глупачка ли съм, че понякога още вярвам, че те някога ще се върнат? - попита тихо момичето, отнасяйки погледа си към една произволна точка.

- Не, милата ми... Не... - отвърна чичото и се притисна още по-плътнo в нея. - И аз не съм се отказал от тази вяра... От този копнеж... И не мисля, че някога ще се откажа. Но същевременно знам, че трябва и двамата с теб да продължим да живеем своя живот - така, както родителите ти биха искали. И не е като да си ни е зле като сме си само ние с теб двамата, нали?

Засмя се, а така докара усмивка и на лицето на Хейдън.

- Да, добре сме си... освен когато Матилда не ни е на гости - подметна му тя с една присвита вежда.

Вал също изкриви физиономията си - в нещо средно между смях и колебание.

- Е... знам, че с нея е малко странно понякога, но... уверявам те, че тя е много добър човек.

- Нужно ли е на тази възраст още да имам детегледачка? И то *такава* детегледачка?

- Уви, покрай работата си невинаги мога да бъда до теб, а да те оставям сама в онова пусто имение не е опция, предвид възрастта ти. Пък и Матилда... тя и аз...

- ... си прекарвате добре. Ясно ми е - Хейдън сама довърши думите му, с което го накара да се ококори.

- Ти... знаеш за нас?

- Някои неща са твърде очевидни, за да бъдат прикрити - отбеляза подсмехната Тийнейджърката, после добави: - Но... не ме разбирай погрешно. Не искам да се бъркам в личния ти живот. Просто има нещо в Матилда, което не ми харесва. Не мисля, че можем да й имаме доверие.

Вал въздъхна. Двамата помълчаха няколко секунди, след което Хейдън махна с ръка и каза:

- Но сега не сме длъжни да говорим за нея. Знаеш ли, мислех си, че може би днес ще е удобен момент да си поговорим с... някой друг чрез видеовръзка...

За Вал нямаше никакво колебание за кого говореше тя.

- Трябва да проверим графика, който сестра ти ни е изпратила - каза той.

- Вече го проверих. Довечера в девет започват почивните ѝ часове. Ще е на линия.

- В такъв случай нямам нищо против да си побърбам малко и с другата си страхотна племенница-авантюристка! - изрече ведро мъжът, сетне тонът му отново стана по-нисък и мек: - Но се надявам очакванията ти спрямо нейните междупланетарни открития да не са твърде големи. И на мен ми се иска нейните търсения да доведат до някакви отговори за родителите ви, но... не ми се иска отново да те видя как плачеш, както в първите ни няколко подобни разговора с нея, в които тя нямаше как да ни дари с добри вести...

- Спокойно, чичо... - отвърна Хейдън с лека въздишка. - Вече съм доста по-голяма и зряла. Научих се да... приемам някои неща. Или по-скоро липсата им.

Вал кимна, докато междувременно преценяваше племенницата си с поглед. Знаеше, че тя прикриваше доста чувства у себе си зад фасадата на тази 'по-голяма и зряла' млада жена. Но към момента не искаше да разпалва тези чувства като продължава да говори по темата.

Мъжът просто целуна момичето по челото, а после двамата станаха от пейката и тръгнаха към дома си.

Недалеч оттук, някои от новите съученици на Хейдън се намираха в едно кафене, близо до West Port Hall и далеч не изглеждаха толкова спокойни въпреки своите тягостни чувства, колкото нея и чичо ѝ.

Брейди, Кейлъб, Дайами и Ферди седяха на една маса и се опитваха да осмислят събитията от преди малко. Изчезването на още трима човека, единият от които бе не просто важен за Брейди - това бе неговата леля Джени.

- Може би трябва да сме там, при чичо Джеръми и леля Кимбърли... и при останалите...- изрече някак нервно той, местейки погледа си на различни страни. - Не бива да позволяваме *и този случай* да остане неразрешен, като предишния!

- Ние самите в момента сме не по-малко безсилни пред случващото се, колкото и полицията - отбеляза с тиха въздишка Ферди. - Съдействахме им, колкото можахме, и ни освободиха да си вървим. А родителите на Джени, също както и тези на Одри, въпреки собственото си притеснение за децата си, държаха да се приберем и да си починем.

- И първото, което ние направихме беше... да дойдем в най-близкото заведение да се напием!

- ... със сок от боровинки - уточни Кейлъб. - Моля те, Брейди, успокой се. И мен не спира да ме разяжда мисълта за изчезването на Джени, Одри и Джак... а също и за предишното такова на Матео и Тайен... но нали затова дойдохме тук, вместо да се приберем по домовете си. За да можем да седнем и да обсъдим спокойно случващото се и как бихме могли евентуално да направим нещо по въпроса.

- Макар и реално ние да сме просто четирима тийнейджъри, които си нямат и най-малка идея от къде да започнат - без да желае да секва устрема на себе си и приятелите си, Ферди нямаше как да не констатира истината.

- Може би трябва един на друг да си споделим всичко, което сме видели непосредствено преди изчезването на тримата... и кой знае, възможно е да намерим някаква обща точка, от която да започнем личното си разследване - каза Дайами, след което погледна към младия наследник Ейбрамс, който несъмнено продължаваше да изглежда най-нервен от всички им, затова сметна за добре да му зададе конкретна насока, с която поне донякъде да го разсее. - Например ти, Брейди. Какво си спомняш от миговете, в които светлините започнаха да премигват и Джени, Одри и Джак изчезнаха?

Дори не предполагаше каква тема засягаше. Но и Брейди побърза на мига да прикрие истинските си чувства по въпроса, макар и спонтанно завърналия се покрай въпроса на приятеля му спомен за целувката им със Савана да му донесе примесено усещане за наслада и чувство за вина. Наслада задето мечтата му най-неочаквано се бе сбъднала и вина задето в увлечението си от нейната реализация младежът реално не бе видял... нищо друго около себе си преди премигването на светлините.

Впрочем присъствието на Савана в ума му не бе породено само от спомените за онези незабравими мигове с нея в West Port Hall. Същата тя понастоящем се намиреше в същото това заведение, през няколко маси от момчетата, в присъствието на също доста потиснатата от случая своя приятелка Ванеса и още няколко момичета от техния клас. Но, макар и да бяха на известно разстояние един от друг, Савана и Брейди често си мятаха по някой и друг поглед с проблясъци, които на този етап само те си разбираха...

На момчето обаче цялото това вълнение - и позитивно, и негативно - вече започваше да му идва в повече. Затова, когато то достигна до нов един свой връх след въпроса на нищо подозирация Дайами, Брейди реши да поклати глава и да каже:

- Знаете ли... може би сте прави, че трябва да опитам малко да се успокоя... За да започнем да работим над случая вероятно е добре да се наспим... ако тази нощ въобще ни хване сън... и утре на свежа глава да го обсъдим наново като се съберем - той дори се изправи и се опита да докара лека усмивка на лицето си, когато помахна на приятелите си и им каза - Чао... До скоро...

Другите три момчета го изгледаха колебливо, но отдадоха спонтанната промяна в настроението му на крехкото му емоционално състояние в момента. Може би на Брейди наистина му трябваше един хубав сън, за да се почувства отново адекватен.

Друга една от присъстващите в това заведение млада дама обаче - Савана - беше повече информирана за това колко объркано всъщност беше емоционалното състояние на момчето в момента. Затова, още в момента щом го видя, че излиза, тя на свой ред побърза да се раздели набързо с приятелките си и, премятайки чантата си през рамо, да го последва - само че през страничния вход, за да не събудят никакви съмнения у другите хора наоколо.

Пък и въпросния вход бе по-близък до посоката, в която младежът бе отишъл - затова на красавицата ѝ се налагаше да повърви забързано само десетина метра, за да го настигне.

- Ей, Брейди!

Да чуе гласа ѝ, очаквано, отново му подеждва като вълна, преминаваща през душата му. Той се спря на едно място и се обърна към нея, макар и със смесените чувства на настоящото си състояние.

- С теб... така и нямахме възможност да поговорим след... случилото се... - изрече тогава Савана като застана пред него.

Това, че тя така и не уточни кое 'случило се' имаше предвид тя - целувката им или последвалото смуцаващо изчезване на още трима човека, сред които и техни близки, само накара Брейди отново да се почувства замаян от всичките тези насъбрани се разнородни емоции. Той се пресегна леко настрани, за да се облекне с едната си ръка на стената на близката сграда.

- Аз... не знам какво да кажа. Чувствам се толкова зле в момента - изрече тихо, немощно.

- Разбирам те... - прошепна Савана и се приближи дори още повече до него, за да сложи ръцете си на рамената му. - Милата ни Джени... Не го заслужаваше... Нито пък Одри или Джак... Нито пък детектив Карсън и Тайен... Днешния Уест Порт е завладян от тайнствена необяснимост...

- Само днешния? - позволи си да вметне доза сарказъм и дори лека усмивка младежът, поглеждайки към нея. - Откакто се помня тук винаги се случва нещо странно. Но и светът, в който живеем, поначало е странен. И не само този, а и другите, с които човешката ни раса общува от край време - от което, разбира се, произлиза друга една странност, поне за онези по-възрастни от нас хора, които някога са израстнали с несигурността дали извънземни съществуват. - тук момчето махна с ръка и се отдръпна от стената. - Но както и да е... Да не оплитаме мислите си още повече, отколкото те вече са оплетени...

Изрече това и си позволи нежно да положи ръцете си на бузите на момичето. Съзерца я чувствено в хубавите ѝ очи и прошепна:

- Държа да знаеш, че въпреки сложната ситуация аз... аз ценя онова, което се случи помежду ни. Не можеш да си представиш колко пъти съм си представял моментът, в който... ти ме забелязваш, Савана. Затова не мога да повярвам, че този момент дойде. И същевременно се чувствам нелепо, че след него аз все още не мога да ти бъда пълноценно отдаден. Но просто...

- Разбирам, Брейди... - прекъсна го красавицата и на свой ред сложи ръце на бузите му. - Казах ти - разбирам. И не мисля да те притискам за нищо. Това помежду ни ще продължи... в момента, в който и двамата се чувстваме готови да продължи.

Признателен за думите ѝ, младежът кимна. Двамата се прегърнаха.

Наближаваше полунощ, когато Кейлъб се прибра в своя дом - имението Джейвика- с очакваното притеснените и току-що научили за случилото се в West Port Hall Трой и Селесте да го посрещнат с вълнение. Но тях ги нямаше в хола, нито където и да е другаде на този етаж. Всъщност, цялата къща беше потънала в мрак - а тийнейджърът не можеше да бъде сигурен дали това бе знак, че брат му и съпругата му въобще не се бяха прибрали.

- Трой? Селесте? - реши все пак да ги повика той, оставяйки ключовете си на шкафчето отстрани и пристъпвайки в тъмния хол. - Уилям? Не получи отговор от който и да е от тях - дори от семейния робот, който поначало имаше доста засилена слухова функция и можеше да отговаря на заповеди дори отдалеч.

Но въпреки това Кейлъб чу нещо тук, в тази обширна стая. Нещо, което нямаше как да не го стресне - неочакван и непознат тих и студен глас, идващ откъм най-притъмнения ъгъл:

- Те не са тук. Тук сме само аз и ти, Кейлъб Годхънт.

19

- Кой си ти!?

Очакваната реакция на Кейлъб бе съпроводена от не по-малко очакваното разтреперване на едно инак смело момче, което понастоящем се бе озовало в смушаващата ситуация да гледа към непознатият човешки силует, притаена в тъмнината на стаята. Едната ръка на младият наследник Годхънт първоинстинктивно се пресегна към най-близкото нещо, с което той евентуално можеше да се защити - иронично, това беше продълговатото дистанционно от масата и дори самият Кейлъб се почувства нелепо, че щеше да разчита на подобен предмет, за да покоси потенциален свой враг.

Но неканеният гост не изглеждаше да е настроен за битка. Едва секунда по-късно, той бавно излезе от сенките, сред които се бе намирал до сега и да си остане нещо повече от силует. По този начин прокара допълнителен смут у момчето - не само с тайнствения си външен вид с качулка, изпод която двете злокобни очи и тънката усмивка бяха някак странно изкривени от лявата страна заради белег, който преминаваше през тази половина на лицето на странника, а и заради цялостното усещане, което той излъчваше. Не само с вида си, а и с мрачното си спокойствие докато се движеше, докато очите му се втренчаха в тези на Кейлъб... докато говореше:

- Нека се представя. Името ми е Клод. И може би следващото признание ще ти дойде изненадващо, но... аз съм причината за онези големи странности в живота на теб, на семейството ти и на други ваши познати в последните дни и седмици. Не че Кейлъб и без друго вече не бе усетил, че въпросният непознат има общо с тези случаи. Но след това неочаквано спокойно потвърждение младежът нямаше как първоинстинктивно да не попита с груб тон, докато по някаква причина все още стискаше здраво дистанционното в ръцете си, сякаш си вярваше, че въпросния уред щеше да му е от полза:

- Значи ти си причината за изчезването на Джени, Одри и Джек днес!? На Матео и Тайен!? Може би и на... баба Аврил и дядо Георги!?

- Точно така - директният отговор на Клод отново втрещи Кейлъб. - Макар че, ако трябва да бъдем честни, не само аз спомогнах въпросните случаи. Една мащабна схема от интриги, извършени от различни хора на различни места, ми помогна. Някои нищо подозиращи странници просто си вършеха това, в което човечеството е най-добро - лъжата. Манипулацията. Измамата. Техните преднамерени нечестни действия създадоха енергия тук, в този град, която бе необходима, за да пропука защитната стена на затвора, в който бях пратен аз. Същевременно любопитството на някои твои роднини не по-малко неволно подпомогна моето освобождаване. Милите ти баба и дядо... Такива легенди за световите... и толкова лесно да попаднат в капана ми. Поне брат ти и жена му са по-младички и не толкова зрели и тях, да речем, ги оправдава липсата на твърде голям опит.

Кейлъб отвори широко очи и уста. Нов хладен трепет премина през тялото му.

- Трой и Селесте... Ти... ти си отвлякъл и тях!?

- 'Отвличане' може би не е съвсем подходящата дума. Те просто отидоха на моето място - заради своите собствени проучвания и, е, добре, известно подбутване от

моя страна. Вашият род е забележителен, трябва да призная. Едва четирима човека от него ми дадоха свободата... и са необходими само още двама, за да бъде тя категорично стабилизирана.

Изрече последните си думи по-тихо, пристъпвайки леко към Кейлъб. Момчето усети това му действие някак заплашително, затова надигна високо дистанционното в ръката си. Искаше му се да се пресегне към някой по-надежден предмет за борба, но се опасяваше, че дори и един миг, в който да не съзерцава този страховит човек можеше да е пагубна.

Клод обаче отново го изненада като му показва, че не е дошъл тук за битка.

- Не се тревожи, младежо - изрече той и усмивката му от онази страна, с белега, се увеличи. - Не ти си моята цел. Въпреки, че нещата, които знам за теб, се забележителни... без да се обиждаш, но към момента има и по-големи риби в рода ви. Но за да достигна до тях ще си ми нужен... ти.

- Няма да ти помогна по никакъв начин, ако това е целта ти! - извика гневно Кейлъб.

- Не е нужно *да искаш* да ми помогнеш - каза Клод. - Защото още влизайки в тази къща, ти автоматично стана част от моят план. А от сега нататък важното е... да не те пускаме да излизаш отново - докато настръхналият тийнейджър асимилираше думите му и се опитваше да си съгради някакъв план за бягство, качулатият мъж пред него извади ръцете си на двете си страни и изведнъж сякаш мрака около него нарасна. - Но тъй като аз имам и други работи за вършене... за да се уверя, че ти ще останеш в капана на собствения си дом, ще те оставя под надзора на един от слугите ми. Едвам изрекъл това и пред него се появи друга фигура - на по-нисък, едър мъж с черна коса и също широка усмивка.

- Здравсти! - възкликна той пред Кейлъб с необичайно тънко гласче, а междувременно Клод пристъпи няколко крачки назад и потъна обратно в сенките на тъмната стая, с думите:

- Това... е Раул. А Раул е свързан с мен, тъй че всичко, което той знае, го знам и аз. Бъди добър с Раул, Кейлъб Годхънт. За твое собствено добро ще е.

Рече и изчезна напълно. Отваряйки път на тийнейджърът мигновено да **не** послуша съвета му.

Слугата Раул, останал сам в обширния хол със сина на собствениците на това имение, понечи да пристъпи към момчето и да каже още нещо, но точно тогава на Кейлъб му дойде идея, която мигновено реализира без дори да се замисля. Спонтанно осъзнал каква могъща сила за защита всъщност притежаваше устройството в ръката му, той натисна един конкретен бутон от него и още преди по-зрелият мъж пред него да се е осъзнал, изведнъж екранът на огромната плазма встрани се включи. Това мигом заслепи нищо подозиращия Раул, а за да е сигурен, че поне временно ще го извади качествено от строя, още в тази секунда Кейлъб рязко хвърли същото това дистанционно по главата му и накара слугата на Клод да изстене.

Удобния момент за бягство бе дошъл и момчето се възползва максимално от него. Мигом се извърна към вратата на къщата и се затича към нея. Но тъкмо, когато се пресегна към дръжката, за да я натисне... тъмните сенки в залата изведнъж се сгъстиха и му препречиха пътя.

Сякаш бяха живи. И Раул ги командваше. Раул, обвързан със силата на Клод.

Ужасен, Кейлъб изгледа мрака пред себе си и отстъпи крачка назад. Точно тогава не особено доволният от нападението слуга пристъпи намръщен към него и двамата се загледаха, когато Раул, със своят тънък и дори писклив глас, каза:

- Трудничко ще бъде явно с теб, момко, трудничко... Но ще те научим... ще те научим да не опонираш на тези, които не можеш да победиш.

Викът, който Кейлъб издаде секунди по-късно, огласи цялата къща, но по някаква очевидно свръхестествена причина така и не се чу извън нея...

Вик, който вероятно инак щеше да бъде чут чак до къщата в съседното имение, в което понастоящем, един от роднините на Кейлъб, Джоел, седеше в хола на своя собствен дом и четеше нещо на таблета си - поредната статия във връзка със смущаващия случай в West Port Hall от по-рано днес и подобният друг такъв от преди няколко седмици, на който и той самия бе присъствал.

Ни най-малко подозиращ какво се случваше в съседния имот, той се бе вгълбил в четивото си, когато ненадейно телефона му отстрани извън еднократно - а същото това съобщение се появи като тиха нотификация и на екрана на самия таблет:

Току-що чух за станалото. Съжалявам! Дано да открият Джени и останалите!Надявам се Брейди да е добре!

Беше от Алиса, която дори и в подобен потиснат момент успя да докара лека усмивка на лицето на мъжа. Той мигновено започна да ѝ пише подobaващ отговор, с който да ѝ благодари и да я успокои. Макар и самия той да не беше спокоен.

Ненадейно друг глас зад него в стаята го стресна:

- Ти и Алиса си ставате доста близки.

Мъжът се извърна натам и позна своята майка Рут, чийто глас, разбира се, веднага бе познал.

- Тя е много добра и загрижена за благото на хората жена - неслучайно е избрала да практикува и професията на лекар.

Рут, в чиито поглед се появи специфичен проблясък, не си позволи дори и да се усмихне, макар и някои идеи, породили се у нея по-рано през деня, да продължаваха да бушуват в ума ѝ и в момента. Но след случилото се в West Port Hall мислите ѝ, разбираемо, сега бяха съсредоточени повече в друга насока.

Тя отиде да се настани на канапето до сина си с думите:

- Има ли някакъв напредък в случая с изчезванията?

- Уви, не - въздъхна Джоел. - Преглеждам сайт след сайт и... нищо. Може би трябва да се обадим на чичо Джеръми и леля Кимбърли, възможно е на тях разследващите да са им споделили нещо повече?

- Не, нека не ги занимаваме - само ние им липсваме сега - изрече Рут и също отдели въздишка. Миличкият ми брат. Когато го видяхме по-рано днес си личеше, че е съсипан, но се опитва да се държи - за да бъде опора на Кимбърли, която открито показваше, че е съсипана.

- Ах, толкова ми се иска да мога да направя нещо за тях! - извика Джоел и, оставяйки таблета встрани, се изправи и започна да обикаля нервно из стаята. - И за тях, и за другите изчезнали! Как се предполага, че Уест Порт ще може да спи спокойно тази нощ след като всички са в неизвестност!? Днешният случай показва, че предишното изчезване не е било еднократна случайност. И че не се знае кога може да се случи отново... и отново...

- Но поне се знае къде може да се случи отново - каза Рут и също се изправи. - Залата... тя някак е свързана със случаите...

- Може би... но как бихме могли да разберем дали тази теория наистина отговаря на истината? Как бихме могли да разберем... повече?

Към момента Джоел и неговата майка действително не знаеха отговорите на тези въпроси - сега те можеха само да се прегърнат, дарявайки се взаимно с подкрепа.

Но друг един млад обитател на този дом, който през изминалите часове не спираше да си задава тези и други въпроси във връзка със сцената, на която сам бе присъствал порано днес, трепереше да узнае въпросните отговори на всяка цена още тази вечер. Той - Брейди - който в неспособността си да заспи дълго се бе въртял в леглото си, а после бе решил да се разходи из къщата, току-що случайно бе чул тези думи на баща си и баба си откъм стълбището. И изведнъж една конкретна от тях се бе забила в ума му повече от другите.

Залата...

За всички бе ясно, че тя вече бе вероятно по-свързана със стряскащите два различни случая от останалите места наоколо. Но защо ли? Какво ли я правеше толкова по-различна? Какво ли я правеше поле за изява за подобни тайнствени сили?

Може би нещо... свързано с нейната история? Или с историята на самата територия, на която тя бе построена?

Залян от неочакван прилив на енергия покрай тези теории, Брейди стисна зъби и юмрук. Мигом се извърна на другата страна и отиде в стаята си. Седна на бюрото си и включи личния си модерен суперкомпютър, вграден в него. А с помощта на забележителните функции на това устройство, действащо до голяма степен на холограмен принцип, тийнейджърът дълго се рови из какви ли не сайтове и файлове из обширното съвременно интернет пространство, които можеха да му дадат... отговори.

Рови се толкова дълго, че накрая заспа от умора - тъкмо когато слънцето на новия ден започна да изгрява.

20

Минаха няколко дни - няколко обезпокоителни дни за познатите ни герои в Уест Порт.

Не се беше случило нищо ново след двата смущаващи казуса от West Port Hall, но именно това правеше нещата още по-обезпокояващи Липсата на напредък по откриването на тримата изчезнали превръщаше и дните, и нощите на някои от техните близки в пълен кошмар, а дори и някои не толкова приближени до тях се чувстваха потиснати от мисълта, че градът се сблъскваше с подобни необясними неща.

Сред вторите бе и доктор Алиса Ланкастър, която, макар и да познаваше някои като Джени и Одри просто като техен училищен лекар в гимназията ``Стенли Харисън``, загрижеността по благото на тях двете и на останалите в тяхната ситуация бе значително завишена. Съчувствието спрямо техните роднини също бе неизменен спътник на Алиса, като с един от тези роднини тя не можеше да отрече, че си бе станала по-близка в изминалите няколко дни.

Самия той - Джоел Ейбрамс, ненадейно се появи в нейния кабинет в сутринта на един най-обикновен на вид пореден ден, в който нито те, нито някой от другите около тях предполагаше колко неща щяха да се променят.

Мъжът потропа на вратата и след като чу поощрителното 'Влез' от другата страна, натисна дръжката и надникна вътре с лека усмивка.

- Удобно ли е? - попита той, на което Алиса мигом отвърна с ведро възклицание:

- Джоел! Здравей! Каква неочаквана изненада от твоя страна! Да, разбира се, удобно е, влизай.

Той кимна и пристъпи навътре, в кабинета. Не беше идвал тук откакто неотдавна това място бе ремонтирано и основният лекар в него бе старата му позната, затова се огледа с интерес. Междувременно Алиса го попита:

- Какво те води насам?

- Реших днес да доведа Брейди на училище и... тъй и тъй се озовах тук, та реших да намина да те видя - отвърна мъжът като се загледа в дамата.

Тя му се усмихна благо, сетне отиде към него и положи ръцете си на рамената му, а изражението на лицето ѝ се измени в по-натъжено.

- Все още няма никакво развитие по случаите с изчезналите, нали?

- Не - отговори тихо Джоел, с въздишка. - Но издирването не спира. И в него вече участват не само властите. Прави ми впечатление, че Брейди е много вгълбен в някои свои идеи, които не споделя с никого.

- Той е умно момче. Току-виж разкрил нещо повече преди полицията.

- Не бих се изненадал - отбеляза с лека усмивка Джоел, който в момента не знаеше дали да си мисли за това колко е горд от сина си или за това колко сложен бе случая, пред който всички бяха изправени. Така или иначе след миг поклати главата си и насочи разговора в съвсем друга тема: - Но знаеш ли, всъщност не дойдох тук, за да говорим за тези потискащи събития - не че е възможно те някога да излязат трайно от съзнанията ни, поне докато изчезналите не бъдат открити. Истината, Алиса, е, че... изпитвам нуждата поне за малко да се откъсна от тягостните размисли. А в изминалите дни, когато пожелах да се разнообразя, някак естествено започвам да се сещам за... теб.

Дамата се развълнува. Примига неколkokратно и се подсмихна леко.

- Радвам се, че пораждам такива усещания у теб.

- Именно затова се чудех дали... не искаш довечера да излезем някъде? - Джоел, който изведнъж реши да е директен, в следствие реши също така да допълни: - Имам предвид... да си направим приятна разходка из града. А може и да поседнем някъде да хапнем нещо.

- Тоест... да излезем на среща? - бе не по-малко директна Алиса, като се ухили дори още повече.

Джоел си пое дълбоко въздух и кимна.

- Да. И така може да го наречем.

Той и тя се гледаха вгълбено един в друг, а копнежа и у двамата им изглеждаше сходен. Затова не бе изненадващо, че следващите думи на Алиса поднесоха положителен отговор към мъжа:

- И за мен ще е добре да се откъсна за малко от работата и... тягостните мисли за случващото се. Нека да излезем. Смяната ми свършва в седем. Ела да ме вземеш. Нейният отклик накара Джоел да грейне. Той се усмихна и кимна.

Междувременно на тези техни трепети на зрели хора, които несъмнено не бяха безразлични един на друг, горе, на един от другите етажи от гимназията, вече споменатия син на мъжа - Брейди - вървеше някак трепетно по единия от коридорите. Погледът му проблесваше по особен начин, а когато същите тези очи съзряха онези на задаващия се от другата страна на същия този коридор негови добър приятели Дайами, младежът дори се усмихна.

- Дайами! - извика той, отиде до него и го придърпа леко встрани. - Мисля, че... че разбрах нещо!

Младият индианец го изгледа въпросително, но и с вълнение.

- Брейди... ти... ти дойде на училище!

- Да, съжалявам че предните дни ме нямаше, но... просто не можех да спра да мисля за случилото се с Джени, Одри и Джак... и онова с Матео и Тайен! Просто се затворих вкъщи за няколко дена и... правих свои си проучвания. Най-вече такива, обвързани със залата - и с мястото, на което е построена. Наложих ми се няколко пъти до отскока и до централната библиотека, но накрая... проучването ми все пак доведе до някъде! Мисля, че най-накрая имам някаква следа! - тук младежът се огледа колебливо.

- Кейлъб тук ли е? Искам и на него да му споделя напредъка си, а после може да викнем и Ферди.

Реакцията на Дайами разкри, че той беше някак разтревожен.

- Всъщност... и Кейлъб не е идвал на училище от няколко дни. Но той, за разлика от теб, не ми отговаря и на съобщенията. Вчера започнах да се притеснявам и затова отидох до къщата му - но дори не можах да вляза в двора, защото никой не ми отвори предната порта. Чудих се дали да не дойда във вашия имот и да влезем в този на имението Джейвика през онзи наш си проход през оградата, но реших да не ви притеснявам и вас без да съм сигурен какво точно се случва.

- О, не... - запримига Брейди. - Толкова бях унесен в случая с изчезванията, че дори не съм се усетил, че също не съм чувал и дума Кейлъб след онзи неприятен комик-кон. А ми е съсед! Дали не му се е случило нещо и на него?

- Не знам, но още вчера вечерта се обадох на чичо Джейкъб и леля Вивика - а те казаха, че ще си дойдат в Уест Порт възможно най-бързо, за да проверят какво става. Още по-обезпокояващото е, че когато се опитаха да се свържат с Трой и Селесте, и те самите не отговаряха.

- Ужас! - извика Брейди, усещайки, че през тялото му премина хладна мисъл. - Смяташ ли, че е възможно... и те да се изчезнали като останалите?

- Не ми се иска да си представям тази вероятност, но... уви, всичко е възможно - преглътна с тежест Дайами. - Но ти каза, че имаш някаква следа, нали? Защо още сега не отидем при Ферди и не се занимаем със случая!

Без дори да отговаря с думи, Брейди само кимна и това бе достатъчно за двете момчета, за да изберат да напуснат училището възможно най-бързо - но не за да избягат от час, както бе типично за доста младежи на тяхната възраст, а за да се занимават с нещо, което считаха за жизнено важно.

В устрема си те така и не забелязаха, че недалеч от главния вход на гимназията тъкмо по това време преминаваха две момичета, които в изминалите дни също се чувстваха доста зле заради последното паранормално изчезване от West Port Hall, най-вече защото едната от жертвите този път се бе оказала тяхната най-добра приятелка - това бяха Савана и Ванеса. Вървейки по алеята с дърветата, отвеждаща точно към главния вход, те видяха Брейди и Дайами, които се качваха в колата на младия индианец, и това нямаше как да не ги развълнува.

- О... Брейди се е върнал на училище... и сега пак си тръгва? - изрече изненадана Ванеса.

Савана присви очи.

- Тук има нещо странно - каза тя. - Може би трябва да ги последваме.

- Да ги... последваме? - ококори се Ванеса.

Нейната приятелка погледна към нея.

- Казах ти вече как се чувствам спрямо Брейди в последните дни. А да го видя да се отдалечава от мен... от нас толкова скоро след като отношенията ни поеха в друг път... ме побърква. *Трябва* да говоря с него. Но не си длъжна да идваш с мен. Ще си отида с моята кола.

- Не, не... ще дойда... - побърза да отговори Ванеса, която, примигвайки, се загледа трепетно в другото момче - Дайами - за когото приятелката й дори не предполагаше, че бе започнал да се превръща в нещо по-специално за нея.

Всъщност и самата Ванеса в изминалите дни постепенно бе започнала да осъзнава, че красивият индианец не й бе никак безразличен. Затова сега мисълта тя и Савана да последват него и Брейди й се услади - и тя се съгласи.

Двете отидоха към колата на русото момиче и тръгнаха с нея право след тази на Дайами.

Не съвсем благоприятни бяха условията в преследването на други наши познати герои - които преследваха свободата.

Георги и Аврил, които въпреки буквално смразяващата обстановка около себе си запазваха излъчването си на силни и респектиращи родоначалници, понастоящем водиха своя внук Трой и съпругата му Селесте из негостоприемните студове на Антарктида. И това не беше първият ден на четирима им на този поход - още щом бяха сформирали някакъв план и се бяха запасили с провизии, героите Годхънт бяха тръгнали на път. Целта, която си бяха определили, се явяваше място, което по-възрастните съпрузи вече бяха посещавали един път, затова сега искаха да го представят на по-младите.

Бяха най-светлите часове от деня, когато, пристъпващите с бавни крачки премръзнали Аврил и Георги изведнъж се спряха на едно място и се загледаха... нагоре. Селесте и Трой сториха същото.

Пред тях имаше възвишение - не много високо, вероятно можеха да го изкачат само за няколко минути въпреки гъстите снегове. На неговия своеобразен връх обаче се намираше онова, което смути внука на родоначалниците и жена му, но по някаква причина не смути самите Георги и Аврил.

Фигура. Висока, качулата тъмна фигура - в пълен контраст със светлия ден и с цялата тази белота наоколо.

- Това... това ли е... - прошепна Селесте, ококорена, поглеждайки към своите свекъри.

Георги, също като съпругата си стиснал зъби и присвил вежди, отговори пръв:

- Да. Така изглежда Клод. Но бъдете спокойни, защото това *не е* самият той.

- По време на проучването си напоследък установихме, че той, с неговия въпреки всичко развит през вековете ум, бе намерил начин да прокара някаква специфична заблуждаваща магия дори на това място, на което магия иначе няма. Така бе създал няколко свои, да ги наречем 'холограми', които да надзирават различни краища от този нестандартен затвор - в случай, че стане някакво пропукване в невидимата защитна стена.

- Не сме сигурни защо ги оставил тук... но бъдете спокойни - те са безобидни. Създадени са единствено като надзиратели, но нямат плът.

- Дали този ще даде някакъв сигнал на Клод, че сме тук? - почуди се Трой.

- Клод знае, че ние с Аврил също обикаляме различните краища на свръхестествения затвор, за да проучваме стената, също като него. Затова никога досега не ни е спирал, напротив - един евентуален наш пробив можеше да бъде и пробив за него и да му помогне да излезе от тук дори по-бързо от планиваното. Към днешна дата не можем да сме сигурни защо той изобщо е оставил тези свои виртуални двойници активни - и дали въобще може да осъществи същата връзка с тях там, отвън.

- При всяко положение сме дошли тук, за да ви представим този край на защитната стена... и нищо няма да ни спре - зарече се уверена Аврил, загледа се отново към върха и тръгна уверено натам.

Съпругът ѝ пое по тази финална отсечка с нея, а Трой и Селесте ги последваха. Както често се случваше преди човек да достигне до своя крайна цел след дълъг брод, изминаването на това последно кратко разстояние дойде доста изтощаващо, в случая може би защото наклонът бе доста голям. Ала веднъж щом се озоваха там, на върха, четиримата изпитаха облекчение - не само защото бяха постигнали целта си, а и защото гледката, която се изписа пред тях, бе внушителна.

Не че и по пътя си от импровизираното убежище до тук не бяха попадали на ефирни пейзажи, но този... той безспорно бе най-завладяващият. Снегове и ледовете на Антарктида, възвишенията, котловините... бреговете... Всичко бе изписано по тъй прекрасен начин пред погледите на героите, също както се изписваше и океанската шир в далечината, оформяща необятността на хоризонта.

Из тази околност имаше и повече живот - множество пингвини и тюлени можеха да бъдат забелязани не само по бреговете. Птици прелитаха над океана.

Толкова близо... но толкова далеч.

Трой, който в своето удивление от пейзажа пръв си позволи да пристъпи към другия ръб на възвишението, ненадейно установи, че от една точка нататк крачките му просто не го водиха наникъде - той изпитваше усещането от същинското 'вървене', но по същото това време ходилата му тъпчеха само на едно единствено място.

Това беше ефектът на защитната стена. Невидима, но безкомпромисна.

Озадачен, Трой погледна към съпругата си и към своите баба и дядо. Сетне намръщеният му поглед се измести към ликът на нереалния Клод, който просто си гледаше мълчаливо към тях четиримата с полупритворени очи и тънка усмивка.

- Това е значи? Оттам насетне... няма как да продължим? - попита младият мъж.

- Поне ние не сме открили начин да го сторим - изрече с въздишка Аврил и бавно отиде да положи ръка на рамото на внука си. - Но сега вече и вие сте тук. Четирима ума мислят по-добре от двама.

Трой й се усмихна леко, признателно, но побърза да каже:

- Какъв ли е шанса млади и далеч не толкова опитни умове като нашите със Селесте имат какъвто и да е шанс да надминат тези на... Георги и Аврил Годхънт? - погледна към съпругата си и допълни с някак по-закачлива усмивка - Нищо лично, любима.

Тя също се подсмихна и отиде до него.

- Той е прав. Не смятаме, че ние с него сме по-добри от вас с нещо. Та ние сме наивниците, които с лекота се вързаха на плана на Клод!

- Ние също - припомни им Георги и застана до своята съпруга. - И нещо все още ни кара да сме сигурни, че вярата ни, че поемаме по правилния път, влизайки в онова езеро... беше правилната. Също като вашата вяра по пътя на издирването на саркофагите. Просто трябва да...

Изведнъж гласът му секна, също както дъхът. Георги изцъкли широко своят поглед, като по този начин подтикна и своите близки да сторят същото - право по посоката, в който сега гледаше той.

Само на няколко метра разстояние от всички тях имаше едно голямо петнисто животно, за което нито един от четиримата разполагащи с богати познания Годхънт нямаше съмнение какво представляваше. Кое то правеше срещата им с него тревожна - а дори още по-тревожна тя стана когато ненадейно отстрани се появи... и второ такова създание.

- Тюлени... - прошепна Селесте с трепет.

- Леопардови тюлени... - допълни съпруга й. - Едни от най-опасните!

- Какво правят толкова навътре в пустошта!? И толкова нависоко!

Нито тя, нито някой от спътниците й имаше време да размишлява над тези въпроси. Още в следващите секунди двата очевидно доста зрели тюлена, всеки от които значително по едър от нормалния човек, отвориха хищно усти, издадоха силни звуци и заплашително се приближиха към двете жени и двамата мъже.

Аврил за малко да бъде захапана за крака от острите зъби на единия - обаче успя навреме да отскочи настрана. Междувременно другият очевидно си хареса Трой за плячка и затова се засили към него, а младежът, макар и да се опита да избяга,

отстъпвайки назад, не успя да го направи заради стената, която го оставяше на едно и също място - така изведнъж мъжът се оказа приклепен от тюлена, намиращ се на по-малко от метър от него...

В следващите секунди, в които всичко се разви страшно бързо, силно разтревожената за своя съпруг Селесте понечи да отскочи към него, но точно по това време другият тюлен така замахна с опашката си към нея, че я спъна. Докато тя се изправяше, Георги и Аврил решиха да се заемат с убийственото животно като впрегнаха задружните си сили и с всички сили го избутаха настрана - така, че то премина през нереалният и все така стоящ на едно място образ на Клод и после се претъркули чак до ръба на възвишението.

Тъкмо тогава Трой, неспособен да побегне нанякъде без да бъде поне малко ранен от другия тюлен, реши да предприеме радикално и доста рисковано действие - точно когато съществото отскочи към него, за да го ухапе, мъжът също отскочи напред и като направи едно рязко завъртане се стовари право върху туловището на кръвожадното животно. Въпреки, че тялото на тюлена бе хлъзгаво, героят успя да се захване за него, но още преди да е предприел каквото и да е действие спрямо разгромяването на врага, Трой се усети повлечен напред заедно със заслепеното в яростта си животно - което, в това свое заслепение неусетно се заби в другото при ръба и така не само избута него надолу, ами и самото то полетя с него.

- Трой! Не! - изкрещя обезумялата Селесте и понечи да отскочи натам, но защитната стена не ѝ позволи да продължи много напред. За радост нейният съпруг даде индикация, че е добре като бързо се надигна от ръба на скалата, за който бе съумял да се хване в последния момент преди да полети надолу с тюлените. И тъкмо този бе мига, когато наред ликуването си за него неговите близки осъзнаха нещо, за което той, разбираемо, все още не бе имал времето да помисли...

- Трой... скъпи... - прошепна ококорена Селесте, загледала към него. - Ти... ти си от другата страна!

Мъжът, изправяйки се и изтръсквайки снега по себе си, започна да примигва и да се оглежда на всички страни. Накрая, с цялото си удивление се загледа в близките си и дори докара широка усмивка на лицето си като извика:

- Аз... аз наистина преминах през стената! *Някак* преминах през нея! Но как е Възможно!? Буквално преди секунди се опитвах, но не успях!

- Тюленът... - прошепна тогава Аврил и се загледа със своя съпруг. - На него това място му е естествения хабитат...

- За него тази зона не е затвор... - изрече не по-малко изумения от осезанието Георги. - А в статута си на такова създание той явно може да пренася дори и затворниците вътре навън! И той, и другите създания, за които Антарктида е просто... дом!

- Значи това е бил изходът! - извика Трой. - Изходът, който дори... Клод... с всичките си познания така и не успял да открие!

Изричайки името на общия им враг, мъжът погледна към нереалният му образ, който си стоеше все така встрани, мълчалив и подсмихнат, без да дава каквито и да е индикации нещо да се е променило. Но героите не можеха да бъдат сигурни *дали нещо не се беше променило*.

- Той дали някак ще предаде на истинския Клод за нашето неочаквано разкритие? - почуди се с хладен трепет Селесте - и трепетът не беше хладен заради атмосферните условия наоколо.

- Не знам - изрече тихо Георги, гледайки с втренчен, присвит поглед към подобие на холограма. После бързо извърна погледа си към своя внук. - Но при всяко положение нямаме никакво време за губене. Трой, отиди възможно най-бързо да

намериш някаква помощ! Ако откриеш и други хора в района - още по-добре, помоли ги да те заведат в по-топлите страни, а оттам се върни в Уест Порт и възспри Клод преди да е завършил плана си!

- Но аз... не мога просто ей така да ви оставя тук! - извика другият мъж.

- Нас не ми мисли, миличък! - извика баба му. - Сега, когато знаем как можем да избягаме от това място, е въпрос на време и ние да си открием някое живо създание, което да ни изведе навън! Но до тогава твоят престой от другата страна е жизнено важен не само нас, а и за много други хора и не само хора - до най-мимолетната секунда!

- Моля те, любими... Тръгни и не се замисляй... - прошепна тогава Селесте и се приближи максимално до стената, чак докато тя не я възспря да продължи напред и да се докосне със съпруга си. Същото се случи и със самия него от другата страна, тъй като очевидно стената разполагаше със същата функция и отвън. - Ние... ще бъдем добре... Ще се справим и скоро ще сме отново при теб!

Тежест заседна на гърлото и на двама им докато просто се гледаха и искаха да се докоснат, но не можеха... Искаха да останат заедно ала не беше редно...

Но за двама тъй силно привързани един към друг влюбени бе достатъчно дори и само да се спогледат с цялата си обич, за да почувстват допира на другия... Бе нужно дори и само да се сетят за него, за да бъдат наистина заедно.

Затова Трой реши да поеме смело на пътя си, оставяйки колебанието зад себе си. Той кимна, сетне сложи ръка на сърцето си, за да даде знак на Селесте, че това сърце туптеше за нея, после погледна с обич и към баба си и дядо си и... се извърна на другата страна. Тръгна забързано, но и внимателно надолу по склона, отвеждащ към бреговете, решен да използва по правилния начин всеки един миг от своята завърнала се свобода...

21

На Трой му се налагаше да спира. Многократно.

Не просто арктическите студове бяха нетърпими. Не просто вятърът из тези предимно открити места брулеше лицето на мъжа. Ами и проходимостта бе трудна - на моменти почти невъзможна. Дори и след време на прехода си със своята съпруга, баба си и дядо си от последните дни, героят все още не бе достигнал до онзи етап, на който да може да каже, че е 'привикнал'.

На всичкото отгоре океанската шир далеч не беше чак толкова близо, колкото изглеждаше от върха на онова възвишение изглеждаше. А и директен път към нея мъжът така и не откриваше - и трябваше да минат часове, за да осъзнае Трой, че най-вероятно напълно се бе отклонил от тази цел.

Той самият поначало не знаеше защо отиваше точно натам - към място с толкова много диви животни, сред които вероятно и още десетки потенциално негостоприемни тюлени. Просто под представата си за 'връзка с познатия свят' мъжът в момента, разбираемо, си представяше някой кораб, който случайно да преминава през онези води. Опитваше се да блокира мисълта, че бе напълно възможно най-близкият подобен плавателен съд да се намира на километри от тук.

Ала въпреки тревогите, налегнали ума на героя, нещо подмагаше устрема на Трой. Макар и роден и израснал на далеч по-горещо място като Древна Троя, той не усещаше и студът като съвсем непознат спътник в живота. Не само заради някои отминали приключения, през които бе преминал... а и заради още нещо... нещо тайнствено, което той самия не можеше да си обясни.

Волята на Трой бе умора, но тялото му си бе тяло. След часове на брод и след преминаване на какви ли не препятствия, някои потенциално опасни, той започна да изпитва осезаема умора. Отмалелите му крака неведнъж го предаваха и той падаше на колене - но бързо след това ставаше и поемаше отново по пътя си. До един момент, в който почивката му стана по-дълга от няколко минути...

Излегнал се по гръб сред снеговете, мъжът запъхтян се взря в сините небеса, а и без друго натежалият му поглед подтикна клепачите му бавно да се затворят...

- Не! - изкрещя сам на себе си тогава мъжът - с всичката си възможна сила, така или иначе наоколо нямаше жив човек, който да го чуе.

Мисълта да продължи да странства в това си състояние бе неприятна, но онази да загуби съзнание и потенциално да потъне в дебрите на Бялата смърт не бе по-весела. Затова продължи. Но с всяка следваща своя крачка осъзнаваше, че вече не само тялото му започваше да отказва, а и съзнанието му...

До каква степен самите му усещания бяха започнали да се изкривяват покрай безмилостната обстановка младият мъж започна да осъзнава чак когато, прекосявайки поредното възвишение от снегове и ледове, пред изумения му поглед ненадейно изникна... оазиса.

Като че изникнал от пясъците на най-коварната пустиня, този зеленист отрязък от местността изглеждаше колкото абсурдно, толкова и реалистично. Невъзможно бе такава буйна растителност - и то тъй тропическа, едва ли не екваториална - да вирее на подобно място.

“Побърквам се...” - бе логичното първо заключение на Трой, който бавно тръгна надолу по склона докато накрая не се достигна до привидението.

Да, оазисите наред безбрежна пустош често се оказваха привидения без материя, без реално присъствие - за което клетниците разбираха чак след като отчаяното им съзнание ги бе подлъгало. Но щом Трой достигна до този оазис и се пресегна, за да докосне първите листа... с онази все още активна част от своето си

съзнание той осъзна, че този оазис може би не беше точно привидение - не и от онези, пустинните. По някакъв необясним начин тук, из арктическата пустош съществуваше... екзотична растителност. И до нея човек можеше да се докосне не само чрез допира на пръстите си до нея, а и чрез други свои сетива - като обонянието. Запленяващото ухание на някоя дива, дъждовна гора, съществуваше тук - и ноздрите на Трой го поеха с блажена наслада след часовете и дори дните, прекарани наред убийствената белота на Антарктида.

Мъжът не се осъзна как си позволи не просто да се разходи измежду зеленината, да вдиша от свежий ѝ въздух и да усети топлината, която тя носеше със себе си, а и по едно време просто да се излегне на въпреки всичко ледовития бряг до преминаващата през оазиса рекичка. С полупритворен, дори леко усмихнат поглед той се пресегна към тези води и потоци пръстите си из тях и тяхната далеч по-висока температура, носеща мимолетна наслада.

Можеше още просто да се гмурне в тези води... и да се окъпе в свежестта им. А после, когато излезе, да бъде зареден с нови сили, за да продължи пътя си...

Тъкмо когато блаженството неусетно понесе копнежите му именно в тази посока обаче... Трой рязко върна сериозното изражение на лицето си.

- Не... - прошепна той и се изправи рязко. - Това е заблуда... Коварна заблуда... - Стисна зъби и юмрук и наново впрегна цялата си енергия, за да се освести. Отледа се и с присвити вежди допълни предходните си слова: - Целенасочено създадена коварна заблуда...

Неусетно растителността наоколо се измени, избледня... Зелените листа се замениха от преспи... Топлата рекичка - в мразовит палач наред далеч по-безпощадни арктически ледове...

Реалността се беше завърнала. И, макар и с натрапчивото, натежало усещане за разочарование от тази добре оформена илюзия, Трой, изпита и облекчението, че съзнанието му бе успяло да излезе от този капан навреме.

- Тук ли си? - изрече гневно, през зъби тогава той. Започна да се оглежда на всички страни. - И да не си тук никак ме гледаш, нали? Разбрал си... Двойникът ти е казал, че сме открили начин да се измъкнем от затвора, поначало създаден за теб... Не бе нужно да изрича имена, за да бъде ясно към кого се обръщаше.

- Но няма да ти се дам... - сякаш това изпитание само допълнително бе увеличило устрема у мъжа и го бе извадило от унесеното му състояние, обгърнало го още дори преди появата на нетипичния мираж. - Ще стигна до Уест Порт... Ще стигна до теб!

С тежки крачки Трой отново тръгна уверено сред снеговете. Не в посоката, в която отвеждаше заблуждаващата топла рекичка - към заснежени, планински възвишения, сред чиято мразовита същност той вероятно щеше да се погуби ако не беше послушал инстинктна си беше продължил напред - и, разбира се, ако преди това не беше допуснал върховната лудост сам да се гмурне сред убийствено ледените води. Новата посока, в която устременият мъж пое, беше надясно - към далеч по-ниската пустош, сред която той още от сега можеше да се закълне, че някъде там, в далечината, се виждаше океана.

Вървя много дълго - надали и за самия него бе някаква изненада, че на вид 'близкото' отново се оказваше доста далеч. Но енергията, която волята му бе придобила отново след побеждаването на смъртоносното видение, го караше този път да не спира - влагаше живинката на всяка една жила от своето тяло, за да стигне поне дотам. А после... каквото бе писано.

Трой бе благодарен. Не само на собствения си усет, не само на онази висша сила, за която той знаеше, че беше неизменно до него, а и на своя дядо. Надали мъжът

щеше да оцелее толкова дълго ако Георги още при тръгването им към границите на възшебния затвор не му бе подарил единственото палто, с което разполагаше. Не че той и Аврил не се бяха снабдили с други топли облекла по време на по-дългия си престой тук, но да се разделят с двете такива, създадени чрез далеч по-изпитаните форми на онзи тъй далечен за всички им напреднал свят напоследък, за да им бъде на по-младите топло, бе благородно. Не че някой се съмняваше в благородството на родоначалниците Годхънт.

По време на пътя си по едно време Трой отново започна да усеща онова отмаляване като преди да достигне до оазиса - а тази отпадналост неусетно позволи и на студа да нахлуе още повече в тялото му. Затова, вървейки, мъжът закопча палтото напълно до горе, а ръцете си притисна плътно към гърдите си. Вървя още известно време така, но на даден етап и това не изглеждаше да му помага. А за да е дори още по-смущаваща ситуацията, периферното му зрение сякаш бе започнало да улавя, че небесата постепенно ставаха по-тъмни - защото залезът наближаваше. Бе жизнено важно търсенето на героя скоро да достигне до някакъв прогрес или поне той самият да си намери някое по-топло кътче, в което да може да си вземе дъх за малко повече...

За негова радост зрението му не го бе излъгало и той наистина се доближаваше към океана. Ала тъкмо когато усещаше, че крайната му дестинация вероятно бе на по-малко от час път, мъжът изведнъж се развълнува силно, когато ненадейно нейде отстрани се чу вик:

- Ей! Човече, добре ли си? Изглеждаш на ръба на силите си!

Трой погледна натам и видя, че към него се доближаваше група от няколко човека, единия от които бе малко по-напред от останалите и го гледаше в очите.

- Най-накрая... - прошепна с разтреперания си глас Трой и дори си позволи да докара на лицето си усмивка. - Аз... аз трябва възможно най-бързо да се свържа с... - дори не бе сигурен с кого трябваше да се свърже първо, за да ги потърси помощ - с Амбър, с някой от другите си приятели по йерархията на закона или може би с Кейлъб или с някой от другите им роднини, за да ги предупреди да внимават за зловещия избягал магически пленник.

Непознатите, които се доближаваха към него - мъжът най-отпред и другите няколко мъже и жени зад него, всичките облечени доста добре, го изгледаха колебливо.

- Ще те свържем с когото искаш, ние си имаме база недалеч оттук... - изрече най-близкия. - Трябва да дойдеш там с нас, за да се сгрееш...

Той прокара ръката си през рамото му и го подбутна със себе си в посока, различна от онази, към която се бе запътил Трой.

- Но... - прошепна премръзналият русокос мъж, а погледът му се извърна към океанът, който бе тъй близо...

Нещо го накара отново да присвие очи. И да изгледа непознатите, които го обграждаха и, както изглеждаше, искаха да му помогнат.

Или поне само така изглеждаше.

И тук имаше нещо различно... Нещо особено... Нещо твърде странно, за да бъде описано с прости думи... Не просто появата на толкова много хора ненадейно тук, около него, в часовете, в които за подобни като тях би било добре вече да са се насочили към въпросната си база преди да се е смрачило... Ами и... допира на този от тях, който го подбутваше към съвсем друга насока от онази, която бе неговата цел - и където Трой се надяваше, че ще открие *истинска* помощ.

Този допир вече му бе твърде познат. И тази заблуждаваща топлина, която едвам не го бе погубила в оазиса.

- Не! - извика рязко мъжът и се отдръпна от другия.

- Какво ти става, човече? - извика единия от другите.

- Вие... вие не сте истински...

Трой пристъпи няколко крачки назад. Другите започнаха да го заобикалят...

- Как да не сме истински?

- Съвсем реални сме - можеш дори да ни докоснеш.

- И сме тук, за да ти помогнем!

- НЕ! - изрева дори на по-висок тон мъжът, който започна да клати глава.

Мисълта да им повярва бе твърде привлекателна... Но мисълта да не повярва на усещанията си и да сгреша не му се понрави никак... затова той реши да рискува. Трой се извърна на другата страна и тръгна обратно по пътя си - забързан, задъхан, но с лека усмивка, съзерцаващ океана, към който се приближаваше...

Зад него

другите хора го последваха - отначало със същия бяг, след това със забавено темпо, а после - с леки крачки... Докато накрая образите им не изчезнаха, загубвайки се в белота на реалното... Преди да се съсредоточи изцяло към мисията си, Трой им хвърли един последен мимолетен поглед през рамо и... въздъхна...

- Казах ти, че няма да ти се дам... - прошепна той, сетне си пое дълбоко от ледено студения въздух и забърза крачката си дори още повече.

Не след дълго достигна и до... ръба. Дори още по-ефирна гледка се изписа пред погледа му - и макар и към някои зони видимостта да не беше голяма, Трой изпита радостта от усещането, че беше... близо. Този път беше близо.

За тази близост подсказа и добре утъпканата пътека за към бреговете, намираща се встрани - личеше си, че тази местност, за разлика от онази, в която бе оставил тримата си близки по-рано днес, беше посещавана от истински хора в последните дни. Сега оставаше Трой само да впрегне последните си останали сили и да ги... открие.

Затича се по пътеката, но в следващите минути, докато се спускаше надолу по склона, мъжът започна да разбира колко уморен беше всъщност. Едвам се влачеше. Примамляваше му. Сърцето му биеше тъй учестено, че сякаш щеше да се пръсне...

Точно тогава Трой чу... гласът:

- Мислиш си, че съм очаквал да ми се дадеш ли?

Трой, който не си спомняше преди да го бе чувал, бе повече от сигурен, че и този път това беше той. Клод.

- Какво искаш тогава!? - изкрещя мъжът, но без да забавя крачката си.

- Просто искам да... знаеш... Да почувстваш с каква непобедима мощ си имаш сила и да спреш да си въобразяваш, че с бягството си ще успееш да ме спреш... Давай... намери спасението... свържи се с цивилизацията... ела в Уест Порт... изправи

се очи в очи с мен. Може би чак тогава ще разбереш, че вече е късно. И че АЗ вече съм победил.

Замлъкна. А с него сякаш и околността заглъхна. Или поне Трой не чуваше нищо, защото тялото му бе достигнало до предела си и минутите до пълното безсъзнание бяха преброени...

Едвам влачещ се сред снеговете и ледовете, той стигна до низината под възвишението. Паднал на колене пропъзля още малко напред, подминавайки една ледена скала, после и друга... а зад третата... проблеснаха и други цветове освен онази, които очите му бе свикнало да вижда.

Кораб. Този път - истински. Акустирал на едно място там, във водата сред огромните ледени блокове. Свързващ този свят на безмилостна ледена пустош с... другите светове...

И очите на Трой проблеснаха щом съзря това спасение. Той, вече почти излегнал се сред снеговете, се довлачи почти до водата и започна да вика. Някои от хората на борда го чуха и мигом му се притекоха на помощ.

Трой загуби съзнание чак когато едвам отвореният му син поглед с надежда видя приближаващите се към него хора. Но последното, което премина през ума на мъжа преди той напълно да затвори очите си бяха смущаващите и плашещо демотивиращи думи на уверения в своето дело Клод:

“Давай... намери спасението... свържи се с цивилизацията... ела в Уест Порт... изправи се очи в очи с мен. Може би чак тогава ще разбереш, че вече е късно. И че АЗ вече съм победил.”

По време на борбения път на Трой през ледената пустош не само мислите за неговото измъкване бяха ангажирали съзнанието на Клод.

Но преди да стигнем до основното, до което той целеше да достигне през този ден, ще проследим пътя на някои наши по-млади познати, някои от които бяха доста по-свързани със случая, отколкото предполагаха.

Брейди и Дайами, след като се бяха срещнали и с Ферди, малко преди обедните часове вече се насочваха към залата West Port Hall, където единия от тях нямаше търпение да представи на другите двама до какви изводи бе достигнало разследването му. Разбира се, след като оставиха колата на една странична алея, тримата тийнейджъри бързо установиха, че през някой от официалните три входа - предния, задния и онзи за персонала - щеше да им е трудно да влязат, тъй като те отвсякъде бяха завардени с денонощна охрана. Не бе никак изненадващо, че след повторния случай с необяснимо изчезване на произволни хора залата не можеше вече да бъде отворена за посетители - поне докато разследването на служителите на реда не достигнеше до поне някакво развитие.

Впрочем, именно най-познаният на нас от тези служители - Амбър - и в момента се намираше тук. Тя стоеше на предния вход и разговаряше със свои колеги, а присъствието ѝ, разбира се, правеше влизането през главния вход още по-невъзможно за четиримата тийнейджъри. Водачът на които - Брейди - уважаваше безкрайно много своята леля по линия на баща си, но не можеше да рискува тя да осуети плановете му.

Не че младежът знаеше със сигурност какви бяха плановете му. Но несъмнено нямаше търпение да представи на приятелите си това, което знаеше. За тази цел се наложи тримата да се вмъкнат тайно в West Port Hall през едно малко прозорче, заобиколено от растителност, което за тяхна радост го правеше почти невидимо за минувачите по улицата. Далеч по-видимо обаче щеше да бъде влизането на момчетата от другата страна, тъй като навсякъде из коридорите на сградата имаше униформени - затова Брейди, Дайами и Ферди се постараха да са възможно най-тихи.

И не само те...

Ненадейно, някъде иззад тримата тийнейджъри се чу лек шум като от счупване на нещо тънко, последван от леко момичешко възклицание:

- Ох! Токчето ми се счупи!

- Казах ти, че трябваше да си ги свалиш! - мигновено последваха други троснати, но също по-тихи думи, изречени от момиче.

Тримата младежи се върнаха няколко метра назад и ококорени видяха, че зад единия ъгъл се намираха две от познатите им съученички...

- Савана!? - извика ококорен Брейди, разбира се, не с истински вик, а просто с повишен тон.

- Ванеса!? - бе не по-малка изненадата за Дайами.

Двете приятелки се ухилиха широко. Савана, която тъкмо бе премахнала обувката със счупеното си токче, сега си махна и следващата и се обърка към младежите с думите:

- Здравейте, момчета!

- Какво правите тук? - попита Брейди, макар и реално да знаеше отговора.

- Ами... - отвърна тихо Ванеса, споглеждайки се с най-добрата си приятелка. -

Ние случайно ви видяхме и... решихме... да ви проследим...

- Притеснени сме за вас - каза Савана, като проблясъците в погледа ѝ се отправиха, очаквано, най-вече към Брейди. - Най-вече за теб. Не се беше появявал в училището няколко дена.

- Аз... разследвах... - отвърна тихо момчето и приведе глава надолу, но изведнъж някъде откъм коридора отстрани се чуха стъпки, които го принудиха да замълчи, а после и той и Дайами да придърпат момичетата със себе си и заедно с Ферди да отидат да се скрият зад една открехната врата недалеч оттук.

Всъщност, те не просто се скриха зад нея - от охранителя, който бе чул шумовете им и затова бе дошъл да провери какво се случва. Въпросната врата - към минус първия етаж на сградата, който някои вероятно биха нарекли и 'мазе' бе мястото, на което Брейди поначало планиваше да поведе приятелите си. Стори го и сега - при това с двама човека отгоре в компанията им.

- Трябваше просто да ни кажете, че искате да дойдете с нас... - каза тогава момчето, поглеждайки към двете момичета, най-вече към Савана. - Не бихме имали против още две глави, които да мислят над въпроса с... изчезванията.

- Значи наистина за това е цялата работа, както си и предполагаме? - попита русокосата тийнейджърка. - Вие разследвате сами... изчезванията?

- Всъщност, най-вече Брейди ги разследва - и ни води тук, защото твърди има някакъв напредък - уточни Ферди и се огледа, после попита въпросното момче: - Ами сега? На къде?

И той, и останалите се съсредоточиха в това, което ги обкръжаваше - лишени от дневна светлина коридори, из които поне осветлението беше доста добро. Не беше много нужно Брейди да отговаря, за да разберат героите, че ще тръгнат из тях.

А колкото повече вървяха по тези коридори и колкото по-надолу се спускаха по етажите, толкова по-притъмнена ставаше атмосферата. Притъмнена и... древна.

По едно време героите се чувстваха така сякаш се намираха сред дълбоко подземни археологически разкопки.

- Никога не съм предполагала, че West Port Hall крие... такива неща из недрата си! - възкликна по едно време Ванеса.

- За жалост малко хора са запознати с тази древна система от руини, датиращи още от преди създаването на модерния град Уест Порт. Дори съзателят му Стенли Харисън вероятно не е бил запознат с този подземен - поне по неговото време - град.

- Значи навремето всичко това е било над земята? - почуди се Савана, оглеждаща се и удивена.

- Всъщност винаги си е било под земята, но пък преди много векове входът за към него е бил на открито, а не на долните етажи на огромна съвременна сграда.

- Но по онова време тези земи са били обитавани от индианските племена, сред които произхождат и предците ми? - изрече с вълнение Дайами, попивайки с трепетен поглед всеки един елемент наоколо. - А тази архитектура... изглежда твърде нетипична за тях. Повече наподобява средновековната европейска... и не само европейска... Или може би античната... късно античната? По-стара?

Напълно се обърка, затова Брейди побърза да уточни:

- Това е така, защото, макар и основни владетели на тези земи, индианците от онези времена са имали доста особени трансокеански отношения със Стария свят - обясни Брейди. - Не ме питайте как съм издирил тази информация - не беше никак лесно... До голяма степен дори не е напълно потвърдена и затова не присъства в повечето научни четива. Не само защото има още много за проучване по отношение на нея, а и защото е замесена с твърде особени свръхестествени данни. А човекът на двадесет и първи век, дори и в години с ясна на целия свят свръхестественост, все още подлага доста неща от миналото на съмнение - и може би с право, не бива веднага да се връзваме на всичко, което ни хрумне. Особено когато това може да пренапише напълно историята. Но пък конкретно в случая... мисля, че би си заслужавало да приемем, че някои неща са истина...

Младежът пристъпи надолу по старите стъпала сред руините, достигайки до нещо като обширна площадка, над която се издигаха три нива. Ако досега някой не бе осъзнал, че подземието на West Port Hall градираше в същински археологически обект, то тук, на това място, подобно съмнение вече не можеше да съществува.

Всичко изглеждаше *безумно* древно. Дори нереално древно като за тези географски ширини - но ето, че сега се намираше пред очите на тийнейджърите. Изградено най-вече от камък, това някогашно селище несъмнено притежаваше подчертан чар, с който можеше да заплени дори и онези, които не се интересуваха от миналото на света. А за онези, които се интересуваха - като археолозите, които вероятно често посещаваха това място, но след изчезванията вероятно дори тяхна работа бе принудително прекратена - подобно кътче вероятно се явяваше същински Рай.

- Всичко изглежда доста по-различно от старите снимки от преди двадесет години, които разглеждах... - отбеляза Брейди, който, макар и за разлика от приятелите

си подготвен за това, което щеше да види, сега също се оглеждаше с възхищение. - Но онова, за което идваме... си е още тук...

Рече и застана при централния - и най-големия - от няколкото масивни каменни блокове, намиращи се на най-долното ниво. Почисти дебелия слой прах по него и се загледа в интересните изрисувани символи, които се появиха изпод него.

Не само Брейди се загледа в тях, а и приятелите му. Единият от които - Дайами - отвори широко уста и очи.

- Разбираш го, нали? - погледна към него Брейди, с проблясък на надежда в погледа. - Разчитах на това. Открих какви ли не сходни преводи из интернет, но... друго си е прочита на човек с реални корени сред хората, живяли някога тук...

Дайами, поемайки си дълбоко от не съвсем свежия, но достатъчен въздух на това място, приклекна пред каменния блок. Присви очи и прошепна:

- За видимото и невидимото... Видимото да живее в невидимото... и невидимото да живее във видимото... тук и сега...

При последните си думи младият мъж усети нещо необичайно. Някакво привличане, което като магнит водеше ръката му там, към надписа. Не се възпротиви, защото нещо го накара да усети, че така беше правилното - дали защото някъде там, дълбоко в себе си, той чувстваше връзката със своите предци, или заради друго... това може би не бе от чак такова значение, защото след секунди пред очите на него и на приятелите му се случи нещо, което ги смая.

Символите под ръката на момчето засията - а секунда по-късно и целият каменен блок засия. Ненадейно, от другата страна, зад сиянието, започна да се появява силует - на човек. На младо момче... Отначало той просто премигваше, също както започна да премигва и изкуственото осветление на това място - което доведе смутни спомени у младежите за други едни премигващи светлини, с които те се бяха сблъскали в изминалите седмици...

Но този път никой не изчезна. Напротив - някой се появи. За огромно изумление на младежите, изведнъж там се бе появил един млад мъж, един млад индианец, който, макар и отпаднал и раздрипан ги гледаше развълнувано, както и те гледаха нещо - защото на мига го познаха.

- Вие... вие виждате ли ме? - прошепна той с небивала радост.

А те, зяпнали го ококорени, накрая се спогледаха един друг, при което ведрият вик на една от неговите фенки - Ванеса - огласи цялата зала:

- Тайен! Ти се завърна!

Той не я познаваше, нито пък познаваше добре някой от другите - но радостта си личеше по израженията на всичките.

- Какво стана? - прошепна Брейди и пристъпи крачка към младият индианец. - Къде бяхте те и другите? И... защо и те не се върнаха с теб?

Преглътна тежко, пронизан от хладна вълна от чувства.

- Те са тук. Всички сме тук... и бяхме тук през цялото време! - отвърна индианецът. - Но никой не можеше да ни види. Само ние можехме да се видим един друг.

- О... значи това има предвид надписът... - изрече Дайами и се загледа към символите на камъкът, от който вече бе отдръпнал ръката си. - За видимото и невидимото... Видимото да живее в невидимото... и невидимото да живее във видимото... тук и сега...

- Някак си, когато ти прочете този надпис и сложи ръката си на него... ти си призовал Тайен да се върне! - констатира изумителният вълнуващ факт Ферди.

- Но... как? - недоумяваше Дайами.

- Ти... ти беше казал, че имаш далечна родствена връзка с Тайен, нали? - попита тогава Брейди, заглеждайки ту своя приятел, ту завърналият се към света на видимите певец.

- Така ли? - почуди се изпълнителят, заглеждайки с интерес другия индианец.

- Ами... да - отвърна подсмехнат Дайами. - Далечни роднини сме, но на теб никога не са ти говорили за мен, предполагам.

- Не мисля, че са... но се радвам да се запознаем - рече Тайен и стисна ръката на своя далечен братовчед. - Ах, а си нямаш и представа колко се радвам, че отново мога да осъществявам допир с хората!

- Все още не разбирам - обади се примигващата Савана отстрани. - Как така *само той* отново е станал видим?

Въпросът ѝ бе насочен конкретно към Брейди, който изглежда, че навързваше нещата по-бързо от останалите. Той погледна трепетно към нея, после погледна и към останалите и рече:

- Както рече казах - това място е много специално. Свръхестествено. От онова, което разбрах за него по време на проучването си ми стана ясно, че древните обитатели на този край са го използвали с различни цели, но най-вече, за да се опитват да потискат мрака.

- Доста обичайно за едно общество - да са опитва да изкорени злото, което може да дебне от всеки ъгъл - отбеляза Ферди.

- Да, но в случая не става въпрос за какъв да е мрак, а за... конкретно за мрака, който се намирал вътре, сред тяхното собствено общество. Онзи, породен от лъжите и интригите, с които те самите биха могли да унищожат хармонията помежду си - каза Брейди и въздъхна. - Хората сме си хора. Често се поддаваме на нечестното. И му позволяваме да ни обладае, а така съсипваме основите на светът около себе си. Тези измами... тези интриги, на които сме способни дори и когато изглеждаме сплотени... според легендите онези древни индиански племена са искали да блокират *именно тях* и влиянието им... *Те* е трябвало да станат невидими, изчезвайки във видимото. Но предполагам, че с времето нещо се е объркало... и невидими и на практика несъществуващи са започнали да стават не само тези негативни деяния... а понякога някои от самите хора наоколо.

- Мислиш, че това е причината за изчезванията? - почуди се Ванеса, в чието съзнание изведнъж започнаха да се навързват някои неща. - Че по времето, по което са се случили те... някъде наоколо из залата са се реализирали интриги, които са нарушили хармонията и вълшебството на онези индиански племена някак е рекуширало? Интриги като... онази, в която Лойд вкара мен?

Настъпи кратко мълчание. Всички присъстващи на това изумително място просто се гледаха очудени и все още асимилиращи тези теории. А една от тях - Савана - същевременно с трепет си припомни други факти, с които само тя бе запозната, и които сега започнаха да я човъркат отвътре с известно чувство за вина...

- Изглежда, че сме намерили някои от отговорите на въпросите си, но въпреки това си струва, че нещо тук липсва - отбеляза тихо тогава Брейди. - Нещо в целия този пъзел... не е съвсем наредено. Но поне вече знаем друго - той погледна към Дайами и Тайен. - А именно - че за да върнем изчезналите е необходимо просто да бъде направен онзи ритуал, който ти, Дайами, неволно направи преди минути. Някой с кръв, обвързана с онази на изчезналите, трябва да положи ръката си на камъкът... и да изрече думите...

- О, мислиш ли, че наистина това е ключът? - почуди се с огромно вълнение Ванеса.

- Има само един начин да разберем - каза Брейди, пое си въздух и отново се приближи към камъкът.

Падна на колене пред него и положи ръката си върху му. Докато приятелите му го наблюдаваха и усещаха какво се канеше да стори той, младежът започна да изрича... словата:

- За видимото и невидимото... Видимото да живее в невидимото... и невидимото да живее във видимото... тук и сега...

И ето - същата онази светлина отново се появи. А, там, на съвсем същото място, на което преди секунди се бе появил Тайен, сега се оформи... друг силует.

На едно завърнало се момиче.

- Джени! - щом видя своята приятелка, ликуващата Ванеса не се въздържа и направо отскочи да я прегърне.

- Вие... вие ме виждате!? - реакцията на момичето бе същата като онази на завърналия се индианец преди малко - тя дори погледна към самия него, за да получи подвърждение дори и само от погледа му.

- Да. Виждаме те - отвърна с невероятно облекчение нейния племенник Брейди, който също пристъпи към нея с благо изражение и не се поколеба на свой ред да я прегърне.

Нещата ставаха все по-ясни. Или поне това как изчезналите можеха да се завърнат от своето състояние на невидимост бе достатъчно ясно, за да изтичат всичките младежи още сега там, на входа на голямата сграда, и да се срещнат с лицата на реда, за да им споделят за откритието си.

А Амбър, макар и очудена да види как така тези няколко познати и не съвсем познати тийнейджъри се задаваха откъм вътрешната страна на West Port Hall, остана разтърсена щом видя, че двама от тях бяха Тайен Ачак и Джени Кенеди. Надеждата никога не се бе намирала тъй близо до нейното сърце - а и до сърцето на близките на останалите изчезнали в тази зала по време на съмнителните случаи...

Както намекна и самият Брейди - още въпроси оставаха неразгадани, но въпреки това радостта от вече намерените отговори бе огромна.

Един мъж обаче, който изначало знаеше много повече за случващото се, изпитваше радост от друго. Намиращ се там, в притъмнения хол на обширното имение "Джейвика", Клод гледаше образите на всички тези ликуващи хора в West Port Hall,

които се появяваха сред вълшебно кълбо от тъмен дим от едната му страна. Същевременно гледаше и към друго едно такова кълбо, с ликът на току-що открития сред арктическите ледове Трой, когото няколко добри хора отнасяха на корабът.

Гледаше и... се усмихваше. Гледайки и към двете видения.

- Лека-полека разплитате всичко, нали? И вероятно си мислите, че имате някакво надмощие над силите на злото... Но силите на злото са във вас... и вие сте част от тях... С лъжите си... с интригите си... манипулациите, които сте правили или рано или късно ще направите... Бъдете си щастливи до тогава, геройчета... И си мислете, че сте променили нещо... - прошепвайки последните думи, той отиде настрани, при прозореца, от който имаше изглед към предния двор. - А междувременно, докато се осъзнавате... аз ще направя и последната стъпка от... плана си...

Погледът му се присви и проблесна докато той наблюдаваше двойката мъж и жена, които се задаваха към входа на къщата.

23

- За видимото и невидимото... Видимото да живее в невидимото... и невидимото да живее във видимото... тук и сега...

Зряла, но добре изглеждаща жена с дълги, тъмно руси коси прошепна тези думи с много чувство докато ръката ѝ се намираше върху древните надписи на централния каменен къс в археологическия обект под "West Port Hall". Последва сияние...

И миг по-късно сред това сияние се появи силуетът на Матео Карсън.

- Скъпи! - друга една жена сред насъбралите се на това място хора, Амбър, не се въздържа и отскочи към своя съпруг в една от най-силните им прегръдки някога.

На Матео му бяха няколко нужни да осъзнае какво се бе случило. Едва преди секунди се бе намирал бродещ някъде там, из обширните коридори на сградата и подземните ѝ недра, без да е способен да осъществи какъвто и да е контакт с видимите хора, нито пък да има своята собствена пълноценна воля, за да направи нещо по-различно. Прикован в света на неясното, невидимото, той обаче не бе запазил

искрицата вяра у себе си... и ето, че сега това му се отплащаше и той можеше отново да прегърне своята любима.

И двамата да опрат челата си едно в друго.

- Амбър... - прошепна с толкова много обич мъжът, притискайки се в жена си и вдишвайки от благоуханието на хубавите ѝ, дълги коси - нещо, което със сигурност му бе липсвало. После погледна към другата сияеща дама - онази, която го бе върнала към видимото - и се усмихна не нея, изричайки: - Марисол... сестрице...

- Братко... - прошепна дамата, която, благодарение на кръвната си връзка с него бе успяла да извърши ритуала, който дори съпругата му Амбър не би могла, също пристъпи към него и го прегърна. - Ах, когато ме извикаха тук не знаех какво да си мисля! Дали някой си правеше просто шага с мен или... наистина имаше начин ти да се върнеш при нас!

- Вие... как... как успяхте всъщност? - попита Матео, гледайки объркан както към тях двете, така и към другите наоколо, които понастоящем бяха повече от досегашните, тъй като освен разкрилите мистерията тийнейджъри Брейди, Дайами, Ферди, Савана и Ванеса, освен завърналите се благодарение на тях Тайен и Джени, сега тук се намираха и още двама колеги на Амбър, а също и станалата видима едва преди минути Одри, а и Върджил, един от нейните братя, които се бяха намирали най-близо в района и затова бяха успели да дойдат най-скоро тук.

Доста от тях се спогледаха.

- Хм... - замисли се Брейди. - Доста странно е, че вие, в невидимите си версии, разбирате за нашето спонтанно откритие чак когато ви призоваваме да станете отново видими тук, на това място. Но... предполагам, че току-що дадох и отговор на въпроса ти, Матео.

- Състоянието, в което ние, когато бяхме невидими, бяхме попаднали е... трудно за описване... - преглътна с известна тежест Матео, споглеждайки се с Тайен, Джени и Одри. - Не притежаваме пълния контрол не само над телата си, а и над съзнанията си... Сякаш... нещо извлича енергията ни и я пренася... някъде другаде...

- Успели ли сте да разберете нещо повече по случая докато ни нямаше? - попита Джени. - Освен как да ни освободите, разбира се...

- Не - поклати глава Амбър, в чието изражение обаче имаше твърда решимост. - Но ще разберем. Преди това обаче трябва да избавим и онова момче, Джек, от капана на невидимото - родителите му са на път.

- А някои от нас ще имат и нуждата да се срещнат с други ценни за тях хора... - прошепна Матео и погледна Амбър.

Тя знаеше, че той говореше за тяхната малка дъщеричка, чието име беше Ариа. Момиченце, което щеше да е безкрайно радостно, че нейния баща се беше завърнал.

Но нека сега да се върнем към двойката, която пристъпваше в двора на имението Джейвика - неговите собственици, чиито имена носеше то. Джейкб и Вивика Годхънт.

Смутно вълнение бе завладяло сърцата на тези двама съпрузи, когато бяха разбрали, че никой в последните дни нямаше какъвто и да е контакт със сина им Кейлб. Не по-малко неприятна бе тяхната неспособност да се свържат и с другия си син, Трой, и с жена му Селесте, които се предполагаше, че трябваше да наблюдават момчето. А подобна ситуация нямаше как да не ги подтикне на мига да зарежат всичките си работи, независимо колко важни, на далечното място, на което се бяха намирали по това време.

Ала не само далечината се отрази толкова на забавянето на Джейкб и Вивика, а и непроходимостта на мястото, на което те се бяха намирали по времето, по което едвам бяха успели да се свържат с тях, и то благодарение на случаен едва прихванат сигнал - но това е друга история. Веднъж щом знаеха, че семейството им се нуждаеше от тях, те се погрижиха възможно най-бързо да върнат в Уест Порт - разбира се, заедно със своя дори още по-малък към настоящия момент син, невръстният Рик, когото още на летището бяха оставили на грижите на добрата стара семейна приятелка и бавачка Галя.

И ето ги сега Вивика и Джейкб - главите на първият клон в настоящата ера за рода Годхънт след големите Георги и Аврил - в двора на имението, което с десетилетията бяха превърнали не просто в дом на себе си и на семейството си, а и в една от онези точки, които бяха приемани с голямо уважение от обществото. А всичко в този имот си изглеждаше така, сякаш не бе оставяно от тях за няколко седмици - въпреки настъпващата, макар и доста топла, есен.

Но смута у тях двамата не изчезваше въпреки приветливата атмосфера.

Стигайки до входа на дома си, съпрузите се спогледаха. Той - със своя чаровен син поглед на хубавото му лице, идеално допълващо се с тъмнорусата му коса и добре сложеното му тяло. Тя - със своите пъстри очи, проблясващи измежду дългите й лешниково кафяви коси, стигащи почти до кръста на фината й фигура.

- Мислиш ли, че това може да е някакъв капан? - Вивика зададе въпроса, за който знаеше, че се бе въртял в ума и на двамата по пътя им насам.

Джейкб поклати леко глава и се загледа към вратата. Стисна юмрук, което придаде още по-респектиращо излъчване на и без друго сериозния му вид, и изрече

тихо:

- Струва си да влезем и в най-коварния капан в името на семейството си...

След което той и тя, жертвоготовни, направиха и последните две крачки до прага на своя дом. Мъжът натисна дръжката и двамата пристъпиха навътре.

- Кейлъб? - провикна се на висок глас Вивика. - Трой, Селесте?

Не чуха нито звук - единствено шума от токчетата на жената по дървения под. Но веднъж щом оглеждащите се съпрузи се озоваха в хола на къщата, входната врата, която те умишлено бяха оставили отворена на няколко метра от себе си, се затръшна силно. Тъмни сенки отведнъж смрачиха инак светлия ден в този дом, а всичко наоколо се огласи с тих, коварен глас:

- Най-накрая...

Докато съпрузите Годхънт съумеят да се осъзнаят, дневната светлина в стаята наоколо изчезна само за секунди, заместена от стряскащ паранормален мрак. Настръхнала, Вивика мигом захвърли чантата си настрани - така, че някои от предметите в нея се изтъркулиха по земята - и се притисна плътно в своя съпруг.

С погледите си, излъчващи вцепенението на душите им, той и тя видяха как в центъра на хола пред тях се оформи тъмен мъжки силует. Не знаеха, че неговото име беше Клод, но дори и без знанието за злата същност на този индивид, Джейкъб и Вивика бяха съвсем наясно, че той не им мислеше доброто.

- Кой си ти!? - извика намръщен господарят на къщата. - Къде са синовете ни и снаха ни!?

Клод се усмихна широко.

- Скоро ще разберете всичко, мили мои... Скоро *всички* ще разберете...

Изрече това и накара сенките наоколо да се раздвижат - така, както преди няколко дена бяха препречили пътя на Кейлъб към изхода. Джейкъб и Вивика, неспособни да им се съпротивляват, просто потънаха из мрака заедно със силуета на своя похитител...

И тогава отново настана светлина.

Или поне се завърна онази светлина от преди свечеряване, в която съпрузите Годхънт поначало бяха заварили своя хол. А същевременно с нея в имението ``Джейвика`` се бе завърнало и още нещо - свободата на единия от неговите жители.

- Мамо! Татко!

Със стъпки тъй бързи, че той сам не знаеше как на даден етап не се бе забил някъде в бързината си, Кейлъб, до този момент намиращ се на горния край на стълбището, но замръзнал и потънал в пълна неспособност да изрече или стори каквото и да било, сега се изстреля в хола на своя дом. Ужасен от видяното току-що, той започна да върви на всички страни и да оглежда навсякъде... с надеждата родителите му да бяха някъде там. Поне една от онези коварни свръхестествени сенки да бе оставила някаква следа от тях...

Но Джейкъб и Вивика вече не бяха тук. Пред погледът на техния млад син те бяха попаднали в капана, за който той бе желал да ги предупреди навреме, но не му бе позволено.

Отчаян, Кейлъб прокара пръсти през косите си и се просна тежко на канапето. Така, хванал се за главата и дишащ тежко, той известно време стоя и просто гледа в една точка... докато накрая нещо неочаквано не привлече вниманието му.

Предметите, изсипали се от чантата на майка му Вивика при нападението на сенките се бяха разпръснали на различни посоки, а някои от тях дори се бяха озовали под една от табуретките. Един конкретен от тези предмети проблясваше по някак особен, омаен начин... а Кейлъб, въпреки своето ужасено състояние, почувства желанието да отиде и да го вземе.

Протегна ръка изпод табуретката и пое в ръката си побираща се тъкмо в дланта му стъклена топка, в което бе вградена и красиво изрисувана пластина от някакъв метал, оформяща... око.

Но не какво да е око. Отворил широко уста и очи, Кейлъб, в цялото си изумление, бързо разпозна в това изображение твърде специфичния египетски символ, който и преди бе мяркал след снимките на Трой и Селесте от саркофазите, които те проучваха напоследък. Онези саркофази, за които те се чувстваха повече от сигурни, че бяха тясно обвързани с всичко случващо се...

Не напълно запознат с оплетения вид на ситуацията, Джоел Ейбрамс грееше с широка усмивка докато вървеше по вечерните улици на Уест Порт.

Причината - ликът на неговата скъпа братовчедка Джени, завърнала се сред видимите хора - се изписваше като триизмерна холограма, прожектирана пред него от хиперфона му.

- Пожелавам ти една от най-спокойните нощи с един от най-хубавите сънища! - възкликна мъжът малко преди разговорът им да е прекъснат. - Заслужаваш го след изживяното, миличката ми!

- Благодаря! - отвърна ведро Джени и въздъхна. - Уви, вероятно винаги една част от мен ще си остане обезпокоена от случилото се и от това, че все още не се е разкрило напълно каква бе причината аз и останалите неволно да бъдем въвлечени в онзи древен ритуал. Но ще се постарая поне тази вечер да поспя - най-малкото утре трябва да ходя на училище, тъй като вече изпуснах доста.

- Мисля, че ще те разберат ако си вземеш няколко почивни дни.

- Така е, но училището, да не повярваш, че го казвам, ще е разнообразие за мен след случилото се. А и най-малкото най-добрите ми приятели са там, а без тях ще ми е скучно.

- Ти си знаеш, мила - кимна с усмивка Джоел. - А от мен сега имаш още веднъж пожелание за сладки сънища!

- И от мен също! - ненадейно се обади друга една жена, която всъщност през цялото това време бе вървяла до Джоел, радостна за завръщането на Джени и останалите.

Холограмния лик на момичето ѝ се усмихна.

- Благодаря ви, доктор Ланкастър.

Тя помахна на нея и на своя братовчед, след което прекрати видеовръзката.

Джоел си пое дълбоко от вечерния приятно хладен въздух. Прибра хиперфона в джоба си и погледна към жената до себе си - Алиса.

- Е, предполагам, че срещата ни ще бъде с далеч по-приповдигнато настроение сега, когато знаем, че Джени и останалите са се завърнали благополучно.

- Да...- отвърна дамата, сияеща. - Поне тази вечер ще можем да отделим... най-вече един на друг...

Нейният отговор се хареса на Джоел. Не само защото той отговаряше напълно и с неговите очаквания за вечерта, а и защото самата Алиса в момента изглеждаше по-красива от всякога - облечена с дълга, изящна синя вечерна рокля, красиво допълваща се с очите ѝ в сходен цветови нюанс, а и с дългите ѝ руси коси, спуснати назад.

Не че самият Джоел не привличаше погледите със своят изискан вид, с тъмен костюм и прилежно загладена назад коса. Дори и без да се разбират да са официални, и двамата неусетно се бяха подготвили за вечерята си именно като за нещо специално.

И мястото, на което мъжът реши да заведе красивата лекарка отговаряше на същото ниво. То бе един нов, открит съвсем наскоро ресторант близо до площада в същинския център на града. Помещаваше се в стара сграда с парадно стълбище и големи колони - и заемаше част от първия етаж. С излъчването си то накара Алиса да се почувства като някоя кралска особа още щом изкачваше стъпалата до него - а и името на самият ресторант отговаряше на това настроение, тъй като той тематично бе наречен "The Almost Palace Garden".

Да, градина тук действително имаше и тя бе отворена дори не само през топлите дни, а и в есенни вечери като настоящата или дори люти зимни като онези, които се задаваха по-късно през годината. А благодарение на иновативната термо защита, която към 2065 бе част от повечето подобни заведения, гостите можеха да се наслаждават на красивата зелениста атмосфера на градината и на нощното небе без студът да влияе на прекарването.

Разбира се, Джоел предварително бе резервирал една от възможно най-хубавите маси - такава с изглед към закътано и не твърде шумно кътче от другата страна на сградата, без други хора в близкото обкръжение. Щом се настаниха на нея и направиха своята поръчка на келнера, двамата се спогледаха и си се усмихнаха.

- Признавам, господин Ейбрамс... тази вечер успявате да ме впечатлите... - рече тогава Алиса, оглеждайки се. - Бях чувала за това място и дори бях виждала снимки... но да дойда да го посетя на място... уау, това поражда съвсем различни усещания у мен!

- Надявам се все още да става въпрос за приятни усещания - отбеляза мъжът, засмян.

- Всъщност са крайно негативни - със сигурност няма да повтора - пошегува се жената, след което мъжът, разбира се, шеговито въздъхна.

После Джоел отново се загледа в хубавия поглед на дамата и дори се пресегна леко, за да я помилва по едната буза.

- Толкова си... невероятна, Алиса... Не знам как не съм го забелязвал по-рано. В нещо има нещо тъй... магично... тъй чудно...

Дамата му се усмихна благо и докосна ръката му със своята. Точно тогава келнерът им донесе бутилка шампанско и им сипа по една чаша.

- Не само аз съм чудна... - отбеляза жената, когато тя и Джоел отново останаха сами. Взе едната чаша и изрече: - Целият свят около нас е изпълнен с толкова много чудеса. Доста често - позитивни, като това от днес, когато Джени и останалите отново станаха видими. Затова предлагам... да прием за чудесата! Не само тези, ясно обозримите... а и за онези, свързани с нашите собствени души... и дълбоките ни чувства в тях...

Джоел кимна. Също надигна чашата си с думите:

- За чудесата!

Двамата чукнаха чашите и отпиха по глътка от шампанското. После пак се спогледаха. Но ненадейно Алиса се извърна към дамската си чанта, която бе поставила на ниско столче встрани. Извади оттам нещо, което грабна вниманието на Джоел - малко черно камъче.

- Знаеш ли какво е това? - попита го, подсмехната.

Джоел гледа към камъчето известно време, накрая реши отново да заложи на своята шеговитост като просто изрече очевидното:

- Това е... камък.

Той и Алиса се засмяха, после жената поклати глава.

- Не. Камъкът е обвивката. Същината е... спомен.

Загледа се с някакво чувство в малкото черно късче в ръката си и нежно го помилва

с пръсти.

- Казвала ли съм ти, че аз не исках да напускам родния си край в Англия?

Джоел примига.

- Не... Нямах и идея. Съжалявам, сигурно ти е било трудно.

- Повече, отколкото можеш да предположиш... - въздъхна Алиса. - Бях привързана към онзи край по тъй специален начин, който нито родителите ми, нито сестра ми можеха пълноценно да разберат. Затова, в седмицата преди да заминем за Америка, когато бяхме на гости на леля ми Една в дома ѝ в близост до границата с Уелс... аз си позволих да изляза малко повече от позволените очертания. Така или иначе вече бях тийнейджърка и близките ми знаеха, че бе трудно да се разправят с

мен, - тук жената за момент спря историята си, за да се засмеят тя и мъжа отново. - та нямаше да е нищо ново, че съм решила да отида чак до... морската шир. До брега... Там открих това камъче, което сякаш проблесваше някъде там и зовеше именно... мен... Разбира се, не говоря буквално. Просто... сякаш душата ми ме влечеше да си взема нещо... за спомен от родината... Затова го пазя и до днес. И, ако трябва да съм честна, не съм го показвала на никого...

- Но го показваш... на мен? - попита Джоел, загледан прехласнато в очите ѝ. Алиса кимна. Дори постави камъчето в неговата ръка и я стисна.

- Бях се зарекла, че ще покажа това камъче на човека, който първи ме накара отново да се почувствам... у дома... И... да, знам че е нелепо да твърдя, че в предишните години не съм се чувствала като у дома дори тук, в Щатите... но когато съм с теб сякаш нещо е... по-различно... Не мога да си го обясня...

- А аз мисля, че мога... - прошепна мъжът, чийто вгълбен поглед не можеше да се насити на нейния.

Както и нейния не можеше да се насити на неговия. Затова, дали като отговор или просто за да съкрати времето до неизбежното, Джоел скъси и разстоянието между тях... между лицата им... между устните им...

Мъжът целуна красивата дама нежно, а тя му отвърна по същия начин. А после отново се спогледаха в захласа от споделените си чувства.

Да, несъмнено имаше причина Алиса Ланкастър *чак сега* да се чувства напълно у дома.

Часове по-късно прелитащите нощни птици завариха Джоел Ейбрамс, в един от най-щастливите си периоди от доста време насам, да се прибира в своята голяма къща с все същата широка и замечтана усмивка на лицето си.

Същите тези птици обаче след секунди завариха и друг младолик, рус мъж да навлиза забързано в съседния имот - имението "Джейвика".

- Кейлъб! - отваряйки рязко вратата, силно обезпокоения жител на този дом - Трой - бързо се озова в хола.

Там брат му стоеше на масата, на която бяха положени както неговият лаптоп, така и куп снимки и документи. Щом чу появата на по-зрелия мъж, тийнейджърът потрепна с вълнение - но вълнението бързо градира в загриженост, когато завари покъртителния му външен вид.

- Трой... Добре ли си!?

Изправи се и отиде към него, за да го подхване под едната ръка и да му помогне да стигне до канапето.

- Да, да, добре съм... - отвърна Трой. - Погрижиха се за мен на кораба... -

Реакцията на Кейлъб мигом го изненада с това, че не беше реакция на изненадан човек. - Но ти... може би вече знаеш това? Властите информираха ли те за случилото се след като аз им се обадох?

- В последният час не съм вдигал на никого. Твърде вгълбен съм в... друго... - рече младежът и погледна към разхвърляните листа по масата.

Трой примига и се загледа в тях.

- Нашите... нашите теренни записки със Селесте?

- Да... жизнено нужни са, за да разбере какво представлява... това... - кимна Кейлъб и извади отнякъде малкото стъклено топче с вграденото метално око в египетски стил.

Трой се ококори. Загледа се към окото, после и към някои от снимките.

- Съвсем същото е... Съвсем също като от саркофазите! От къде го имаш?
- Беше в чантата на... мама... - изрече тихо Кейлъб, преглъщайки тежко и поглеждайки към все още недокоснатата дамска чанта с изсипалите се от нея неща на пода.

Чак сега Трой обърна внимание и на този нетипичен елемент от обстановката на хола.

- Мама... - прошепна той и очите му се изцъклиха от ужас. - О не... значи тя и татко... те са се...

- Да. Завърнаха се тук. И неволно спомогнаха плана на онзи мрачен човек - изрече с въздишка Кейлъб. - А мен принуди да гледам всичко там, отгоре, от горния край на стълбището... прикован в *неговите* сенки... Неспособен да каже нищо. По същия начин наблюдавах и как преди това същия той се опитваше да измъчва теб докато ти беше из... Арктическите ледове... Но видях и как ти устоя на влиянието му и стигна до кораба.

- Не само до кораба, а и до най-близкия телепортатор - единствения, всъщност, телепортатор, намиращ се в една от американските бази на Антарктида - обясни Трой, след което преглътна тежко и отново се загледа в чантата на Вивика на пода. - Но явно не съм успял да стигна навреме... Той... е привлякъл и последните жертви в плана си...

- Родителите ни? Но... аз така и не разбрах за какво са му те? За какво му е да прави всичко това? Какъв е *планът му*?

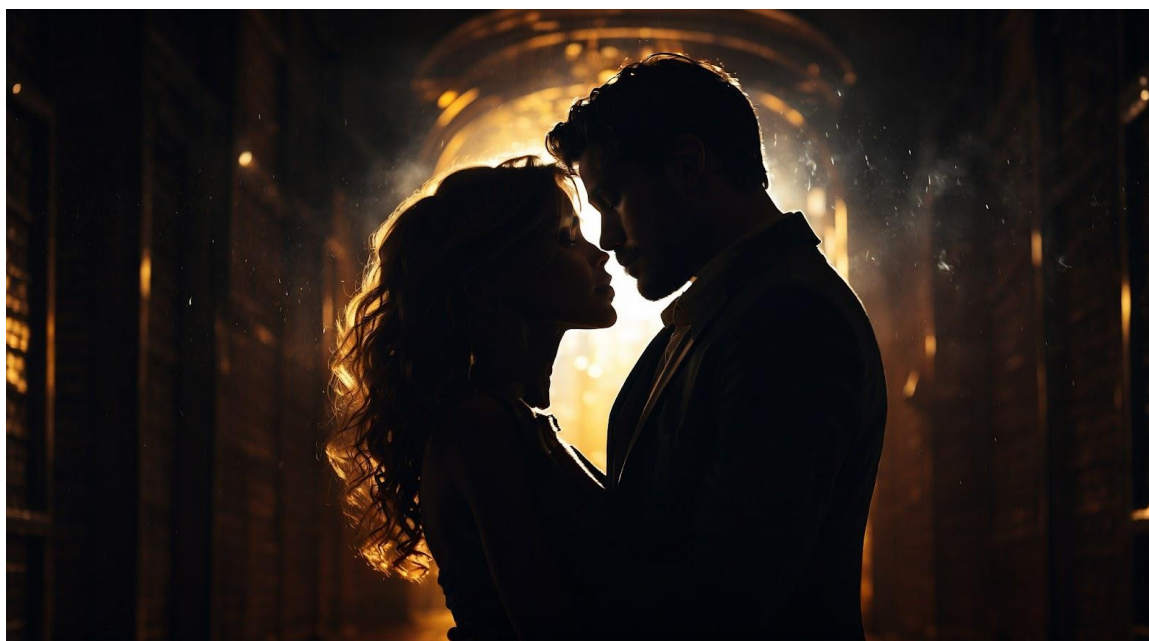
- Ще ти обясня по-късно, а дотогава трябва да дадем всичко по себе си, за да разкрием какво общо има това стъклено топче със случая... - прошепна Трой и отново се загледа в предметът, който Кейлъб дори му подаде. - И дали мама и татко всъщност не са знаели *повече*, отколкото си мислим...

- Мислиш ли, че може да е така?

Трой не отговори - само го изгледа колебливо. Отговор нямаше, но мъжът копнееше да го открие.

- Вивика... любима моя...

- Джейкъб...

Гласовете им бяха немошни. Телата им също. Това, което съществуваше от телата им - или поне от тяхната сила.

- Успяхме ли? - прошепна тя с нотка на някаква надежда. - Надхитрихме ли го?

- Мисля, че да... - отвърна той. - Но няма да е задълго... Той скоро ще разбере...

Той и тя се притиснаха един в друг, след като няколко мига просто се бяха доближавали един до друг в тъмнината. Вторачиха се един в друг.

- Дали другите ще успеят да разберат... преди него... - прошепна тогава жената, изпълнен с чувство на несигурност.

- Да вярваме в тях... Да вярваме... - отвърна тихо той.

Той и тя продължиха да се съзерцават. Мълчаливи. Но изпълнени с надежда.

25

Още дни и седмици отминаха за героите ни в Уест Порт.

А с напредването на есента, разбира се, се задълбочиха и някои въпроси. Като например каква точно беше крайната цел на злият и обсебен от идеята за интригите и манипулациите магьосник Клод? И защо след едва ли не доброволното му разкритие и финалния му ход покрай отвлечането на Джейкб и Вивика Годхънт, той не се бе насочил веднага към дълго планирания *резултат*?

Имаше още нещо, което онези, отдадените на случая, не знаеха. Или още много неща.

За да се опитат съвместно да анализират обстоятелствата, доста от тях не бяха спирали почти всеки ден да се събират на едно конкретно и тясно обвързано с деянията на Клод място, което се явяваше и единственото място, за което всички те можеха да бъдат сигурни, че той е посещавал след освобождаването си от ледения свръхестествен затвор на Антарктида. Вероятно няма да е изненада, че сред тези хора нямаше някой, с когото вече да не сме запознати - това бяха официално заелите се и дори потърпевши от случая агенти на ФБР Амбър и Матео, понастоящем живеещите в тази къща Трой, Селесте и Кейлъб, а също и главите на семейство Годхънт, Георги и Аврил, които заедно със снаха си също вече бяха освободени успешно от гореспоменатия затвор.

За да бъдем напълно точни, единия от тях - Кейлъб - невината беше пълноценна част от събиранията, като например в същата онази утрин, към която ще се насочим сега - и в която Уест Порт всъщност посрещна първия сняг за този сезон.

- Много съжалявам, че отново ми се налага да тръгвам! - изрече с неприкрито недоволство от ситуацията тийнейджърът.

- За пореден път, миличък... - баба му Аврил не се поколеба да се изправи от канапето, на което седеше, да отиде да го помилва по едната буза и да му се усмихне леко.- Не трябва да се изненадваш на никого, че ти се налага да отиваш на училище!

- Чувствам се така, сякаш предавам баба Вивика и дядо Джейкб... и всички други, които по един или друг начин са били или ще бъдат засегнати от злодеянията на онзи гадняр!

- А може би именно в училището и в компанията на приятелите ти там ще успеете някак да достигнете до някакъв прогрес - както се получи предишния път, макар и тогава ти да беше затворен насилствено тук - каза Георги и също се изправи, за да отиде на жена си. - Отивай, не му мисли. Ние ще продължим нашият разговор.

Кейлъб кимна. Изгледа с лека, опитваща се да е обнадеждана, усмивка своите роднини, после се извърна към входа и излезе през нея, опитвайки се да я затвори преди в къщата да е нахлул твърде много сняг от засилващата се виелица.

Щом той затвори вратата, Аврил въздъхна. Със съпруга ѝ се извърнаха обратно към все още седящите по канапетата други две двойки и, почти със сълзи на очите, матриарха на семейство Годхънт си позволи да прояви мимолетен момент на слабост:

- А сега трябва да бъдем наистина много съсредоточени в борбата си да открием детенцето ми и съпругата му...

Всички останали, които повече от добре разбира майчините ѝ трепети, я изгледаха със съчувствие - не че и те самите не се чувстваха по подобен начин. Аврил и Георги седнаха отново на единия диван и тогава Амбър прокара ръка по гърба на своята майка.

- Моля те, дръж се...

Аврил я погледна в очите и дори ѝ се усмихна леко. Помилва и нея по бузата.

- Държа се, милата ми. Достатъчно силна съм. Но ситуацията... става все по-безумна. Не само, защото вече няколко седмици не знаем къде са брат ти и жена му, а и защото дори и причината за тяхното изчезване - Клод - не се е завърнал, за да възтържествува над нас по какъвто и да е начин.

- Това само още повече ме навежда на мисълта, че може мама и татко да са знаели в какво се забъркват, идвайки тук - обади се тихо Трой, който в момента държеше в ръката си малкото стъкло топче с металното древноегипетско око на него. Гледа го няколко мига, след което изведнъж погледът му се изцъкли. - О...

Останалите забелязаха реакцията му. Загледаха се в него с трепет и лека надежда.

- Какво има? - попита Матео.

Трой остана мълчалив в няколко секунди. Мигове, в които бе притворил леко очи, вторачен в предмета.

- Улових нещо... Съвсем ненадейно, когато съзнанието ми за миг реши да се загледа не толкова в самият символ... колкото в отражението, което особеният метал, на който е изобразено то... Сякаш... сякаш... видях...

Започна да примигва. Изглеждаше объркан, асимилиращ видяното, но и някак уверен.

- Какво си видял? - попита го ненадейно Амбър, която, също като останалите, нямаше търпение да разбере отговора.

Трой изведнъж откъсна погледа си от този на останалите. В тези негови очи се появи проблисък.

- За да разберете ще трябва първо да се отбием през големия зоопарк на Уест Порт.

Кейлъб, въпреки засиления трафик заради снежната буря, успя да стигне до гимназията "Стенли Харисън" навреме - няколко минути преди първият час.

Щом паркира своята кола на едната от обозначените зони, които понастоящем бяха почти пълни заради атмосферните условия, младият мъж излезе от нея и замислен тръгна по най-близката алея с дървета, отвещаща към входа. Загледан в една точка, той изглеждаше също толкова вгълбен в случая с изчезването на родителите си и изобщо с всичко случващо се около злокобния план на Клод, колкото беше и преди да напусне дома си. Тази отнесеност го подтикваше да върви напред доста бавно и без голяма тревога, че с това си темпо можеше все пак да закъснее за часа - което не можеше да се каже за друга една негова почти закъсняла за училище съученичка.

Тъкмо по същото време тя премина отстрани на него по същата алея, забързана, с което нямаше как да не привлече периферното зрение на мъжа. Почти паралелно с

това към нея го привлече и личният трепет, който Кейлъб изпитваше към нея от известно време- тази млада дама беше Хедър.

Двамата изведнъж се забелязаха един друг и си се усмихнаха. Младежът за първи път се усети откъснат от другите си мисли, поради което и крачката му се забърза, когато той отиде към нея и я загледа с широка усмивка и с възклицанието:

- Здравей!

Тя също му се усмихна и от своя страна забави крачката си.

- Здравсти! - поздрави го, сияеща.

Той присви леко една вежда, а усмивката му от едната страна се измени някак особено.

- Изглеждаш доста радостна.

Тя си пое дълбоко от студения, но свеж въздух, и кимна.

- Така е. Няма конкретна причина. Но зимата, в този ѝ вид дори когато на практика още е есен, е любимия ми сезон. Все по-рядко срещаме толкова много сняг в наши дни.

Огледа се в захлас. Макар и вече почти да бе спрял да вали, белотата, който снегът бе оставил навсякъде наоколо в нощните часове и най-ранните такива от новия ден, бе магична и дебела почти един метър.

Не съвсем прекрасна новина за почистващия персонал на училището, който в момента впрягаше цялата си енергия, за да бъде дворът на училището достъпен за всички ученици и учители. Но пък доста прекрасно отразяваща се новина на тази тъй сияйна млада дама, която, в момент като този нямаше как да не заплени Кейлъб със своята хубост, идеално съчетаваща се с нежната зимна атмосфера сред есента наоколо.

Кейлъб беше замаян от нейната красота. Но нещо друго в конкретно тази студена, снежна обстановка, изначало го казваше да си спомня за... нещо друго...
Нещо, което и сега го подтикна да въздъхне и да погледне леко надолу.

- Съжалявам... - изрече тогава Хедър и направи още една крачка към него. - Може би изказването ми колко съм радостна дойде като малко безчувствено като се има предвид какво изживяваш ти напоследък...

Позволи си да положи ръката си на рамото му. Той я погледна с признателност и кимна. Знаеше, че тя говореше за случващото се заради злите намерения на Клод,

което нямаше как веднага да не се завърне отново в съзнанието му. Въпреки което Кейлъб сметна за редно да уточни:

- Не, не си безчувствена. Не мисля, че прекрасен човек като теб, поне доколкото съм те опознал от началото на годината до сега, може да бъде безчувствен - позволи си на свой ред на сложи ръка на нейното рамо. - Но... да гледам теб, една тъй неотразима хубавица, наред снеговете... ми донесе някои други, по-стари спомени... Е, не много по-стари, де... А от началото на лятото.

- О, бях чувала за този случай. Имали сте вълнуващо приключение.

- Да, но... ако трябва да съм честен, за мен то беше вълнуващо не само заради цялата си мащабност, която пряко засягаше и мен и моето семейство... а и заради още нещо... - гледа я известно време мълчаливо, колебаейки се дали да й сподели тези съкровени свои мисли и чувства, а накрая реши, че нямаше за какво толкова да се колебае. - Става въпрос за... друго едно момиче... И за да съм по-точен - за единственото момиче, с което някога съм споделял нещо... специално... И за първи път я срещнах наред място с *много сняг*.

- О... разбирам... - отвърна тихо Хедър и се отдръпна леко. - Но не знаех, че си имаш приятелка.

- Уви... вече не - въздъхна Кейлъб и поклати глава. - Тя... си тръгна.

- Съжалявам.

Младият мъж я погледна в очите и кимна. Каза:

- Благодаря. Няма да крия, че на моменти все още ми е криво като се сетя за нея, особено когато нещо, като целия този сняг наоколо и магнетичният поглед на някоя красавица като теб, ми напомни за онова, което имахме. Но също така не мисля да се отклонявам от насоката, която реших да приема в личния си живот напоследък. Нейното решение си беше нейно решение. А в последните седмици моето решение е... да продължа напред... с надеждата, че ще открия някоя също толкова подходяща за мен, колкото беше тя.

Не бе планирал този неволен намек - нито пък бе планирал проблясъкът в погледа му докато гледаше прехласнато към момичето пред себе си, да подсили нещата. Но бързо усети, че намекът му колкото я смути, толкова и я накара да се изчерви и да се подсмихне леко.

- Аз... съжалявам... Не исках да кажа...

Тя поклати глава и усмивката ѝ се уголеми. Извърна се на другата страна, погледна го през рамо и без да откликва, нито пък да не откликва на намека му, каза:

- Време е да отиваме в час. Закъсняваме вече.

Кейлъб, който сякаш се почувства дори още по-луд по нея при това нейно действие, кимна. Кимна и пристъпи зад нея, завладян от привличането си към това момиче, но и от усещането, че му се искаше да го кара по бавно с нея, за да не изглежда, че я притиска.

Имаше обаче и друг един нюанс в чувствата на момчето докато той вървеше със своята съученичка към входа на гимназията - и, колкото и Кейлъб да се опитваше да подтиска този нюанс, за да може да продължи напред... то бе твърде натрапчиво на моменти.

Чувството за вина към онова, другото момиче, което неотдавна бе разтърсило света му.

Въпреки смесените усещания, обгърнали душата му (и все така неприятно допълнени от другите такива около случая с родителите му и Клод), Кейлъб си позволи близост с Хедър - макар и само чрез думи - по време на пътя им до кабинета, в който щеше да се проведе първият им час.

Самият предмет - математика - разбира се, не беше сред онези, които правеха учениците най-щастливи. Само малко по-късно двама от тях си тръгнаха от него със слаби оценки, а други някои със средна. Дори няколкото шестици по време на изненадващият тест с автоматични резултати не успя да приповдигне всеобщото настроение сред класа, въпреки което в последвалото междучасие повечето се постараха да се върнат към предишната си рутина.

Сред тях бе и Дайами, който реши да се възползва от все пак приятната новина, че единият от учителите им щеше да отсъства, за да отскочи до тренировъчната зала към гимназията, за да прекара поне половин час на фитнес уредите, на които обичаше от време-навреме да ходи за повишаване на тонуса. Именно по единия от иначе тихите коридорите по него обаче младежът ненадейно чу един силен момичешки вик, който го накара да се спре на мястото си.

- Не мога да повярвам! Както винаги всичко е на път да се провали!

С бавни крачки младежът отиде до близкия ъгъл, иззад който се чуваше този познат глас. Не се показва веднага, а просто надзърна, като за да види там, в другия коридор, две от съученичките си. Едната - онази, която бе повишила гласа си - беше Ванеса, а другата - най-добрата ѝ приятелка Джени.

- Все ще намерим трима човека, които да ни помогнат... - втората очевидно се беше заела да успокои първата.

- Дали? - запита се видимо разнервираната Ванеса. - Коледа наближава, а ние още дори не сме започнали подготовката за ежегодното училищно парти. Миналата година по това време вече бях подбрала екипа, който да ми помага, а сега в последния момент близнаците Роудман заминават със семейството си и отпадат от групата. И то след като преди малко и Трина ми съобщи, че няма да има време да участва. Кой би се навил на нещо толкова отговорно в последния момент?

- Е... все още не е последния момент - отбеляза Джени като я потупа по рамото и бързо тръгна нанякъде. - Още сега отивам да намеря Савана, за да се заемем със задачата!

Ванеса изгледа приятелката си с известна признателност, но веднъж щом другото момиче не беше наблизо, тя въздъхна и унило пристъпи към вратата в дъното на коридора, насочвайки се към кабинета, който по традиция директорите на гимназията ѝ отдаваха всяка година, за да може в него да оформи всички детайли около въпросното коледно тържество. По пътя за натам се размина с някои други познати и непознати лица от училището, но това лице, което най-много привлече вниманието ѝ, бе Дайами, който най-накрая се реши да излезе от прикритието си зад ъгъла и да я погледне с усмивка.

- Аз се записвам!

Ванеса го изгледа ококорена.

- Дайами... ти... какво...

- Съжалявам, неволно подслушах разговора ви с Джени... или може би не беше съвсем неволно, де... - младежът, все така подсмихнат, прехапа устни. - Но съм навит да ви помогна за партито!

- О, Дайами... Благодаря ти, но... сигурен ли си, че знаеш в какво се забъркваш? - да първи път в последните няколко минути Ванеса си позволи да се подсмихне. - Организацията на подобно събитие е доста отговорна. Не е изключено почти всеки ден да те карам да ходим до мола да избираме коледни играчки, покривки, подаръци, изкуствен сняг и... какво ли още не коледно! Да не говорим за бюрократичната част - все пак от гимназията са ми отпуснали конкретен бюджет, който не бива да надхвърлям.

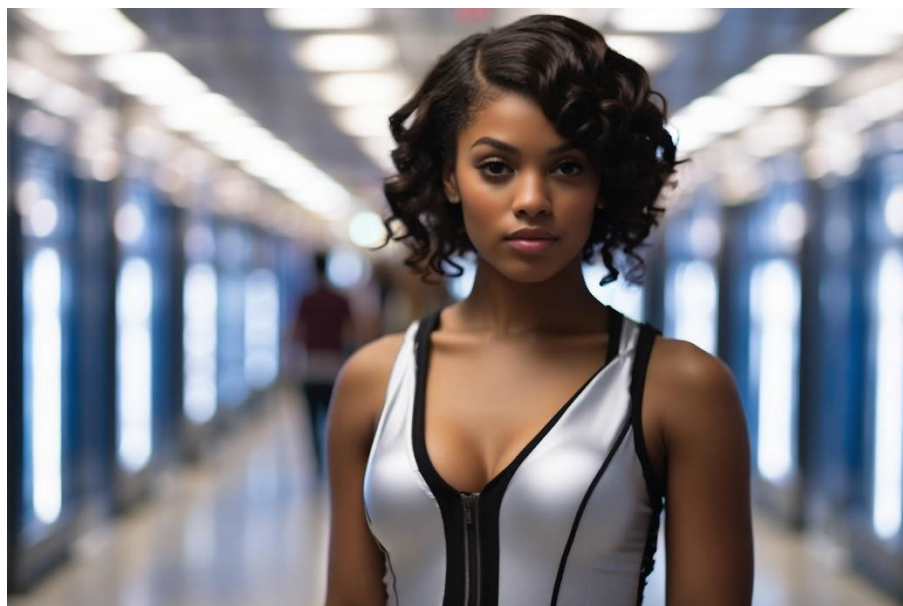
- Готов съм да поема този риск - отвърна със завидно според Ванеса приповдигнато настроение младежът. - Ще ми е приятно да бъдем заедно.

Неговото настроение всъщност се оказа заразително, защото и тийнейджърката, въпреки че все още бе изправена пред отговорната задача да си потърси още хора, се почувства по-добре. Изглежда го ведро, но и с една закалчиво присвита вежда.

- Е... в такъв случай, смелчаго... щом си готов на тази огромна саможертва, още сега ще те завлека да изберем елха!

- Речено-сторено! - отвърна младият индианец, а усмивката му стана дори още по-широка.

Той и Ванеса се обърнаха на другата страна и тръгнаха надолу по коридора.

Днес часовете в гимназията ``Стенли Харисън`` бяха изпълнени и с трепетите на някои други наши познати герои. Или по-скоро - междучасията.

В една от кратките си почивки преди обяд Брейди се отби през училищния стол, за да си вземе нещо за хапване и да се отдели в едно конкретно кътче в дъното на обширното помещение, за да извади своя таблет и да се задълбочи в проучването, което цял ден бе планирал. Или поне цял ден бе проучвал днешното проучване, тъй като и в изминалите дни младежът почти не бе преставал да мисли по все още наболелия случай с коварните планове на Клод, засегнал негови близки и роднини. Въпреки радостта, че предходните му открития бяха спомогнали завръщането на петимата изчезнали в West Port Central Hall, тийнейджърът не можеше да се чувства като победител след като същевременно неговите чичо Джейкъб и леля Вивика се бяха оказали част от считаната като финална фаза на кроежите на злодея.

Но към момента проучванията му удряха на камък. И това продължаваше доста по-дълго от предишния път.

Именно така - в своята усамотеност и замисленост, Брейди ненадейно бе заварен от една хубава тийнейджърка, която напоследък копнееше за доста по-близки отношения с него, отколкото тя самата до скоро би могла да предполага, че е

възможно. Но дистанцията, което момчето оставяше помежду им заради наболелите случаи, над които работеше, все повече и повече ѝ лазеше по нервите.

Особено след като тя, Савана Гордън, бе проявила необходимата смелост, за да му разкрие чувствата си.

- Как е един от най-сладките гимназисти? - дали от желание да скъси въпросната дистанция или да помогне на Брейди да се разсее, хубавата му съученичка се приближи към него и положи ръцете си на масата, привеждайки се някак съблазнително напред.

Младежът успя да се разсее от вглъбението си, макар и само за миг - бюстът на момичето, по което си падаше от край време, нямаше как да не грабне вниманието му.

- Савана... аз... Здравей...

- Вече си казахме 'здравей' днес, хубавецо... - припомни му тя и седна на стола срещу неговия. Тогава докара на лицето си по-различно, меко изражение и като положи ръцете си върху неговите изрече с въздишка: - Не спиращ да се мъчиш отново да откриеш разрешение на назрелите проблеми, нали? - И още преди да ѝ е отговорил продължи: - Разбирам те напълно, Брейди. И аз навярно щях да откача ако нещо такова се случваше с близките ми - всъщност го изпитвах, когато Джени беше изчезнала. Но... не мислиш ли, че е време да отделиш малко повече време на... себе си?

Брейди също въздъхна. Погледа я мълчаливо няколко секунди, после приведе глава надолу и изрече тихо:

- Искан ми се да можеше да е толкова лесно... Наистина ми се иска... И не крия, че на моменти се опитвам да се откъсвам от онези мисли. Но не се получава.

- А дали не е време да позволиш на... нещо друго да те откъсне от мислите? - Савана реши най-накрая да бъде по-директна. Твърде дълго време бе чакала и се бе надявала, че той ще направи следващата крачка. - Имам предвид, че... макар и да разбирам чувствата ти... си мисля, че ти твърде много им позволяваш да те откъсват от *твоите* вълнения. И от пътя, по който аз и ти тръгнахме, но... стъпките ни секнаха секунди след първата ни целувка.

Брейди отново заби погледът си в нея. Не можа да отрече, че тя успяваше да поднесе това, което искаше да му намекне, по възможно най-деликатния начин. И че по този начин докосваше онези емоции у него, които от край време бяха отдадени на мисълта *за нея*. За *тях*.

Но *другите* мисли нямаше как да бъдат оставени на заден план за дълго време.

- Аз... много съжалявам... - Брейди отново поклати глава. Продължи да я гледа в очите и дори я дари с лека усмивка. - Наистина, не съм и предполагам, че ще бъда толкова неспособен да се отдам на нещо толкова сладко като... близостта помежду ни. Кълна се, Савана, тръпките ми към теб съвсем не са отскоро и на моменти все още не мога да повярвам, че ти пожела да им откликнеш.

- Тогава какво те спира да отделиш поне един ден на... *нас*? - попита Савана, после побърза да допълни: - Съжалявам, въпросът ми може би не беше съвсем удачен - ясно е *както* те спира, но... Брейди, нали осъзнаваш, че ако позволиш само на него да владее мислите ти то може да те довърши...

- Не мисля, че ще е по-добре ако просто се понеса по течението и да... забравя. Не и за чичо Джейкъб и леля Вивика - Брейди каза това, после отново въздъхна, прибра таблета в раницата си и се изправи. - Савана, моля те... Не мисли, че не оценявам фактът, че ти си готова да откликнеш на чувствата ми... но просто... просто обстоятелствата са такива, че се налага... да почакаме още малко...

Изрече това, усмихна се на момичето и дори позволи да помилва нещо красавицата по бузата с едната си ръка. Мигновено след това обаче побърза да я

подмине преди тя да е успяла да му отговори по някакъв начин, с който да обори и тези негови думи по деликатен начин.

Видимо недоволна, Савана през рамо го погледна как се отдалечава. Намръщена, но все още търпелива.

Скоро Брейди излезе от стола. Чак сега се замисли, че в бързината си така и не бе довършил яденето си и дори не си бе отсервирал остатъка от него - просто го бе оставил там, на масата. Това засили и без друго гузното чувство, загнездило се в гърдите покрай начина, чрез който бе отблъснал намеците на момичето, по което иначе беше луд.

Не можеше да повярва, че се бе стигнало дотук. Той - Брейди Ейбрамс - да е недостъпен спрямо нея - Савана Гордън. Ако някой му го беше казал през лятото, когато се бе завърнал в града и когато трепетите му към нея се бяха разгоряли отново, със сигурност нямаше да му повярва.

Ала ненадейно унеса на момчето във връзка с тази тема, а и с другата, завладяла дори още повече дните му напоследък, бяха прекъснати от други трепети, които напоследък също го изпълваха с въпроси. Трепети към друга тийнейджърка, която не му бе съвсем безразлична още от деня на запознанството им неотдавна.

Денят, в който тя бе дошла в неговия клас и в който топлотата ѝ към него изведнъж необяснимо се бе превърнала в... хлад.

Хедър също тъкмо се бе запътила към кабинета, в който щеше да се проведе следващият им час. Малко преди да е стигнала до отворената врата обаче, погледът ѝ се съчета с този на Брейди. Същевременно и двамата осъзнаха, че в коридора нямаше никой друг освен тях.

Щом я видя младежът се развълнува. Не беше сигурен дали трябваше да се чувства неловко в тази спонтанна сцена между тях или да се опита да разбере нещо повече за нейното странно поведение към него и дали той самия не си внушаваше. Заложил на второто - затова забърза крачката си към нея, но тогава тя, която също потрепна с известно вълнение, също забави своята и побърза да влезе в стаята.

- Хедър! - извика момчето и дори извади ръка напред, за да я спре, но не успя да го стори навреме.

Тя бе отхвърлила опита му да се сближи с нея. Кое то потвърждаваше опасенията му - по някаква причина Хедър не искаше да има нищо общо с него.

Снегът вече беше утихнал, когато други наши познати - Трой, Селесте, Георги, Аврил, Амбър и Матео - достигнаха големия зоопарк на Уест Порт.

Над покрайнините на града, в които въпросният зоопарк се намирал от десетилетия, дори бе изгряло слънце, а небесата почти се бяха прочистили от облаците. Добра новина за онези негови служители, които още от ранните часове на деня бяха

нагърбени със задачата да прочистят алеите, за да са подходящи за малкото посетители, които идваха по това време на годината - все пак малко от животните биха се показали на открито при такива атмосферни условия.

Но нашите герои от семейство Годхънт така или иначе не идваха тук, за да видят животните. Или поне не другите животни освен онова, което им беше нужно.

Поведени от Трой, всички тръгнаха по действително доста добре разчистените алеи. По пътя бяха загледи от не един жираф, който поради неспособността си да се скрие в повечето кътчета от оградения си пространство, се намираше на сравнително топло под специалния полуоткрит висок затоплен надвес, изграден специално за животни като него за сезона. Три от петте полярни мечки пък се разхождаха далеч по свободно в своята зона - сега бе дошло тяхното време да се чувстват пълноценно в естествената си среда.

Именно в този край на зоопарка - този с животните от по-ледовитите земи - нашите герои се озоваха не след дълго. А щом поеха по една конкретна алея, обградена и от двете страни от дървета, петимата следващи Трой знаеха на къде ги водеше той.

- Пингвините? - не се сдържа по едно време Амбър, въпреки че отговорът вече беше ясен и големият надпис при отделиението в дъното на улицата го подчертаваше. - Какво общо имат те с нашия случай?

Трой погледна своята леля за миг, някак разсеяно.

- Сега ще разберете... - каза той на нея и на останалите нетърпеливи, след което на свой ред забърза крачката си, за да стигне пръв до оградата в края на алеята.

И пингвините бяха в доста добро настроение днес. Всички от тях бяха излезли от закритите зони и сякаш се наслаждаваха на контакта си с времето, към което природата им изначало ги бе привързала. Вероятно за да ги предразположат още повече за срещата им с единствените хора, които понастоящем се намираха при тяхната територия, откъм облаците на небесата тъкмо тогава започнаха отново да се сипят леки снежинки.

Когато се спря при оградата, Трой с вълнение започна да търси нещо конкретно. Един конкретен пингвин. Но когато усети, че любопитството на обградилиите го негови близки вече бе на път да надмине границите, той реши да включи и тях в 'огледа':

- Търсим един пингвин с една особена украса на гърба. Представлява нещо като дълга и продълговата... кула... и се забелязва от далеч, защото белият ѝ цвят контрастира с тъмният такъв на перата.

Потрепна като изрече думата 'кула'. А трепетът му като че беше... споделен. От човек, който съвсем не му бе далечен.

Но преди да достигнем до този човек ще проследим разговора на останалите с Трой.

- Кула ли? - почуди се Матео. - Това ли си видял в отражението, когато се беше втренил в окото?

Трой го погледна.

- Всъщност, премисляйки по пътя какво точно се случи в този миг, осъзнах, че... може би не съм видял нищо в

отражението. Не и *буквално*. Но го видях... в съзнанието си. Умът ми асимилира нещо, което по един или друг начин вероятно винаги е било там, но съм го потискал по някаква причина...

Върна погледът си към пингвините. Помълча няколко секунди, а накрая очите му отново грейнаха, когато един конкретен пингвин, обикалящ ведро насам-натам, се извърна с гръб към него и останалите и на гърба му ясно можеше да се види това, за което мъжът говореше.

- Ето го... това е... Същото, както го помня от предишния път, когато със Селесте бяхме тук, но тя се беше заговорила с една приятелка и затова сам бях отскочил да видя жителите на това ограждение... - изрече развълнуван мъжът, а останалите мигом се съзерцаха в същото нещо.

Сред тъмните пера на животното имаше шарка, която не бе никак типична. Твърде много наподобяваше изображение на кула. От онези в замъците като от приказките, но с една особена отличителна черта, която допълнително разтърси героите ни щом Трой им посочи конкретният пингвин.

Основата на тази кула озадачаващо напомняше... око. И не какво да е, а *точно онова* от стъкленото топче.

Други посетители на зоологическата градина вероятно нямаше да обърнат особено внимание на тази интересна комбинация - шарките по телата на живите индивиди често можеха да бъдат нетипични и удивителни. Но тези шестима наши герои нямаше как да не забележат връзката между този символ сред перата на пингвина и настоящия случай, който напоследък тегнеше над Уест Порт и не само над него.

- Невероятно... - прошепна първа Аврил, която в живота си бе виждала какво ли не, но въпреки това казуси като настоящия успяваха напълно да изненадат и нея.

- Значи си видял... това? - обърна се не по-малко изуменият й съпруг Георги към внука им. - Кулата и окото? Заедно в едно?

Трой кимна.

- Не изглеждаха 1:1 в същото разположение, но... ги видях, да. Окото и... някак си отразяващата се в него кула от онези прикрити пластове на съзнанието ми. Веднага си припомних, че още преди време подобен символ ми беше направил впечатление на гърба на този пингвин.

- Мислиш ли, че е възможно някак именно това създание да крие у себе си ключът за побеждаването на Клод? - попита с проблясък на надежда Амбър.

- Не пингвинът - ненадейно, мълчаливата до този момент Селесте се обади отстрани и привлече вниманието на всички. - А този, който е вградил този символ сред останалите му пера... и е подпомогнал мен и Трой да дойдем тук в онзи ден, за да го видим.

- Мислиш, че още от тогава някои... ви е давал знаци за предстоящото? - Аврил се почувства озадачена.

- И... кой ли е бил той? - попита Матео.

Селесте си пое въздух. Загледа се в своят съпруг Трой, който също не спираше да я гледа. И между погледите им проблеснаха искри, подсказващи, че и двамата започваха да навързват някои неща. Да си *спомнят* някои неща.

- За да получим отговора... ще трябва да отидем на още едно място - като тогава мъжът, с което изненада останалите, доколкото те можеха да бъдат изненадани от връзката на него и любимата му, която им подсказваше някои неща дори без думи.

Самата Селесте се усмихна леко, видимо обнадеждена. Кимна и допълни:

- Едно малко по-далечно място.

27

В късните следобедни часове на същия ден, малко преди да се е стъмнило, Джоел се прибираще в дома си... и съвсем не беше сам.

Алиса, с която напоследък се бяха сблизили повече от всякога, беше с него. И се държаха за ръце. А целувките - те съвсем не бяха рядкост в топлите мигове помежду им в тази доста студена късна есен.

Тъкмо на прага на къщата той и тя си споделиха именно една такава сладка целувка, след която се спогледаха, усмихнати лъчезарно.

- Ще бъда честен... Не вярвах, че някога отново ще си прекарвам *толкова* добре в обедните и следобедните часове на деня... Напоследък по време на тях умишлено се бях заринал в работа, за да... запълвам времето. И да не мисля за... миналото.

Но след това изказване нямаше как трепет от миналото да не се завърне и да не накара мъжът да въздъхне. Алиса, която напълно разбираше чувствата му, положи нежно едната си ръка на лявата му буза. Съзерцаваща го все тъй чувствено, тя прошепна:

- След всяко трудно минало може да има не толкова трудно ново начало. Стига да си позволим да го изживеем, както ти направи. Както и аз направих.

Джоел кимна. Приблужи лицето си по-близо до нейното и прошепна:

- Копнея това наше ново начало да бъде и наше бъдеще... за много, много дълго време.

- Аз също... - прошепна тя, а за да му докаже допълнително колко сериозна беше в своя собствен копнеж, красавицата прокара ръцете си през кръста му и се притисна пламенно в тялото на мъжа, после отново го целуна.

Унесени в прелестта на своите чувства, още по време на целувката си те пристъпиха в къщата веднага щом Джоел се пресегна с едната ръка, за да отвори вратата. Неспособни да удържат повече други свои копнежи, той и тя, изпълнени със захласа на обещаващата мисъл за своето ново начало, бързо се изкачиха нагоре по стълбите пъргави и усмихнати, отново държащи се за ръце и съзерцаващи се нежно...

Толкова бързи бяха, че не забелязаха, че откъм кухнята в същото това време се зададе Рут, която се озова в съседния на нея хол тъкмо когато двамата по-млади се бяха изкачили до средата на стълбището. Въпреки, че не успя да ги види за повече от две секунди, по-възрастната дама се подсмихна доволно.

Животът на нейния син се подреждаше отново, а това бе повече от чудесно. Дълго време Рут се бе надявала, че въпреки съкрушителните си предишни връзки Джоел ще открие в себе си силата отново да продължи напред. А какво по-прекрасно от това да продължи напред със забележителна и напълно одобрена от майка му жена като Алиса Ланкастър...

И все пак, в моменти като този, в който приятната картина от споделените чувства на младите докосваше и нейното сърце, Рут нямаше как да не си позволи да отдели и въздихание. Колкото и щастлива да бе тя за семейството си, напоследък в нейната собствена душа имаше известна празнота. Липсата на собственият ѝ съпруг в живота ѝ ставаше все по-осезаема с всеки изминал ден - а двамата дори не бяха разделени и дори си разговаряха често с видеовръзка. Но Рут можеше да усети, че въпреки това дистанцията помежду им нарастваше с всеки изминал ден, в който той продължаваше да посещава да какви ли не места по света във връзка с работата си и да отлага завръщането си тук, в градът, в който се намираха тя и тяхното семейство.

Дали всички десетилетни бракове бяха обречени на даден етап да достигнат до подобна празнина в отношенията? Разбира се, че не. Но тяхният сякаш постепенно отиваше натам. След всичките години на безусловна обич, след неизброимите моменти на споделени трепети за наследниците им... те двамата неусетно се отдалечаваха един от друг. А още по-лошото бе, че отдалечаването всъщност съвсем не бе неусетно.

Рут въздъхна повторно. За да се поразсее от тези потискащи мисли тя реши да излезе на разходка - затова взе дамската си чанта отстрани, отиде да нагласи вдигнатата си коса пред огледалото и се насочи към същата онази врата, през която само преди секунди щастливият ѝ син бе влязъл весело със своята нова приятелка.

Далеч не толкова весели бяха усещанията, които докоснаха душата на Рут, когато още при отварянето на вратата тя се озова очи в очи с едно момиче, което тъкмо се канеше да натисне звънеца. Щом я видя тя присви очите си.

Младата дама, макар и да стори същото, побърза да изрече някак миловидно, с понижен, тънък глас:

- О... госпожо Ейбрамс... Аз... не очаквах да...

- Да съм в дома си ли? - отвърна Рут. - Доста необичайно. Защо си тук, Савана? Момичето реши да придобие по-уверен вид.

- Аз... дойдох да видя Брейди.

- Брейди ли? - по-възрастната дама присви отново очите си. - Че какво общо може да имате вие с него? Освен, че неразумните му приятели го бяха убедили да дойде на ужасния купон в дома ти...

- Купон, какъвто повечето тийнейджъри на нашата възраст правят, защото кръвта им в тези години е буйна - подчерта Савана и присвитите ѝ вежди направо придобиха намръщен вид. - Кое то, разбира се, не ви попречи да прекъснете това запомнящо се изживяване на младите.

Рут също се намръщи. Държанието на момичето изобщо не ѝ харесваше. Тя познаваше Савана още от малка, а родителите ѝ - още по-отдавна, но подобно държание бе недопустимо.

- Мисля, че е време да си вървиш - каза ѝ тя.

- Казах ви вече, тук съм да видя Брейди.

- Нямах никаква работа при внука ми, млада госпожице! - повиши тон Рут.

- С моите уважения, но това дали имам или нямам работа с него си е наша работа! - отвърна със същият троснат маниер Савана.

По-възрастната жена, в чиито очи сега проблесваха гневни искри, се пресегна с едната ръка назад без да изпуска от поглед момичето. Затвори вратата зад себе си и пристъпи няколко крачки напред - така че лицето ѝ бе буквално на сантиметри от това на гимназистката.

- Виж какво, момиченце... И преди съм си имала работа с разглезени хлапачки като теб... Съжалявам, че се налага да говоря по такъв начин за дъщерята на моите стари приятели, но... ти нямаш никакво възпитание щом си позволяваш да се държиш по такъв начин с хората в собствения им дом!

- Нима това е *ваши* дом? - Савана внезапно реши да я контрира с въпрос, пропит с изявена

подигравателност. - Доколкото знам вие живеете тук, при сина си и внука си, само защото съпругът ви никакъв го няма и ви е скучно да си висите сама в огромната ви друга къща? И като гледам как грубо се държите с хората не съм никак изненадана, че дядото на Брейди не иска да се прибира при човек като вас!

Рут изцъкли погледа си. Проблясъците в погледа ѝ станаха дори още по-яростни. Единствено възрастта на момичето я възспря да ѝ зашлеви един шамар. Но не я възспря да ѝ извика:

- Какви са отношенията ми със съпруга ми не е твоя работа, госпожичке!

- Също както не е ваша... но всъщност, щом ще си говорим на `ти` - не е *твоя* работа да се бъркаш в нашите отношения с Брейди!

- Между вас няма никаква връзка! - отвърна Рут като извади показалеца си така, че Савана да го види ясно. - И ако още веднъж дойдеш тук да го търсиш може държанието ми да стане дори още по-грубо! А сега... напусни имота на семейството ми преди да съм извикала полиция!

Тийнейджърката, която също гледаше яростно към по-възрастната дама, се замисли дали да не ѝ отвърне отново. Заплахата от страна на Рут обаче изглеждаше съвсем реална - затова Савана, след като стигна гневно юмрук, за да се опита да излее поне някъде яда си, изгледа на кръв бабата на Брейди за един последен път, после се извърна на другата страна и си тръгна.

По-зрялата дама не помръдна от мястото си докато не я проследи с поглед как излиза от огражденията на имението. Сетне Рут изпuffтя, махна с ръка и, в дори още по-засиленото желание да се разсее от напрежението, троснато също излезе от огражденията на имота.

Не само Рут, а и самият ѝ внук Брейди имаше нужда от дълга разходка в тези часове на деня.

Всъщност младежът бе предприел тази обиколка из улиците на Уест Порт още след края на училищния ден. Причината, в разрез с обичайната такава в последните дни - мислите върху деянията на Клод - сега бе съвсем различна. Защото Брейди просто не можеше да спре да мисли за... Хедър.

Нейното твърде хладно отношение към него бе нещо крайно необяснимо. Особено след контрастиращото ѝ топло такова в първия ден на познанството им. Тийнейджърът беше убеден, че тук се случваше нещо, за което той не знаеше... но трябваше да разбере...

Разбира се, без по някакъв начин да притиска своята хубава нова съученичка или да навлиза в личното ѝ пространство.

Слънцето започваше да залязва, когато младежът осъзна, че доста често някои неща се получаваха естествено, без да са били планирани. Като например това да разбере нещо повече за Хедър - която ненадейно изникна в погледа му и от раз секна и без друго вгълбеното в мислите за нея негово съзнание.

Тя вървеше там, недалеч оттук, но и достатъчно далеч, за да не може да забележи присъствието му. Вървеше из алеите на големия централен парк, в който и Брейди неусетно се бе озовал по време на размислите си. Но не беше сама. С нея имаше и един по-голям от нея мъж, който бе непознат на тийнейджъра, но ние вече сме го срещали - това бе нейният чичо Вал.

Двамата вървяха някак забързано сред разчистените от снегове и ледове алеи. Забързано и... трепетно. Дори някак нервно.

Брейди искаше да се въздържи, но нямаше как. Точно тя, Хейдън, да се появи изненадващо пред него след като в изминалите часове не бе спрял да мисли за нея - това не бе случайно. Той трябваше да я проследи и отново да пробва да поговори с нея, пък дори и да се налагаше да го направи пред човека с нея.

Младият наследник Ейбрамс се насочи към своята съученичка, но малко преди да е достигнал до нея се ококори изненадан и спря на едно място. До този момент вървящи по, както казахме, разчистените алеи, Хейдън и Вал ненадейно пристъпиха през дебелия пласт сняг, намиращи се в гористата част от парка. Изглеждаха така сякаш момичето бе водача, а нейният чичо вървеше след нея, но без да спира да ѝ говори - за неща, които Брейди, разбираемо, не можеше да чуе от такова разстояние.

Но веднъж щом улови странното им поведение, той забърза крачката си, за да намали дори още повече дистанцията помежду им. На свой ред навлезе сред дърветата и започна на моменти да се прикрива зад някое и друго от тях, за да не го забележат тийнейджърката и по-зрелия мъж. По едно време успя да долови и разговора им...

- Моля те, миличка, нека да се върнем... Ако някои ни заварят тук... ако чуе какви ги говориш... тогава може да стане лошо!

- Но аз говоря *истината*, чичо! - отвърна Хейдън, споглеждайки се с него, но без да забавя крачка. Поклати глава с някак объркано изражение на лицето - Съжалявам, и аз самата не мога да си го обясня... но онези видения, които имам напоследък... те просто не са случайни! Те ме *водят* към нещо! Не мога да ти обясня какво е, но знам... знам, че то е някъде тук... все по-силно го усещам с всеки изминал ден!

- Скъпа... аз... разбирам, че ти е трудно откакто родителите ти...

- Моля те, не намесвай тях! Аз... аз не съм луда!

- Но социалните може да си помислят точно това ако започнеш да им говориш по този начин! Те... те може да те откъснат от мен ако преценят, че си се побъркала, защото не съм ти бил добър настойник!

- Така или иначе на Коледа ставам на осемнадесет! - за първи път Хейдън забави темпото, за да се загледа с топлота в очите на своя чичо и дори да му се усмихне. Сложи ръката си на рамото му и изрече по-меко: - Моля те, повярвай ми. Знам какво правя. *Усещам* какво правя. Това... може да изглежда лудо, но... не живеем ли в свят на лудости? Не сме ли постоянно заобиколени от всевъзможни необясними неща?

Вал отдели една дълбока въздишка. После вдигна ръката си, за да помилва лицето на племенницата си, този път с известна гордост в погледа.

- Уверена в пътя на правилното, както винаги. Също като родителите си - тук мъжът въздъхна отново и прошепна: - Само се надявам потенциалното разочарование да не секне тази твоя увереност, мила...

Хейдън не отговори. Само изглежда благо своя чичо, сетне на свой ред отдели въздишка, допълнена от трепет на известно колебание. Дори и у нея необяснимото създаваше подобни трепети - нормално бе човек да се замисля над това кое бе правилното и кое - не... Бързо обаче момичето разсея тези свои мисли, след което отново се извърна напред и тръгна със същото темпо като преди малко.

Чичо й Вал я последва, а и Брейди също, макар и двамата да не знаеха това, тъй като тийнейджърът все още се прикриваше умело от техните погледи.

След чутото по време на тайното преследване, младежът, макар и разкъсван от гузно чувство задето все пак си позволяваше да навлиза по такъв сериозен начин в територията на Хейдън, се чувстваше дори още по-привлечен да разбере повече. Като човек, израстнал сред какви ли не хора със свръхестествени способности, Брейди не посрещаше с голяма изненада новините за наличие на такива у някой човек - и все пак самата ситуация, в която той разбираше за потенциалните и необясними и за самата млада дама паранормални сили, бе *твърде* специфична, за да може той да й обърне гръб.

Затова последва Хейдън и Вал до мястото, на което нещо нашепваше на момичето, че трябва да отиде. А това място се оказа доста навътре в гората - в едно кътче, на което дърветата сякаш оформяха кръг, закрит величествено от купола на короните им.

Там, Хейдън се спря точно в центъра. Падна на колене и започна да разчиства снега. Чичо й, макар и все още притеснен от поведението й, реши да й помогне. Но колкото и да търсиха... толкова повече те нищо не откриваха.

- Тук трябва да е... Тук трябва да е! - започна да вика тийнейджърката, без тя самата да знае какво точно търсеше. Нейните ръце започнаха да се правят различни движения през снеговете, на вид хаотични, но и някак премерени от сила, която тя не

можеше да си обясни. - Не може... не може усещането ми да ме е заблудило...

Неусетно момичето се спря и се просълзи. Нейният чичо я прегърна през рамо.

- Спокойно... Спокойно, миличка... Всичко е наред...

Тя се притисна в него и заплака неутешимо. А Брейди, прикрит зад едното дърво, гледаше към тях с все така изцъклен поглед и със засилено почти до предела чувство на

вина задето бе позволил на любопитството му да го доведе дотам, че да се натрапи на една толкова лична семейна сцена от живота на очевидно доста обърканото и разочаровано от провала си момиче.

Нито той, нито някой от другата двама тук не предполагаше, че провал в случая всъщност нямаше.

Провалът не трябваше да бъде опция и в казуса на други едни наши герои, които пристигнаха при своята цел тъкмо когато вечерта вече се бе спуснала над Уест Порт и района.

Но въпросната цел на Трой, Селесте, Аврил, Георги, Амбър и Матео всъщност не се намираха в големия метрополисен град, с който всички те се чувстваха неразривно свързани още от преди кроежите на коварния Клод да изпратят тази връзка в по-особена насока. Не, разкритието, което двама от тях изненадващо и за самите себе си бяха направили в големия зоопарк на Уест Порт бе отвело шестимата на друго едно дори още по-заснежено и усамотено място сред планинските възвишения на север.

В този район селищата бяха с не повече от няколкостотин човека, затова към днешна дата нито летящите коли, нито телепортаторите все още не бяха установени услуги, с която пътуването да е по-бързо - затова на представителите на семейство Годхънт им се бе наложило да се придвижат до въпросното едно конкретно от тях по традиционния начин - с обикновен автомобил.

И то точно в денят, в който първият голям сняг за сезона бе затрупал всичко и съответно бе усложнил движението на хора и превозни средства.

Но след поредните положени усилия, устремите към откриването на ключа към истината шестима герои най-накрая се озоваха и във въпросното малко градче, чието име бе Кийфър Таун, с настоящо население от 236 души. На пръв поглед представляваше едно от онези идилични малки селища с една главна улица и двадесетина-тридесетина малко по-големи сгради по нея, с още толкова на брой къщи разпръснати около тях. Но неговото китно излъчване по това приказно време на годината нямаше как да бъде на най-преден план на посещаващите го за първи път - Георги, Аврил, Матео и Амбър - или посещаващите го за втори - Трой и Селесте.

Именно най-младата двойка от всички тях, които се явяваха и водачите на групата, сега изглеждаха крайно съсредоточени в това да открият конкретния адрес, който им трябваше.

- Мисля... мисля, че е това - каза по едно време жената с трепет, посочвайки една от сградите на главната уличка.

Представляваше постройка на три етажа, на първия от които бе разположен чуден магазин за сладки, а на горните два - не повече от четири апартамента.

- А сега поне ще ни обясните ли къде идваме? - обади се тогава с изявено нетърпение Амбър.

Селесте и Трой се спогледаха. Не биха искали да казват нищо преди да са открили адреса, но сега, когато бяха на крачка да посетят един конкретен човек, вече бе дошло времето да разкрият повече.

- Тук живее моята стара приятелка Халона - обясни жената. - Същата онази, с която с Трой срещнахме онзи ден, когато бяхме посетили зоопарка.

- Приятелката, с която си се заговорила и затова не си отишла с него до пингвините? - почуди се Аврил.

- Да - кимна Селесте. - Тя пожела уж да си поговорим някои неща по женски. Но като се замисля над тогавашното й държание от перспективата на всичко случило

се напоследък... съм сигурна, че по някаква причина е целяла *да направи така, че той да отиде сам до там.*

- И не само ти си на това мнение, любима - подкрепи я Трой. - Тогава Халона наистина се държеше доста странно. А след като днес установихме колко общо може би има белега върху онзи пингвин с все по-оплетения случай на Клод... вече нямаме съмнение, че и тя по някакъв начин е замесена.

- Но какво ви кара да смятате, че тя ще иска да ни каже нещо, дори и да е замесена? - попита Амбър. - Така де, освен ако някои от нас не я притиснем насила със значките си.

- Защото има и още нещо - каза Селесте. - И за него не се бях замисляла до днес, докато не дойдохме тук и не видяхме пингвина. Става въпрос за... онова изложение в West Port Hall. Онова... с първите изчезнали... - тук тя погледна деликатно към Матео, тъй като знаеше, че той все още бе преследван от кошмарите за капана, в който бе затворен няколко седмици. - Тя ми беше казала, че ще ходи на това изложение и че дори си е наела свой щанд. Но когато я търсих, така и не я намерих - а после до такава степен бях обладана от мислите за всичко случващо се покрай плана на Клод, че така и не се сетих да опитам да се свържа отново с нея. Нито пък можех да предполагам, че тя самата може по някакъв начин да е замесена в същия този план. Но днес... се досетих... Досетих се какво ми каза тя, когато сама се свърза с мен, за да ми каже за изложението. Тогава не можех да знам колко силно всъщност е искала да ме убеди да отида на него, но без да излезе, че държи да го сторя на всяка цена.

- Същото нещо Селесте ми сподели още същия ден докато се подготвяхме все пак да отидем на изложението, когато и другите ни го предложиха - каза Трой. - И на мен ми беше нужно време да се досетя за връзката, но... тя е повече от очевидна!

- Става въпрос за това, което Халона твърдеше, че ще продава на своя щанд и много държи да си купя една бройка. Или както тя го наричаше... - изрече Селесте, пое си въздух, след което с трепет и дори лека тържественост продължи: - ... 'Порцеланови фигурки на окото на Уендиго, затворено в подножието на кула'...

Всички други освен съпруга ѝ се облешиха. Да, съвпаденията бяха твърде много.

- Но... Уендигото... то... то не е ли зло същество в митологията на индианците? - попита Георги.

- Именно - кимна Селесте. - Но тогава много не се замислях защо Халона ще иска да продава като талисман нещо, свързано със такъв символ на злото в древните вярвания на нейния народ - все пак и в нашите култури постоянно се продават с огромен успех какви ли не демонични предмети... Ала сега вече знам... Халона... Тя е искала да ми даде знак. Никога не е планирала наистина да отваря щанд на изложението... а просто се е надявала с времето аз да... схвана препратките ѝ... и сама да дойда до тук...

При последните си думи тя погледна нагоре, към едно конкретно прозорче, наполовина закрито с перде от другата страна. Пое си въздух, погледна към другите със себе си и каза:

- Да отиваме.

Те не почакаха втора покана. Тръгнаха към китния малък вход, намиращ се встрани на магазина за сладки и се изкачиха нагоре по стълбището. Така и не забелязаха, че до последно, иззад онова перде при въпросното прозорче, две потрепващи очи на развълнувана жена ги бяха съзерцавали тайно... Същата тя, щом ги видя да тръгват към входа, се бе извърнала на другата страна и бе отишла с бързи стъпки нанякъде...

Скоро, когато шестимата герои вече се намираха на втория етаж, където се намираше апартаментът, който издирваха, от вътрешната страна се чу тропот.

- Халона! - извика първа нейната стара приятелка и отиде там. Започна да тропа по вратата и да вика: - Халона, аз съм - Селесте! Всичко наред ли е?

От другата страна не се чу нищо.

- Халона, моля те, отвори ни! - извика тогава Трой и на свой ред потропа. - Вече знаем, че си искала да ни предупредиш за... там каквото се случва напоследък... Затова се налага да поговорим с теб!

Отново нищо.

- Госпожо, моля, отворете! - реши да се намеси и Матео, като удари доста по-силно на вратата, а после се опита да я отвори с дръжката, но беше заключена. - Ние сме от ФБР, длъжна сте да ни откликнете!

Чула шума, ненадейно съседката от отсрещния апартамент - възрастна, прегърбена женица с побелели коси и бастун - се подаде през вратата и изрече с немощния си глас:

- ФБР ли чух? Ах, навремето какъв мъжкар от ФБР си имах!

Всички погледнаха към нея. Нейното изказване им дойде ведро, умилително, но те не се отклониха от мисията си.

- Здравейте, госпожо, знаете ли дали дамата от отсрещния апартамент си е въкъси в момента? - попита Амбър.

- Да, преди малко се прибра от пазар - чух я като отивах до кухнята да си направя чай - отговори старицата.

- А дали имате идея как бихме могли да влезем вътре? - на свой ред Матео зададе въпрос. - Ние сме от ФБР и трябва да й зададем няколко въпроса.

- О... разбира се, разбира се, че имам идея... - каза старицата и някак отвежно погледна настрани в своя собствен апартамент. Пресегна се нанякъде и взе нещо. - Тя отдавна ми е дала ключ, да влизам да й поливам цветята като я няма за по-дълго време... Милата ми Халона... Нали не е загазила?

Никой от шестимата срещу нея не можа да й отговори - всички само се спогледаха колебливо, а междувременно Матео взе ключът и отиде да отвори вратата на отсрещния апартамент.

Скоро той и другите петима влязоха вътре, а старицата така и не се реши.

- Халона... - провикна се отново тогава Селесте. - Халона, знаем, че си тук! Моля те, покажи се! Наистина трябва да...

Гласът ѝ изведнъж секна, също както и дъхът ѝ. Защото точно в този миг тя направи първите крачки в малкия хол на старата си приятелка, който на пръв поглед изглеждаше като обикновен добре поддържан дом на индианка с изявената традиционност на коренното население на тези земи. Но цели две неща на това място бяха способни да развълнуват както Селесте, така и останалите, с които тя идваше тук.

На масата, на доста видно място, имаше порцеланова фигурка, висока не повече от десет сантиметра. На нея ясно бяха изобразени една кула като от стар замък и... зловещо око.

- Наистина е изработила такава... - прошепна Селесте и взе фигурката в ръката си, но точно тогава, нещо друго грабна вниманието и на нея, и на останалите.

Отстрани, откъм открехнатата врата на килера, идваше някакво сияние. Бе твърде убедително, за да може някой от тукприсъстващите да се въздържи да се приближи към него. Затова всички го сториха и тогава, след като Матео, насочил пистолета си натам, отвори вратата напълно... всички ахнаха.

Сиянието бе нещо като портал. Не бе ясно накъде отиваше, но героите бързо осъзнаха, че Халона бе отишла именно там.

Спогледаха се.

- Дали е искала да я последваме? - почуди се Амбър.

- Мисля, че да... - отвърна тихо Селесте.

- Тогава трябва точно така да направим - рече Георги и се спогледа с останалите около себе си, решен да им предаде от своята увереност. - Това е една от онези ситуации, в които човек често изпада. Ситуация, в която няма друг път освен този напред... дори и това 'напред' да е сред неясното...

Словата му успяха да вдъхновят останалите, дарявайки ги с малко по-голяма решителност. Най-вече Трой и Селесте, които вътрешно в себе си вярваха, че трябваше да продължат напред, за да могат веднъж завинаги да разрешат този обгърнал животите на толкова хора тревожен случай...

Смущаващото бе, че и преди бяха вярвали в усета си, а това ги бе довело до капана на Клод... Или може би не само до него?

Струваше си да опитат и този път. Те и останалите. Затова пристъпиха напред и... изчезнаха сред светлината на килера.

28

Още от самото начало шестимата герои се почувстваха различно.

На мястото, на което се озоваха, светлината все още беше неизменен техен спътник, макар и сега да представляваше по-скоро разнородни примесени лъчи наред с тъмнината. Нещо в тези лъчи сякаш ги водеше напред, изпълвайки ги с нетипична гъделичкаща и същевременно някак напруга енергия.

Тръгнаха сред поле от ниски треви, но без да могат да виждат нищо по-далеч от близките няколко метра - защото светлината ги заслепяваше, беше като мъгла.

- Колко ли напред може да е стигнала приятелката ти докато ние се чудим как да влезем в квартирата ѝ? - почуди се по едно време Матео, докато държеше едната ръка над очите си в опита да не допуска твърде много светлина да докосва зрението му - не му се искаше да ослепее по време на мисията им.

Преди да е получил отговор от някой от своите спътници обаче, той и останалите чуха глас, който колкото ги изненада, толкова ги развълнува.

- Не много напред. Целта ѝ никога не е била да избяга от вас.

Гласът идваше
нейде иззад тях - затова
героите се обърнаха
натам и мигновено я
видяха сред светлината.
Беше много хубава зряла
индианка, облечена в
традиционен за
коренните жители на
Америка стил. Гледаше
ги меко, благо, но си
личеше, че имаше още
много да им каже.

- Халона! -

възкликна радостна
Селесте и понечи да

пристъпи крачка към нея, но новопоявилата се извади напред ръката си и я спря не само с този жест, а и с думи:

- Недейте... Не се връщайте назад... Отминалото вече е отминало и не бива да се опитваме да го променяме...

- Миналото? - почуди се Трой, също както се почудиха и близките му.

Халона въздъхна. Сама направи няколко крачки към шестимата от семейство Годхънт, а междувременно изрече:

- С всеки един миг, в който ние живеем, оставяме по един миг в миналото. В това пространство, в което се намираме в момента обаче... миговете се изразяват в ходене напред... или назад. Или в оставане на едно място. А междувременно в светът извън него времето тече по-бързо. Или може би е по-редно да кажа, че в това пространство *тук* времето тече по-бавно.

- Тоест колкото и време да прекараме ние *тук*, навън ще е преминало още повече? - ококори се Селесте.

- Да - кимна нейната приятелка като най-накрая стигна близо до тях. - И така е било речено. Затова ако пробваме да се върнем назад... - тя се извърна леко, за да погледне полето и лъحوвете зад себе си. - ... рискуваме да нарушим баланса. Както си позволиха да направят някои други хора. Както *аз* им позволих да направят...

Отново погледна към шестимата мъже и жени пред себе си и отдели повторна въздишка, после сведе леко главата си надолу. Унило и гузно.

- Клод... - прошепна тогава Аврил, оглеждайки се. - Той е използвал магичността на *това* място, за да извърши някои от делата си...

Халона кимна и допълни:

- Той използва магичността на това вълшебно пространство, за да извърши повечето от делата си. Виждате ли, тук границите между миналото, настоящето и бъдещето често са твърде нестабилни, преплетени една с друга. Разбира се, нито аз, нито той някога сме имали пълния контрол над нещата, но... Клод успя да стори каквото му беше нужно, за да задълбочи плана си за контрол над хората чрез техните собствени интриги...

- Но... защо ти би му помогнала за всичко това? - клатеше глава Селесте, гледайки невярващо към старата си приятелка.

- Защото... в началото той успя да ме убеди, че целите му са благородни. Че след вековете, в които копнежът му за отмъщение към човечеството го е водило до немислими неща, той се е отегчил и е сменил насоката. Осъзнал е, че истинският верен път напред би бил всъщност по един или друг начин да намери начина да прекрати всички онези лъжи и манипулации, които винаги са разяждали човечеството. Да заличи възможността всеки да мисли само за своите собствени интереси и така да machка интересите на другите. И донякъде целта му все още е такава. Но Клод, разбира се, пропусна да сподели с мен един доста основен елемент - че в края на реализацията на своя план *той* ще бъде властелин на Земята. Той ще е този, който ще се погрижи хората да живеят по друг начин... под негов контрол.

- Изначало не знам как е било възможно да му повярваш на добрите намерения след като очевидно си знаела що за човек е бил той преди това - каза Селесте. - Халона, мила... ти... ти просто не си такава. Да, вярно е, че винаги си била благороден човек, способен да прощава, но... тук говорим за някакво ужасяващо зло, което от столетия измъчва хората...

- Права си, Селесте... Не трябваше дори да се замислям да му повярвам, че насоката му се е променила... - изрече индианката и отново сведе унило глава, разяждана както от вина, така и от други смесени чувства. - Но вероятно още изначало е в кръвта ми да... желая да виждам доброто у него. Доброто у *Клод*. Това ми е

вменено... по рождение. И не само на мен, а и на всякакви други хора, които дори до сетния си дъх не спират да жадуват да съзрат поне искрица надежда за душите на... родителите си...

Шестимата герои срещу нея се ококориха. Разкритието в края на думите ѝ, очаквано, ги докара до пълен шок.

- Ти... ти си... дъщеря на Клод? - попита Селесте. - Той... той е твой баща?

Халона отново кимна.

- Да. Той... ми е дал живот. И до днес не знам как е успял да заблуди клетата ми майка, която също беше прекрасен човек, способен винаги да вижда доброто у хората... но защо ли и тя, също като мен, не е видяла, че в случая говорим за безумен мрак, който може само да обгърне и нейната душа? Не че трябва да загърбваме надеждите си и за такива хора. Но най-малкото не бива да им позволяваме да подмамват и нас в капана на грешното... както аз и майка ми допуснахме... - Индианката поклати глава, после преглътна тежестта на гърлото си и придоби увереност в погледа си. - Но нека да не говорим за миналото. То наистина е там, зад нас. Сега аз виждам истинската същност на Клод. И, в разкаянието си задето му помогнат да открие и използва това магично пространство измежду световите, за да допълни и без друго могъщите му свръхсили... съградих свой собствен план за неговото разгромяване. Съжалявам, че се наложи да включа и някои от вас в него, но... повярвайте ми, наложи се. Най-малкото защото именно двама други от вашето семейство разбраха още преди вас за плана на Клод и радушно решиха да жертват дори своята собствена свобода, за да се присъединят към моите опити да го разгромя...

Не отне много време на героите да... схванат.

- Джейкъб и Вивика? - Георги първи прошепна назрялото осезание.

- Родителите ми? - запримига Трой. - Значи те... още от самото начало са знаели! Искали са да ми покажат онова око и да ни привлекат някак да открием *теб*!

- Да - пак кимна Халона. - Те ми помогнаха за плана много повече, отколкото обикновените благородни хора биха направили - и така ми припомниха какво всъщност значи да си човек, борещ се за доброто. Уви, както казах, тяхното благородство граничеше с жертвоготовност... и затова сега те са затворени там, сред недрата на този тайнствен, вълшебен свят... А за да ги открием ще трябва да отидем още сега при тях.

Тя за първи път направи крачки, с които подмина другите герои. Понечи да ги поведе нанякъде, но тогава Амбър попита:

- Но... ако продължим да вървим напред... това ще ни прати доста по-напред в бъдещето? Когато се върнем в нашия си свят ще е минало... много повече време?

- Уви, да. Но и връщането назад, в миналото не е опция, както вече ви казах - това може да създаде чудовищни последствия. Съжалявам, искаше ми се предварително да ви предупредя за това, което предстои, но щом усети, че кроя нещо, Клод ме затвори с магия само и единствено в градчето, в което живеех. Прекрати и възможността ми да контактувам с хората чрез телефони и смарт устройства - а когато се опитвах да казвам на някой от хората около мен за случая... сякаш започвах да губя гласа си и да заеквам. Единствено тук, в това специално пространство, открито изначално както от моите индиански предци, така и от много други древни цивилизации... аз имах силата да бъда такава, каквато бях преди. Затова в изминалите дни и седмици просто си стоях мълчалива в квартирата си и се надявах... надявах се, че ще успеете да навържете знаците, които аз, Вивика и Джейкъб ви бяхме изпратили по-рано... макар и това да значеше, че вие щяхте да се вълечете в това приключение без да сте напълно информирани и подготвени за него...

- Е, поне навреме сме оставили децата си в сигурни ръце - отвърна Матео, споглеждайки се с жена си и опитвайки се да внесе нотка на някакъв позитивизъм в случая.

- И те ще са горди с родителите си, когато след време всички ние се върнем като... *победители* - опита се да подсили устрема на всички им Аврил.

- Пък и не се тревожете - времето във външния свят няма да минава *чак* толкова бързо - побърза да ги успокои Халона. - Ако планът, който ще ви обясня по пътя, се реализира успешно, може и да успеете да се приберете при семейството си преди Коледа...

Може би успя да ги успокои, а може би само докара у тях тъжни усещания, че нямаше да се с близките си в тъй магичните дни преди един от най-светлите празници, а може би постигна нещо смесено между двете... Но при всяко положение индианката успя да подсили вярата им като им намекна, че в борбата си за доброто може би нямаше да изпуснат твърде много от животите си извън това вълшебно пространство.

И все пак, когато най-накрая тръгнаха с нея, с всяка изминала крачка, с всеки изминат метър, с всеки един прекосено възвишение сред това особено светлинно поле, героите нямаше как със смут да не се замислят... колко ли време бе минало навън...

А тъкмо когато навлизаха във втория час от бродата си в това пространство, в техния град Уест Порт се бе достигнало последния работен и учебен ден преди големите празници.

Всъщност, за учениците от гимназията ``Стенли Харисън`` този ден не бе съвсем учебен, тъй като по традиция на него се провеждаше голямото коледно парти, тази година подготвено от една наша позната - Ванеса.

Ще оставим временно настрана пространството, в което времето течеше по друг начин, за да се присъединим към нормално вървящото време на това тържество - тъй като на него се случиха някои неща, за които си струва да разберем.

В крайна сметка организацията на партито бе напълно успешна. Ванеса, с помощта на Дайами, Джени, Савана и още няколко момчета и момичета, бяха превърнали големия физкултурен салон на училището в същинска коледна приказка. Украсите и изкуствените снегове създаваха доста реалистична празнична атмосфера, а елхата беше може би най-голямата от всички досегашни тържества в гимназията. Вдъхновени от традиционните коледни базари, които и тази година бяха окупирали какви ли не места из Уест Порт, организаторите бяха уредили присъствието и на няколко китни коледни къщички, които предлагаха богат асортимент от какви ли не ръчно изработени фигурки и изрисувани сладки.

А за да бъде настроението възможно най-заформено, в единия ъгъл от голямото помещение бе поставена и импровизирана сцена, на която познати на Джени музикални изпълнители от окръга пееха коледни песни. Но най-голямата сензация в това отношение се очакваше да пристигне в края на програмата, по покана на Дайами - това бе неговият роднина Тайен Ачак, с когото се бяха сближили напоследък покрай неочакваното и доста тревожно приключение, от което бяха станали част.

Малко преди Тайен да е излязъл на сцената, Ванеса, сияеща от перфектната реализация на тъй очакваното от нея събитие, се намираше при едната от къщичките с лакомства и гледаше с широка усмивка към раздаващия снимки и автографи поп изпълнител встрани на сцената. Тъкмо тогава и самият Дайами, който бе уредил появата на въпросният певец, се доближи до нея с не по-малка усмивка.

- Дали това е моментът, в който можем... най-накрая да си отдохнем? - попита шеговито той, а тя го изгледа с все тъй ведрото си изражение. - Всичко си изглежда на мястото, както го планувахме да бъде.

- И, за радост, не е в West Port Hall, тъй че има голяма вероятност кулминацията на събитието да не завърши с неприятна за присъстващите мистерия - допълни младата дама, засмяна, но бързо се сепна като се досети, че думите ѝ може би не бяха подходящи за настоящата ситуация. Затова измени изражението си към някак по-сериозно, и се извини: - Съжалявам, не се съобразих... Знам, че тези дни ти е доста тъжно задето все повече хора от семейството на Кейлъб изчезват изневиделица. Той ти е най-добрият приятел и те са като твое семейство.

Дайами въздъхна. Поклати глава и се загледа в една точка, замислен над този случай.

- Най-жал ми е за него. И за Брейди. И двамата не могат дори да спят заради целия този навързан случай напоследък. Покрай изчезването на Джейкъб и Вивика поне имаше, да речем, някакъв проблясък на надежда заради онова стъклено топче с окото... Но когато изведнъж накуп изчезнаха и всички други близки около Кейлъб, които бяха най-замесени в случая... ситуацията придоби дори още по-луди размери. Горкият той, постоянно го посещавам в имението ``Джейвика`` и се опитвам да му помагам, но... не се получава. Имам чувството, че ако някак не го убедя да излезе от онази къща, рано или късно ще започне да губи разсъдък си.

Ванеса положи ръка на рамото му и го изгледа с разбиране.

Тъкмо тогава настроението им се приповдигна, когато откъм колоните при сцената започна да звучи мелодията на нова, непозната коледна песен. Посрещнат от неукротимите аплодисменти на насъбралата се да гледа и слуша конкретно него публика, Тайен излезе заедно с китарата си, с която допълни спокойната, нежна музика - и с гласа си, разбира се. Така именно тук, на тържеството във физкултурния салон на гимназията ``Стенли Харисън`` той представи първата коледна песен в кариерата си - ``When My Christmas Sings to You``.

- Чудесно е, че твоят братовчед се оказа от онези изпълнители, които въпреки традиционните празници на рода си празнуват и Коледа наравно с всички нас - отбелязва тогава Ванеса през Дайами.

- Този празник никога не е пречил на останалите наши традиции - поне не и в моето семейство, към което видимо и Тайен приспада - отвърна подсмехнат младежът, заглеждайки се в певецът на сцената. После върна погледа си върху момичето и той проблесна. - Което ми напомня да те попитам... мислиш ли да присъстваш и на голямото празненство на площада в парка, което ще е точно на Коледа?

- Ти шегуваш ли се? - засмя се Ванеса. - Няма година, в която да съм го изпускала! Още от малка карах баба ми да ме води, тъй като родителите ми често бяха заети по празниците.

- Радвам се. Защото тази година в неговата програма ще има и раздел за традиционни песни и танци, които обикновено ние, представителите на коренното население, свързваме с Коледа.

- О... това е прекрасно!

- Да... та затова се чудех... - Дайами прие някакъв срамежлив вид. Дори се почеса зад врата и чак след няколко секунди, в които Ванеса го гледаше въпросително и нетърпеливо, ѝ зададе и... въпроса: - ... дали не искаш тази година да отидем на тържеството... заедно?

Предложението му видимо ѝ се хареса - тя го бе очаквала още щом бяха заговорили за това.

- С удоволствие ще дойда с теб там - отвърна красавицата, а очите ѝ започнаха да примигват прехласнато. - Не само от благодарност задето направи невъзможното и ми помогна да организираме едно *толкова* пищно събитие тук... а и защото... ще бъде честна, Дайами, напоследък ти значиш и за самата мен нещо повече, отколкото бих предположила, че е възможно.

По погледа му се четеше, че той се чувстваше по същия начин. Не си го бяха казвали в думи, но в последните седмици двамата се чувстваха по-близки от всякога. Бе напълно в реда на нещата това да достигне и до своята кулминация... тук и сега.

Не само с признанието на Ванеса. А и с признанието, което самият Дайами ѝ направи без думи като, доближавайки лицето си към нейното и уверявайки се по проблясъците в нейните очи, че желанието ѝ за предстоящото бе не по-малко пламенно... я целуна по устните.

Вече не само си бяха близки, а и бяха готови да го покажат волно пред другите.

А сред тези `други`, разбира се, беше и една от най-добрите приятелки на Ванеса - Джени, която по същото това време, очаквано, се намираше близо до сцената, за да се наслаждава на песента на своят любим изпълнител, с когото пък от неотдавна вече ги свързваше едно доста необичайно общо `изчезване`. Макар и да отделяше повечето си време да си мятат по някой и друг проблясващ поглед с пеещият и свирещ от сцената Тайен, тя на моменти оглеждаше с весело изражение и всички хора около себе си. Сякаш след случилото се неотдавна Джени се нуждаеше всички да са щастливи и незасегнати от интриги и зли намерения, за да може и тя да бъде щастлива - затова, когато ненадейно погледът ѝ мерна нейната приятелка Ванеса и дългогодишният им съученик Дайами в техният съкровен, интимен момент... момичето нямаше как да не се усмихне широко. И да не подбутне другата приятелка от компанията им, Савана, която се намираше отстрани.

- Виж... Казах ли ти, че усещам нещо там, между тях! - възкликна тя.

Савана, чийто поглед бе някак мълчалив и отнесен, също се загледа във Ванеса и Дайами и чак сега си позволи леко да се подсмихне.

- Дали тя някога ще му сподели, че тайно си пада от него още от ранните ни години?

- Възможно е. Но може би и той самия ще го усети. Както ти усети същото за Брейди, макар и също доста късно...

Савана въздъхна. Загледа се унило из залата, изпълнена с копнеж да съзерцае въпросния друг тийнейджър, за когото си говореха. Но него сякаш го нямаше наоколо.

- Може би това сега ми е наказанието заедно не съм усетила по-рано какво изпитва той към мен - подметна тихо тя. - Да сме толкова близо... но и толкова надалеч. А на всичкото отгоре и наглата му баба да се бърка в отношенията ни.

Джени не беше сигурна какво да ѝ отговори. Само я дари с един поглед на разбиране и я прегърна през рамо.

Междувременно, самият Брейди, който въпреки продължаващите необясними събития в семейството си все пак, за разлика от братовчед си Кейлъб, бе решил да се появи в гимназията по същото това време, вървеше по един от тихите, притъмнени коридори на училището надалеч от тук. Бе забелязал, че именно към него преди минути се бе насочила една млада дама, отскоро негова съученичка, която предизвикваше особени чувства у него още от първият ден. И, макар и чувствата му да бяха доста смесени заради нейното необяснимо поведение спрямо него и заради сцената с чичо ѝ в гората, на която той бе станал свидетел, младежът със сигурност все още знаеше едно - че той държеше на Хедър.

Затова и цялото му същество трепна, когато я завари в края на коридора, свита сама при единия от прозорците. Наполовина бе седнала на перваза, а очите ѝ се бяха загледали замислено някъде навън.

Когато усети приближаването на друг човек обаче, Хедър се стресна. Когато установи, че този човек беше Брейди, тя дори се отдръпна от прозореца и се изправи. Изглежда го плахо.

- Моля те, не бягай и този път... - побърза да ѝ каже той, изваждайки напред ръцете си и правейки онзи жест за възпиране от дистанция. - Кълна се, не искам да те карам да се чувстваш неудобно. Не искам да те притискам... Просто... искам да разбера...

Хедър не продума и дума. Но и не си тръгна. Загледа се в него със сбърчено чело и натежал поглед.

- В началото... ние тръгнахме толкова добре... - продължи момчето. - Гледахме се позитивно, усмихвахме се един на друг... И... да, знам, че тогава на практика все още бяхме непознати, но не мога да си обясня твоето спонтанно отдръпване от мен. Аз... аз не знам какво съм направил, за да го заслужа, Хедър. Моля те, обясни ми.

Чак сега момичето си позволи да въздъхне, да поклати глава и да отговори:

- Аз... не бих могла да говоря по този въпрос. Съжалявам, Брейди, но той е... твърде деликатен. Не желая по някакъв начин да съм причината за...

Искаше ѝ се да каже нещо от сорта на 'отключването на потисната част от теб', но се досети, че това щеше да бъде твърде разкриващо. И щеше потенциално да стори именно това, от което момичето се опасяваше.

А Хедър не искаше по какъвто и да е начин да доведе Брейди до някое от състоянията, до които си мислеше, че той е достигал в миналото. Не и след като тя самата напоследък започваше да се чувства така, сякаш се побъркваше.

Това не беше нужно. Не бе наложително двама тийнейджъри с очевидно доста крехка психика да се сблъскат един с друг. Дори и заради... прикрити, споделени от първия момент чувства...

Затова Хедър си тръгна и този път. Извърна се на другата страна и не спря дори когато Брейди отново протегна ръка към нея и изрече:

- Не искаш да си причината за... какво?

Така и не получи отговора от нея. Защото тя бързо слезе надолу по стълбището и не след дълго от там се чу затръшването на врата.

Брейди отново остана сам и посърнал. Привел надолу глава и изпълнен с въздишки...

29

Във вълшебното пространство, из което Халона бе повела Трой, Селесте, Аврил, Георги, Матео и Амбър, мина още... време.

А в това време индианката най-накрая дари останалите герои с някои допълнителни необходими разяснения.

- Какво точно представлява мястото, на което отиваме? – бе очакваният първи въпрос, който се бе настанил в умовете на шестимата Годхънт, в случая зададен от единия от техните родоначалници – Аврил.

- Не бих могла да ви го опиша току-така – отговори Халона, а на лицето ѝ се появи блага усмивка. – Защото то е също толкова прекрасно, колкото и идеите на онези далечни прародители на мен, а може би и на някои от вас, които първи са изучавали това пространство. Радостта за тях трябва да е била незаменима, когато са открили точно онази точка от тази местност, в която е концентрирана най-могъщата енергия тук- енергия, която те са били способни да използват за доброто на народите си... - усмивката на индианката внезапно се стопи и тя въздъхна. Поклати глава и прошепна:– Но, уви, както винаги рано или късно се появява някой, който да използва дори и най-невинните нюанси на доброто за... зло. Не бих могла да кажа, че баща ми е бил първият, който е сторил нещо такова със силата на това пространство. Но със сигурност е един от най-значимите. Защото той не само използва могъществото на това място, за да го съчетае със своето собствено могъщество и така да навлезе в пластове на времето, за да посее семената на своите мрачни идеи. Той *обгърна* това място. Така, че никой друг освен него и онези, притежаващи неговата кръв или пък поканените от тях... да не може да стъпи тук...

- Тоест ти си ни поканила, за да можем да пристъпим и ние тук? – попита Амбър.- Като в поверието с вампирите, които трябва да бъдат поканени в някой дом, за да прекратят прага му?

- Точно така. Но с разменени роли. Вампирите обикновено се свързват със зли деяния и безпощадно кръвопийство – макар и в изминалите векове да се появиха и някои големи изключения. А вие... вие сте символът на надеждата. Също каквито бяха и Джейкъб и Вивика, които първи допуснах до тук.

- Ти вече спомена, че мама и татко са били по-запознати с плана на Клод и предварително са били подготвени за онова, което вероятно ще се случи? – попита Трой. – Че са имали време да предприемат нещо, с което да му попречат?

- Да. Но, уви, просто така да попречим на баща ми е невъзможно. Не и всички от нас, взети заедно. Защото пътят до сърцевината на онази точка, за която ви споменах, е открит само за... двама.

- Само двама? Но как тогава всички ние ще влезем щом Вивика и Джейкъб вече са там?

- Не. Те не са там – в сърцевината, където е Клод. Заклучени са в една от неговите тъмници в покрайнините, които той създаде с цел да държи там всички потенциални свои противници, които са достигнали до въпросната точка. Или тези,

които сам е заключил там, за да може да извлича нужното от тях. Като Джейкъб и Вивика.

- Да... 'извлича нужното'? – Хладен полъх премина през тялото и душата на Трой. – Звучи като нещо дори по-сериозно от онова, което си представям като стане въпрос за плана му да използва енергията на някои като мен и Селесте, баба Аврил и дядо Георги, и мама и татко.

- За жалост е такава – въздъхна Халона и сведе леко глава, поклащайки я. – Във финалната фаза на плана на Клод бе необходимо двойката влюбени да присъства *тук* и да даде много повече от своята енергия. Но Джейкъб и Вивика са силни. Те все още са живи, макар и доста изтощени. И знам, че ние ще стигнем до тях навреме. Всъщност... вече стигнахме.

Индианката забави крачката си и премина през следващите няколко метра по-бавно и трепетно, сякаш стъпваше по нещо чупливо. Останалите шестима последваха нейния маниер, а колкото повече се доближаваха до *мястото*, толкова повече възлението им нарастваше. Още отдалеч можеше да се види, че се доближаваха до ръба на нещо като котловина, но чак щом стигнаха там и се загледаха в сърцевината ѝ, всички освен Халона ахнаха.

Да, беше котловина. Но не каква да е. А такава, визуално създаваща усещането да е изградена от нещо... меко и сладко. Сякаш идеалната сладострастна комбинация от захарен памук и маршмелоу, тя взимаше своя връх в същинската сърцевина на окръга, където облаците от нещо на вид шарено и пухкаво се преливаха един в друг в удивителна картина.

Но Халона побърза да поясни:

- Нека външният вид на този портал не ви заблуждава. Както казах, някога той може и да е бил символът на правдата и хармонията. Но вече не – и ще го разберете още щом навлезем по-навътре в недрата му. Готови ли сте?

Изглеждаше от значителна важност за нея да е уверена, че нейните спътници знаеха къде отиват и какво ги очаква – но не по онзи начин, в който буквално *да знаят*,

а по онзи, в който да са готови на всичко в името на своята мисия.

Те се спогледаха един друг и, въпреки трепетите на тревога заради неясното, съмнение нямаше – бяха готови.

Затова и последваха Халона надолу по действително доста меката повърхност на котловината, а не след дълго навлязоха с индианката и в същинската сърцевина – отначало мека, шарена и приветлива, но в последствие... тъмна и негостоприемна.

Не се мина много време преди да се озоват из коридорите на нещо като потискаща тъмница. От всички страни имаше килии – някои отворени, други – не. Но всичките – празни.

Всичките, освен една – онази в дъното на този коридор, която изглеждаше, ако може да я наречем така, 'най-елитна'. Освен, че беше най-широка, тя представляваше и своеобразна стая като от някой дворец. Мрачен дворец, но... дворец.

Съвсем не толкова кралски бляскави изглеждаха мъжът и жената, които се намираха в тази килия – понастоящем лежащи прегърнати на леглото в нея. До неотдавна здрави, прави и изпълнени с енергия, сега те почти не създаваха усещането да са живи. Бяха се отпуснали там, сред завивките, облечени в същите онези изискани дрехи, с които се бяха озовали тук – но значително по-слабите им фигури и тъмните кръгове под очите им правеха крещяща физическата им немощ.

- Мамо! Татко! – въпреки, че му бе трудно да ги познае в този им покъртителен вид, Трой се провикна към тях, жегнат от мисълта, че най-накрая ги бе открил, но и потресен от това, в което ги бе превърнал безмилостния план на Клод.

Те – Вивика и Джейкъб – потрепнаха радостно щом чуа гласа му. Надигнаха се бавно, а всяко едно тяхно движение подсказваше допълнително колко немощни бяха.

- Трой... миличкият ми! – постара се все пак да изрече с що-годе висок тон жената, при което тя и съпругът ѝ бавно пристъпиха към решетката на килията си, към която вече бяха застанали синът им и останалите. Притисна се към нея и трепетно докосна пръстите на Трой, а после погледна с благ поглед и към неговата жена: - Селесте, мила...

- Мамо... татко... - Джейкъб, докато се радваше на синът им и съпругата му, извърна поглед и към другите, за да се обърне към двамата от тях по същият начин като сина си към самия него и Вивика. – Амбър... Матео... Всички вие вече сте тук! Както го планувахме!

Разбира се, и той, и жена му нямаше как в този момент да не изгледат с признателност и Халона, която наблюдаваше тази силна семейна сцена отстрани, усмихната.

- Съкровище... изглеждаш много отпаднал... И двамата изглеждате отпаднали! – възкликна със загриженост Аврил, пресягайки се от другата страна на решетката, за да помилва по бузата своят син.

- Само външно – каза Джейкъб и ѝ се усмихна леко. – Също както бяхте вие, когато Клод ви беше затворил сред безмилостните студове на онзи далечен край на света... Но онзи, вътрешният плам... той не е спирал да гори у нас, също както не спря да гори и у вас наред леда.

- Ах, да знаете колко копнеехме да дойдем при вас и да ви помогнем! – възкликна Вивика с тон и изражение, които сякаш поднасяха извинение на нейните свекъри, а и не само на тях. – Но планът на Клод вече беше задействан, когато разбрахме за него... Нямаше как просто така да ви 'отскубнем' от неговите хватки без това да остави

необратими последствия. Трябваше да му позволим да достигне... до финалният етап от плана си... за да сме останали така *само ние двамата* в статута на негови пленници...

- Не разбирам – поклати глава Селесте. – Щом сте знаели за всичко, което предстои и, както изглежда, явно сте ни наблюдавали и сте ни изпращали разни сигнали отстрани... защо просто не дойдохте да ни кажете какво се случва? Още когато се лутахме из загадките на онези саркофази...

- Защото, както Вивика каза, планът на Клод вече беше в сила, когато ние разбрахме за него. А да се намесим в този план можеше да доведе до ужасни последици не само за тези, които вече бяха влезли в капана му – мама и татко - а и за други – обясни Джейкбъ.

- За което съм виновна... аз – прошепна отстрани Халона, която с натежал от гузни чувства поглед пристъпи към осмината Годхънт. – Твърде късно разбрах, че за плана на баща ми се изискват такива неща като отвличане на хора и изцеждане на жизнената им сила. Когато чрез силата на кръвната ни връзка той се свърза с мен по магически начин от разстояние докато сам още беше в плен на ледения си затвор, аз бях склонна да му повярвам на всичко. Твърде дълго бях копняла да се срещна със своя баща и да разбере повече за него и защо навремето ни е оставил... че с цялата си глупост се вързах на обещанията му да ми даде всички отговори ако му помогна да излезе обратно в света на свободните хора. Така открих това пространство, в което сме сега. Пространство, което както може да дава сили на хората, така и може да ги отнема. Помогнах на Клод да стори второто, макар и все още от разстояние – той вече знаеше, че ако някак привлече герои с неукротим устрем в своят затвор, ще може да извлече от тяхната енергия, за да пропука оковите си и да излезе от него. Получи му се, когато привлече вас, Аврил и Георги – за което аз, без дори да предполагам, че това ще превърне и вас в затворници, спомогнах като със силата на вярващия в доброто свой дух ви заблудих да влезете в езерото, мислейки си, че това е редното. Тази заблуда не се усещаше като такава нито от мен, нито от вас – защото тогава все още не знаех какво всъщност крои баща ми... - Тук индианката преглътна тежко и после прошепна: - Но скоро разбрах. Веднъж щом вие станяхте негови пленници, но това някак не се оказа достатъчно за неговото измъкване, той полудя. Реши, че трябва да въвлече и други в плана си, за да бъде така енергията, предадена му неволно от семейство Годхънт – още по-голяма. – Погледна към Трой и Селесте. А тези други бяхте вие. И не само вие, всъщност... Защото за заветната цел на моя баща дори и най-дребната интрига, с която това пространство тук можеше да обвърже душата му, беше от полза. А той самия, макар и още да не беше свободен, вече разполагаше с доста повече мощ в света извън своя затвор – въвлечането на вас, Георги и Аврил, в същия този затвор, бе отворил наполовина пътя му натам. Така той измисли и онзи план, чрез който да използва ежедневните интриги в животите човешки, за да му предават още и още енергия... като ключовото място, от което той все още черпеше мощта си за всички тези неща, бе това място тук...

- Значи... затова е сторил и онези необясними на пръв поглед неща в West Port Hall... - прошепна Матео, припомняйки си с хладен полъх кошмарът от невидимите си дни и плена си сред в огражденията на въпросната сграда.

- Да – кимна Халона. – Веднъж отключил възможността поне частично душата му да излиза извън затвора си, Клод мигом се впусна в някои дела, които сякаш

предварително бе обмислял и подготвял. Още по същото време, въпреки яда си задето не се бе освободил напълно, той се отнесе, с помощта на връзката си с това пространство тук, разбира се, в голямата зала на Уест Порт, за да отключи онази тайнствена мистичност, датираща в земите под нея още от древни времена. Това бе коварна сила, с която той явно се бе запознал още преди да го затворят, тъй като тя бе тясно свързана и с изначалната идея в живота му – да използва интригите... манипулациите... за своите си цели. Да се възползва от онези неминуеми мигове, в които хората, с лесно податливите си човешки души, си позволяваха да прекратят законите на правдата, за да получат своето. А това... това по един или друг начин винаги е създавало смущения в естествения баланс на световите. Смущения в... системата, в която е подредено всичко в тях. Което, както носеше страдания на някои, така и зареждаше други с енергията на живота им.

- Докато някои страдаха за изчезването на близките си в West Port Hall... друг се е хранил с тази негативна енергия, породена от нечий други предходни интриги на същото място... - прошепна Амбър, която се спогледа със съпруга си със същите потискащи спомени, макар и от друга страна на случая. – Щях да кажа, че тази мощ на онова място е удивителна ако не беше използвана за нещо толкова ужасяващо...

- И всъщност, не само тази сила беше компонент от допълнителните планове на баща ми, встрани от основния с вас, семейство Годхънт – продължи Халона. – В дните след частичното си освобождаване, той започна да сее хаос и по други места, по други начини... и то не само в настоящето... Със почти същия успех, с който бе отключил двата сходни объркващи процеса в залата, той подпомогна и някои други такива – като онзи с опита за въстание на роботите, за който вашите приятели Тифани Кенеди и Питър Кингсли ви бяха говорили... или като онзи, другия случай за странните появи на нетипични за познатите на нас извънземни цивилизации престъпления из различни щати на САЩ, с който се беше заела другата ви приятелка Илейн Клейтън...

- Илейн е разследвала такъв случай? – почуди се Амбър. – Но тя не е казвала нищо в социалните си мрежи, нито пък ни е споменавала за това...

- Да, не е... но в своето собствено разследване, което тя бе предприела по случая с изчезванията в West Port Hall, след като вие я запознахте с него, тя неволно достигна до някакъв прогрес, правейки връзка между този случай и онзи, другия, за който току-що ви споменах. Тя и до днес не е наясно, че случаите са свързани от деянията на баща ми, вероятно затова не е казвала нищо на никого – не и докато не разбере повече. Но както и да е. Илейн, Питър и Тифани са само няколко от завлечените в плана на Клод произволни хора. Сред неговите неволни жертви имаше и такива, които вие не познавате, но от чиито казуси, обвързани в сърцевината си от някакви интриги или подмолни деяния, той черпеше още и още сила. Паралелно с което, разбира се, не оставяше и привличането на основния си източник на енергия, който напълно да го освободи от оковите му...

- Аз и Селесте – каза тихо Трой, споглеждайки жена си, а после и родителите си.- За което... вие сте спомогнали...

- Съжаляваме, миличък... - прошепна Вивика и го помилва. – Но Клод така или иначе си беше нацелил вас и по един или друг начин щеше да изпълни целите си. А ние, както ти казахме, не можехме да секнем плана му докато Георги и Аврил вече са в клопката му. Трябваше да почакаме докато той е приключил с вас четиримата и е стигнал... до нас...

- Веднъж щом Халона, осъзнала колко безскрупулен се оказваше баща ѝ и разкъсвана от вина задето му бе помогнала, се свърза с нас... - Джейкб продължи разказа и погледна към индианката. - ... ние знаехме, че трябва да се съгласим с нейният собствен зародил се план против него... Трябваше да сторим така, че вторият етап – въвлечането на вас двамата в Антарктида – да премине успешно, за да може да се стигне до финалния – основния, онзи, с който той очакваше не само да се освободи, а и да придобие най-върховната си мощ някога. Затова дадохме всичко от себе си, за да бъде заблудата му към вас успешна – затова дори използвахме силата на това място тук, за да изпращаме и някои необходими знаци дори още по-назад във времето... През цялото време не спирахме да вярваме, че и вие, също като мама и татко, ще сте достатъчно силни, за да удържите на пагубното му влияние и да успее да оцелеете... както и стана, за радост. А през цялото време също така успяхме да го заблудим, че дъщеря му е тази, която му помага – същата тя, която междувременно се постара и именно *ние* да сме последният му избор.

- Но... аз все още не разбирам... - поклати глава Трой, загледан в родителите си. – Дори и този тъй оплетен план да се е развил, както изглежда, успешно... как това ни помага за победата над Клод? Дори и ние четиримата със Селесте и баба и дядо вече да сме свободни... вие двамата все още не сте... Ако дръзнем да възспрем вече засилилите се негови кроежи... това няма ли да се отрази пагубно на вас по същия начин, по който можеше да се отрази и на вас?

Отговорът на родителите му беше в изразенията им. Трой веднага ги улови в онази жертвоготовност и тъга, която те излъчваха докато го съзерцаваха...

- Не... не! – извика тогава най-младият наследник Годхънт от присъстващите. – Няма да ви позволя да се жертвате ако това е бил планът ви от самото начало!

- Саможертвата ни ще е напълно оправдана ако това... спаси вас и останалите... - изрече чувствено Вивика и стисна ръцете на сина си при решетката. В очите ѝ бликнаха сълзи. – Вие сте по-важни за нас от всичко останало... И ако се налага да дадем живота си, за да секнем навреме плана на Клод... това ще е правилният път напред.

- Но, моля те, не си мисли, че *точно това* искаме – побърза да добави Джейкб. – Ако още сега ни помогнете да разрушим сърцевината на това паралелно пространство, ние ще загинем, а вероятно и Клод ... но, както казахме, това може да доведе до необратими последици за много други хора. Откъсването на този свят от *съществуващото* може да доведе до серия бедствия и катаклизми – и то не само в нашия свят. Затова е най-добре да спрем Клод *без да жертваме никого*.

- Но... това въобще опция ли е? – недоумяваше Трой. – Та Клод е на крачка от реализацията на плана си. Ако го оставим да го довърши рискуваме...

- Не, въпросът не е да го оставяме да довърши плана си – побърза да го прекъсне Вивика, за да уточни някои детайли от значителна важност. – А да спрем плана му... по по-умен начин. Чрез... това, на което вие сте способни, мили мои...

Загледа се чувствено както в сина си, така и в съпругата му. Те самите не спираха да недоумяват, но се спогледаха.

- Ние двамата... Ние можем да възспрем Клод без да унищожаваме това място и да жертваме нечий живот? – попита Селесте.

- Да – кимна Вивика. – Кое е един особен компонент от нашия собствен план с Джейкб и Халона, с който се бяхме заели паралелно с другите неща. И за който се

наложи тримата да се задълбочим дори още повече в пластовете на времето... за да навлезем и из дебрите на вашите съзнания... и така да ви направим *подходящи*...

Нито Трой, нито Селесте, нито някой от другите четирима Годхънт не разбраха за какво става дума. Затова точно тогава Халона се намеси, обръщайки се към първите двама от тях:

- Но за да разберете смисъла на тези думи се налага да предприемете... последните крачки към същинския център на мястото, на което сме в момента. Трябва да побързаме, тъй като Клод, който заради някоя и друга моя хитрина напоследък се намира в дори още по-задълбочен транс от онзи, който планувахе докато изцежда силите на Джейкб и Вивика, е на път скоро да отвори очи. Тогава той ще разбере, че съм го предала и вече нищо няма да може да го спре, защото реално и това ще се окаже интрига, която е подкрепила неговата сила. Успеете ли обаче да стигнете до *там* преди неговото събуждане... ние ще победим!

- Но къде е това там? – попита Трой.

- Само вие го виждате... - прошепна Вивика, отново докосна ръцете му и ги стисна силно. И тя, и Джейкб се загледаха в него и съпругата му с много обич и надежда. – Също както и преди... просто трябва да продължите... напред и нагоре...

Някак си тези нейни думи и погледите на нея и на мъжа ѝ се оказа достатъчни. Още щом станаха свидетели на тях, Трой и Селесте се спогледаха и тогава... изведнъж се почувстваха способни да съзрат отвъд границите на това, което си мислеха че виждаха. Там, зад килията на Джейкб и Вивика... пътят продължаваше. А те просто трябваше да я заобиколят и да... продължат.

Не казаха нищо повече, а само се отдадоха на влечението. На онзи повик, който ги водеше към финалния етап от мисията им. И този път те поне със сигурност знаеха, че той не ги лъжеше – той бе създаден от обичта на техните близки.

За последно се спогледаха с много чувство с всички – както онези зад решетката, така и онези от другата ѝ страна. После се хванаха за ръце и тръгнаха настрани. Останалите спряха да ги виждат, когато завиха зад ъгъла, но Селесте и Трой се виждаха един друг – и това им бе достатъчно.

Така стигнаха от другата страна. А там имаше пътека – не много дълга, но стръмна. Отвеждаща нейде там, високо, до... кратера на вулкан.

По същото това време Коледа вече бе дошла в Уест Порт.

На площада в големия централен парк и тази година се бяха насъбрали множество хора за традиционното тържество послучай големия празник. Освен голяма сцена, на която различни изпълнители излизаха да пеят, навсякъде имаше и бляскава сияеща украса, която създаваше усещането за някое същинска снежна приказка. Не не последно място задушевната празнична атмосфера се подчертаваше и от десетките малки къщички от тазгодишния коледен базар.

Именно от един от тези къщички нашата добра позната Рут тъкмо си бе купила чашка с вкусно греяно вино. Облечена добре като за студеното настоящо време, жената се разхождаше и се наслаждаваше на атмосферата по същият начин, по който ѝ се бе наслаждавала и в детските си години – с усмивка и позитивни емоции.

Уви, дори и в такива моменти бе нужно пред нея да се появи една Савана Гордън, която да измени настроението ѝ в съвсем друга насока.

Тийнейджърката така и не видя бабата на приятеля си, но пък самата Рут видя нея. Също както забеляза, че Савана сякаш търсеше нещо – и на по-възрастната жена ѝ бе ясно, че тя по-скоро търсеше *някой*.

Решена да не позволи на това нахално момиче да се доближава до внука ѝ, Рут изпи последната глътка от виното си, после захвърли чашката в едното от кошчетата и тръгна по посока на тийнейджърката. Все още ѝ бе донякъде неприятно, че се чувстваше провокирана да се държи по такъв начин с дъщерята на своите стари приятели, но не виждаше друг изход – семейството беше най-важното за Рут и тя беше готова на всичко, за да го защити.

Голяма изненада дамата получи, когато ненадейно Савана се заговори с друг свой съученик, а Рут се почувства принудена да се прикрие встрани на едната къщичка за да подслуша разговора им.

- Какво толкова дири най-популярната ни мажоретка на това коледно парти? – попита ухилен младежът, който бе не кой да е, а нахаканият Лойд Терънс.

Савана го изгледа накриво.

- Моля те, Лойд, не ми е до излишни приказки. Търся Брейди.

- Брейди? – изсмя се тийнейджърът. – Че какво общо можеш да имаш ти с... -
Нещо в проблясъците на погледа ѝ му даде отговора още преди да е задал въпроса си. – Айде стига бе! Онзи задръстен хлапак ти е грабнал вниманието! Падаш си по него ли?

Момичето се спря на едно място и се почуди дали да отговори. Накрая поклати глава и каза:

- Това... не е твоя работа!

- Защо пък да не е? Нали не забравяш, че заради този тъпак и онази негова смахната баба претърпях две от най-големите си наказания някога. Интересува ме ако готино момиче като теб е пропаднало толкова, че да преследва смотаняк като него. Хайде, Савана, моля те... кажи ми, че си въобразявам. Не може ти, която си символа на яките мацки в училище, да харесваш... Брейди Ейбрамс!

Думите му сякаш успяха да накарат Савана да се замисли. Тя помълча известно време, в което сбърченото ѝ чело и присвитите ѝ нервно очи подсказваха колко разкъсвана бе тя. Накрая тези нейни стаявани чувства, очаквано, я накараха да не издържи.

- Добре, признавам! – извика тя на Лойд. – Доволен ли си? Заклевам се, че и аз самата не знам как стана, но... стана. Започнах да си падам по Брейди и дори да върша луди неща в името на това да сме заедно!

- Хм... луди неща? Започва да става интересно!

Момичето пристъпи по-близо до него. Със снижен тон каза:

- Ще ти разкрия за какво говоря, защото вече не издържам да го крия, но не искам да обелваш и дума преди никого. Иначе... и аз мога да си отворя нещата за разни неща, които знам за теб.

Лойд, който не знаеше дали този нейн намек му хареса или го подразни, присви очи. Кимна и направи с ръка знака за 'цип на устата', изричайки:

- Казвай. Ще си мълча.

Савана си пое дъх.

- Наистина не знам какво се случи с мен... Не знам как да си го обясня, но... полудях по Брейди... Искam го наистина много, Лойд! Болезнено много. Копнежът ми по него е толкова силен, че ме накара... да извърша нещо нередно... - пред изпълнения с интерес поглед на, несъмнено, младежът, любител на нередните неща, Савана най-накрая си позволи да си признае: - Струва ми се в денят на вторите изчезвания в West Port Hall. Забелязах близост между Брейди и Хейдън, която тъкмо беше дошла в училището, но по погледите на доста от момчетата – включително и твоят – се забеляза колко бързо тя бе успяла да грабне интереса ти. С Брейди обаче сякаш беше... различно. Сякаш имаше потенциал тя да се настани в сърцето му по-сериозно от другите... по-сериозно и от мен, по която си му личеше, че той си пада от край време. Не знам какво ми стана. Може би беше ревност, но... реших да взема нещата в свои ръце. Отидох при Хейдън и ѝ наговорих едни неща за Брейди... които не бяха верни. Няма да навлизам в подробности, но в общи линии я излъгах, че той има сериозни психични отклонения и е опасен. Затова тя го избягва напоследък.

- Уау... ти да видиш! – възкликна Лойд, широко ухилен. – Дори когато се излага и си пада по задръстения, Савана Гордън не спира да изненадва с неудържимост! Бих казал, че си скрита лимонка ако не беше една съвсем открита лимонка.

- Но никой не бива да разбира за това! – отвърна твърдо момичето и дори извади пръста си пред лицето на младежът. – Иначе... лошо ти се пише...

- Добре, де, добре... Спокойно! – размахна с ръце Лойд. – Но ако искаш съвет от мен – разрежи го този тип. Той не си струва.

- Не ти искам съвета – отвърна троснато Савана. – Всъщност тъкмо сега търся Брейди, за да му прекратя този период на дистанция, който настана между нас след изчезването на Джени и после продължи покрай изчезванията и на други негови близки. Той трябва да знае, че аз съм до него, а не съм просто някоя жена, която иска да го целува и да го придърпа в леглото си. Е, все пак, за да се подсурия, че този път няма да ме отблъсне... съм замислила още нещо... - Забелязвайки довольната усмивка, която се появи на демонично чаровния поглед на Лойд, младата дама обясни: - Ще го заведа под някой от многото имали наоколо и... ще инсценирам някой от онези романтични моменти като от коледните филми. Брейди няма да успее да удържи чувствата си към мен и ще се целунем... и така ще започне следващия етап от връзката ни...

Сияйната прехласнатост в изражението ѝ докато споделяше с Лойд новия си план все още го изумяваше и го караше да се запитва дали това бе същата онази Савана Гордън, която познаваше. Самоуверената училищна красавица, която можеше да има всяко момче... сега бе хлътнала до уши точно по Брейди Ейбрамс. И кроеше планове да го спечели.

Изненадваща промяна като за възприятията на Лойд, но не съвсем изненадващо поведение като за тези на прикритата отстриани Рут, която току-що бе получила необходимото допълнително потвърждение, че това момиче можеше да бъде само и единствено беля за внука ѝ. А след подобно потвърждение една загрижена баба като нея не чувстваше да има друг избор пред това възможно най-бързо да издири първа своя наследник... и да му сподели онова, което той трябваше да знае.

През това време самият Брейди действително се намираше някъде из множеството присъстващи на празненството наоколо. Не би трябвало да е изненада, че дори в този светъл ден той не беше в най-доброто си настроение въпреки че рано сутринта баща му го беше зарадвал с един от възможно най-страхотните коледни

подаръци – колекционерски пакет с настолна версия и какви ли не фигурки и бонуси на една от най-любимите му компютърни игри - “Jade Level 1728”. За жалост скоро след вълната на екстаз от новото си притежание младежът неминуемо се бе върнал към потиснатото си състояние напоследък. Състоянието на тийнеджър, който веднъж се бе доказвал като способен да разреши неясен и объркан случай като онзи от West Port Hall- и затова сега отговорността по разрешаването на новите мистериозни изчезвания в семейството му беше не по-малко засилена.

По този въпрос Брейди може би щеше да мисли още по-късно през същия ден, но към настоящия момент нещо друго изведнъж грабна вниманието му... отново.

А какво ли друго можеше да е това нещо освен... Хейдън? Тя, която бе дошла на празненството тук въпреки че в последно време вероятно свързваше този парк с някои други не много приятни усещания. А Брейди, щом я видя и щом си припомни сцената между нея и чичо ѝ, на която бе станал свидетел, искрено пожела да можеше сега да е до нея, да я прегърне и да ѝ даде от своята подкрепа и от топлотата си – физическа и душевна.

Хейдън го видя в далечината – тих, самотен, пхнал ръцете си в джобовете на якето си и гледащ към нея. В погледът ѝ се появи проблисък, който не можеше да бъде сбъркан – това бе проблисъкът на *желанието*. Възпрепятствано отново от неясен, поне за Броуди, фактор, който я подтикна бързо след това да извърне погледа си в друга посока и да тръгне нанякъде.

Младежът въздъхна. Замисли се дали не бе дошло времето и той самият да се откаже от своите собствени копнежи. Тя самата очевидно не искаше да има нищо общо с него...

Брейди не подозираше каква вълна от съвсем противоположни чувства предстоеше да премине през него и душата му само след секунди, когато измежду хората наоколо път си проправи баба му, Рут, забързана и търсеща с поглед именно него. Щом я видя младежът ѝ се усмихна леко, но веднага се смути като видя сериозното изражение на лицето ѝ.

Неговото изражение също стана сериозно – сериозно и крайно шокирано – когато в следващите минути тя му разкри някои... истини.

Междувременно, отстрани, тъкмо когато Хедър се разхождаше измежду множеството хора, тя бе забелязана от погледът на друг свой съученик, който не беше безразличен към нея – Кейлъб. Той се намираше облегал се при единият щанд, на който се продаваше топло мляко с какао и отпиваше последните глътки от чашката си, а компания му правеше добрият му стар приятел Ферди.

Забелязвайки колко прехласнат бе приятеля му, младият принц се усмихна.

- Не мислиш ли, че Коледа е идеалният момент да ѝ признаеш чувствата си?

Кейлъб се сепна. Загледа се в приятеля си и поклати глава.

- Не знам... Чувствата ми още са... доста объркани. Бурна година беше за тях.

Ферди въздъхна и сложи ръка на рамото му.

- Разбирам. Но може би е време да ги изясниш. Дали ще прекараш остатъка от живота си в трепети по Кая... или ще се отдадеш на жаждата по нови изживявания.

- Аз... не съм сигурен... - отвърна Кейлъб, продължавайки да гледа колебливо към Хедър.

Продължи така още няколко секунди, после изпи последната глътка от картонената си чашка, хвърли я настрана и си пое въздух. Не подсказа на Ферди какви

са намеренията му, само му метна още един признателен, приятелски поглед и тръгна по посока на момичето.

Тъкмо тогава, недалеч оттук, Брейди, който пристъпваше намръщен сред всичките присъстващи, ненадейно забеляза друго едно момиче, което търсеше. Тя също търсеше него, затова когато погледите им съчетаха, се усмихна.

- Ето те! – възкликна тя с широка усмивка и пъргаво пристъпи към него, но ведрото изражение на лицето ѝ бързо се стопи, когато забеляза неговото разярено такова. – Брейди... станало ли е нещо?

- Не знам, Савана... Ти ми кажи! – позволи си да изрече с повишен тон той.

- Какво... какво да ти кажа? – тийнеджърката замръзна на мястото си, и то не само заради студа.

- Ами например това... до какви мерки би стигнала, за да получиш това, което искаш! – отвърна той, което даде на Савана... отговорът.

Тя се вцепени дори още повече. Не можеше да повярва, че това се случваше. И не можеше да си обясни как бе възможно това да се случва – Хедър не искаше да обелва и дума пред момчето, а единственият друг човек, на когото тя, Савана, бе споделила тайната си беше Лойд, с когото бяха разговаряли до преди по-малко от минута. Нямаше как той да е казал на Брейди.

Но Брейди *знаеше*.

- Аз... аз... не разбирам... - в тревогата си Савана се опита още веднъж да се направи на объркана, но след следващите думи на момчето и това нямаше как да продължи:

- Много добре разбираш! Защото *ти* си го сторила! *Ти* си изговорила всички онези глупости на Хедър! А след това с цялата си наглост дойде... и ме целуна!

Савана замълча. Приведе виновно глава, а дишането ѝ се учести.

- И дори не можеш да ме погледнеш в очите и да си го признаеш... - прошепна с горчивина Брейди, без да откъсва поглед от нея. – Не знам как е било възможно толкова време да съм бил заблуден по отношение на теб... Как може толкова време да съм бленувал... за едно момиче, което е способно на такива мърсотии, за да получи своето...

- Брейди, аз... - опита се да изрече нещо тя, но младежът не ѝ даде този шанс:

- Всъщност... спри. Замълчи. Не е необходимо да казваш каквото и да било. Това беше, Савана. Приключихме.

- Брейди, моля те, дай ми шанс поне да ти обясня! – тийнеджърката се опита да го спре, когато той тръгна нанякъде, но младежът грубо се откъсна от нея, изгледа я гневно за един последен път и се загуби сред многото хора наоколо.

Савана остана там, сама и унила. Разкъсвана от вина, но и от ярост задето мечтаната ѝ идилия с това момче се бе продънила още преди изобщо да е отишла нанякъде.

Още дълго време Савана Гордън щеше да се пита как бе възможно да се стигне дотук – тя да е онази, отхвърлената от не-популярното момче, по което беше луда... Дълго щеше да се пита... но кога ли щеше да намери отговорите?

Брейди, от своя страна, вече не беше нужно да се запитва сам себе си каквото и да било – не и по отношение на чувствата си в личен план. Защото след разкритието за Савана той вече знаеше какво иска – и надали някога е бил толкова уверен в нещо. Проправяйки забързано път сред хората, той търсеше... един конкретен човек. Една

конкретна млада дама, с която бе нужно да разговаря. А по пътя си завари толкова много други весели мъже и жени. Някои – негови най-близки роднини, които през изминалата година бяха загубили щастието, но отново си бяха позволили да го намерят, с друг човек. Други – негови приятели, за които напоследък трепетите на любовта назряваха за първи път...

И ето, че изведнъж пред него се появи и *тя*. Момичето, което хронологично не бе първата избраница в живота му, но бе онази, с която той искаше до продължи *оттук насетне*.

Брейди се приближи забързано към Хедър, а щом тя го видя погледът ѝ отново проблесна – едновременно с копнеж и с тъга. И този път тя се опита да избяга, но той навреме успя да я спре, хващайки я за ръка. Прошепна:

- Недей... не си отивай... Не и този път...

- Брейди... моля те... аз... - отвърна тя, разкъсвана от чувствата си.

- Ти искаш да си тук, при мен... - увери я той, притискайки я пламенно към себе си. – Но те възспира една... лъжа.

Хедър примига в недоумение.

- Онези глупости, които ти е казала Савана... - изрече младежът. – Те нямат нищо общо с реалността. Аз не съм с психични отклонения, Хедър. Не съм нестабилният тип, който би могъл да ти навреди. Аз съм просто един училищен задръстеняк-геймър... който е луд по теб!

Красавицата отвори широко уста и очи. Не беше нужно той да я убеждава повече, за да му повярва – погледът му сам по себе си говореше достатъчно.

И все пак... в нейния поглед още се забелязваха резерви.

- О, Брейди... аз... се радвам да чуя това... и до скоро то може би щеше да е достатъчно, но... не и сега... - прошепна тя и се отдръпна леко от него. – Защото ти може и да не си нестабилен човек, способен да ми навреди... но... но напоследък все повече се замислям дали аз не съм такъв...

Тежестта в душата ѝ си пролича във всеки един трепет от последните думи. Но Хедър не можеше и да подозира каква ще е реакцията на Брейди, който само я притисна още по-плътнo към себе си, обозря я с прехласнат поглед и я помилва по лицето, изричайки:

- Ще бъда до теб. Каквото и да предстои. Защото... защото това, което изпитвам към теб, Хедър... е твърде силно, за да може да бъде укротено и миг повече...

Неусетно и последната опора на стената помежду им рухна напълно – в душите и на двамата им. Хедър, просълзена заради неговите топли думи, не се чувстваше способна повече да отрича. Той бе мъжът, когото тя искаше. А тя бе жената, която той искаше.

А целувката бе начинът да си го покажат. И го сториха – усмихвайки си се един на друг, Брейди и Хедър се погрижиха и малкото останала дистанция между потрепващите им от копнеж лица да бъде скъсена... а устните им да се съчетаят. В едно от най-блажените изживявания някога.

Блажено за тях, но отрезвяващо за някой други...

Застинал на мястото си, недалеч оттук, Кейлъб, който до последно бе пристъпвал колебливо насам, ги гледаше ли, гледаше... а хаотичните чувства в неговата собствена душа бушуваха ли, бушуваха.

Докато накра на лицето на младежда не се появи... усмивка.

Една съвсем искрена усмивка на мъж, който осъзнаваше колко силно всъщност бе свързан със своята първа любима – онази, останала в миналото му, но навеки способна да влияе и на настоящето, и на бъдещето му.

Нужно ли беше Кейлъб да я загърбва напълно и да продължава напред още сега? Не беше ли пламът му към него твърде неудържим, за да го погаси той току-така като си намери друга, с която да го споделя?

При всяко положение Хедър неволно бе взела решението вместо него. И това се харесваше на Кейлъб. Защото то доставяше у него усещането за облекчение. Облекчение, че навреме бе възспрян от Съдбата, за да стори нещо, което сам не бе сигурен дали искаше.

Дали в бъдещия си път Кейлъб щеше все пак да си позволи да предприеме следващата крачка с някоя друга? И той самият нямаше отговор на този въпрос сега. Но поне веднъж завинаги знаеше, че независимо какво предстоеше, някъде там, на специално място в душата му, завинаги щеше да съществува и безценния и незамеим копнеж по... нея.

Кая.

И по някаква причина това не биваше да се променя.

Защото истинската любов не биваше да бъде загърбвана напълно, дори и когато не изглеждаше да има надежда за нея. А този възглед всъщност бе нещо, над което и друг един от нашите познати присъстващи, който понастоящем гледаше с радост към щастливите Брейди и Хедър – Рут – размишляваше напоследък. А подобна сцена, в която младите, както изглежда, се допълваха един друг, нямаше как освен радост да не й донесе още трепети по отношение на това размишление.

Трепети и въздишки, с които по едно време дамата се извърна на другата страна и започна да пристъпва отнесена из всички онези хора с всичките техни

съдби... Ах, колкото отдавна тя си мечтаеше сред подобна тълпа тя отново да се срещне и със... своята съдба...

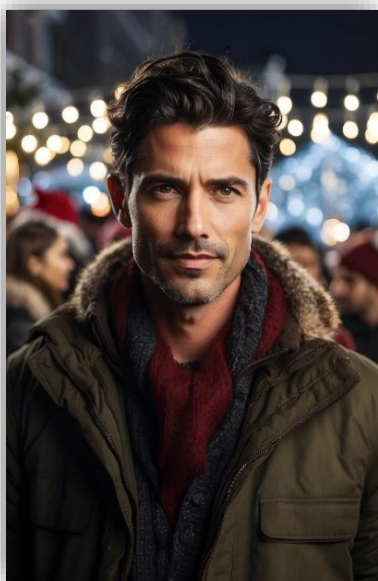
Неочаквано й бе доказано, че надеждите й не са били напразни щом са били подпътени с... вяра.

- Рут! – познат и безумно обичан от жената глас се чу нейде иззад нея.

Тя се разтрепера. Обърна се и го видя. Добре изглеждащият зрял слаб мъж с тъмни коси и с кафяви очи, които сега я гледаха с толкова любов.

- О... Шон! – възкликна в небивалата си радост тя и двамата се приближиха забързано един към друг, след което просто се прегърнаха и целунаха.

Съдбата си знаеше работата. Особено по Коледа.

Доста по-късно същата вечер, Хедър се намираше на алеята пред къщата си, към която се прибираше.

Прехласнатото изражение не слизаше от лицето на младата дама. Да знае, че чувствата им с Брейди най-накрая са споделени и признати публично я караше да се чувства като най-щастливата жена на света. Твърде много време тя бе загубила в противопоставяне на тези чувства... И сега бе дошло времето им да разцъфтят.

За да направят коледната атмосфера още по-приказна, нежни снежинки изведнъж започнаха да се сипят навсякъде около тийнейджърката. Тя се усмихна още повече и дори вдиша от чистия, макар и студен, въздух.

Но най-неочакваното, удивително нещо се случи след още миг, когато ненадейно нейде из висините прелетя... човек. Хедър видя само силуета му – силуета на този добре сложен, героичен мъж – но и това бе напълно достатъчно за да се досети тя кой беше той.

Реалния супергерой на Уест Порт – Е-Рей Мен. Прелитащ на огромния метрополис, за да се увери, че жителите му бяха добре. А Хедър най-накрая го бе видяла, както я бяха уверявали още от първия ден в новото ѝ училище...

И тогава... я озари прозрението.

Не по темата за Е-Рей Мен – тя просто му се възхищаваше. Не по темата за Брейди – там нещата вече бяха ясни и щяха да си бъдат ясни и в бъдеще. А по темата за... нейните други търсения. За свръхестествения повик на нейното сърце...

Дали заради дълбокото удовлетворение в личен план, заради вълнението от спонтанната поява на супергероя или заради магичния дух на този специален ден, но тя сега го чувстваше по-силно от когато и да било. Своето призвание, спрямо което неотдавна си бе помислила, че се е провалила там, сред снеговете на гората в парка... но сега изведнъж я осени осезанието, че може би онази нейна първа крачка към някакво действие не е била провал. Че всички онези сцени, които бяха преминавали през съзнанието ѝ и които постепенно я бяха довели до това накрая тя да разчиства снегове в една конкретна точка от града... не бяха хаотични.

Хедър винаги си бе мечтала да стане писател. И именно с този порив на неукротимо вдъхновение сега тя забързано влезе в къщата си и се качи в стаята си, решена да се отдаде на тази своя страст. Седна на бюрото, отвори модерния си лаптоп, пое си въздух и... оттам насетне пръстите сякаш сами се движеха, веднъж щом тя бе позволила на паранормалната сила, стаявана вътре, в сърцевината на душата ѝ, да се отприщи...

Сцената, която написа, започваше с буквата, която ръцете ѝ ненадейно бяха изписали там, в снеговете на горичката.

Буквата 'К'.

Какво неповторимо изживяване бе да се намира във... вулкана.

На онази скала, издадена точно над кипящата лава... С не по-малко кипяща кръв във вените... привлечена натам, към онази горещина, но същевременно пронизвана и от смущаващ хлад - онзи, който се намираше от другата страна.

Въпреки което се осмели. Нужно бе просто да погледне към неговото лице до себе си, да почувства отново ръката му и да знае, че тази налудничава идея представляваше правилното. Бъдещето.

Стиснали ръцете си една в друга той и тя пристъпиха напред и полетяха към лавата...

Той и тя.

Трой и Селесте.

“Какво ни накара да извършим тази лудост?” – в пространството, в което се понесоха, не се налагаше да говорят, за да си разменят думи – само трябваше да се спогледат и да си разменят... мисли. Така стори и Трой, сетне допълни: “Какво ни привлича толкова много към това място?”

“Някаква магия на миналото, настоящето и бъдещето. *Нашите* минало, настояще и бъдеще” – отговори Селесте, без сама да е сигурен от къде идваше отговорът ѝ.

Може би от сърцето?

“Етапи на времето, в които сме били и винаги ще бъдем заедно” – Трой схвана намека ѝ. – “Водещи ни и в логичното, и в нелогичното. Но как ще победим Клод по този начин?”

“Нека продължим да летим из лавата...” – предложи тя, докато междувременно двамата с любимия ѝ буквално преминаваха стремглаво през най-безпощадните огнени сили.

Но оставаха цели. Лавата по никакъв начин не влияеше на физическите им същности – може би защото тя бе просто една илюзия, през която трябваше да преминат, за да *продължат*.

Щом телата им стигнаха до дъното на вулкана, където вече бе тъмно, непрогледно, Селесте и Трой отново не бяха погубени – защото дъното бе меко, дори приятно, а да преминават през него се усещаше като да преминават през облак.

Същевременно с това някои проблясъци на спомени започнаха да изникват в съзнанията им. Колкото по-навътре навлизаха във всички тези чудати пластове, толкова повече те двамата си спомняха...

Спомняха си сняг...

Търсене...

Замък...

Кула...

Стъкла и огледала...

И това как се бяха загледали един в друг без да бъдат сигурни дали са *тук* или *другаде*. Но чак сега, когато вече се намираха на тъй напреднал етап от вълнуващото си приключение, те можеха да си дадат отговорите.

По онова време съзнанията им *бяха там*, но и *не бяха* – защото техни близки бяха използвали внушителните сили на това място, за жалост донякъде компрометирани и от мрака на злото, преминавало през него, за да им повлияят предварително, та да може такава сцена изобщо да съществува. За да ги подготвят за прехода им към същинската сърцевина на същия този свят, където не всеки можеше да бъде допуснат... Не всеки можеше да оцелее, та да стигне цял до нея...

Но *сега* съзнанията им *бяха напълно там*. Съзнанията и телата им, съчетани в едно цяло – неговите с нейните, нейните с неговите. Преплитащи се с минало, настояще и бъдеще във възхитителен синхрон.

Но и студенината на Клод неминуемо беше там. Там, още по-навътре – в края на тунела.

Съзряха го веднага щом ходилата им стъпиха на твърда земя. Всъщност съзряха голямото и кръгло, черно вързопче, наподобяващо пашкул, в което трябваше да се намира той, в своя насилствено удължен сън. То си стоеше самотно наскре тъмната, влажна пещера, в която единият единствен лъч светлина идеше нейде отгоре, точно над него, зареждайки я със светлата енергия на рода Годхънт, за да я преобразува то по своя си начин в мрачна такава за безскрупулния злодей.

Трой и Селесте се спогледаха. Все още се държаха за ръцете и се чувстваха уверени, въпреки тръпките, които това място докарваше у тях. Въпреки мисълта, че само няколко крачки ги деляха от заветната си цел най-накрая да се срещнат очи в очи със *истинския* него в цялата му настояща уязвимост – или поне техните очи да се загледат в неговите затворени такива...

Уверени до последно в идеята за правдата, двамата влюбени се втренчиха в подобieto на пашкул и пристъпиха натам. С всяка следваща стъпка все по-ясно виждаха постелята, положена там. Мекото и удобно място, на което тялото му трябваше да лежи, за да генерира онази мощ, която последиците от неговите кроежи трябваше да му изпращат...

Застинаха на местата си, когато стигнаха до пашкулът и установиха, че Клод не беше в нея.

- Не е ли това нещо – умът човешки – нещо тѝ лесно за манипулация? – още посмушаваш бе студеният, въпреки което възтържествуващ глас, който ненадейно се чу зад тях.

Трой и Селесте се обърнаха натам и въпреки всичко се озоваха очи в очи с *него*. Клод стоеше там, изправен, с тънка, лукава усмивка. Гледаше ги с победоносни проблясъци в погледа.

- Ти... ти си буден... - прошепна жената, преглъщайки тежко.

- А вие очаквахте, че ще си спя и просто ще ви оставя да разрушите градения с векове прогрес на заветната ми цел? – изсмя се Клод. – Глупаци. Също като онази неблагодарна моя дъщеря, на която можех да дам всичко ако само беше останала с мен до края.

- Халона... ти... си подмамил и нея?

- Хм... може да го наречем и така – нали все пак интригите и манипулациите са навсякъде около нас? – изрече саркастично мрачният магьосник. – Но, ако трябва да съм честен, на мен не ми се наложи да направя нищо. Единствено трябваше да я оставя да довърши до край онова, което считаше за *своя* план и си мислеше, че съм твърде глупав, за да не го усетя... И така да ви изпрати... тук, при мен. В леговището на *будния* вълк.

- За какво сме ти тук? – отвърна намръщен Трой. – Малко ли от енергията ни изцеди там, в онзи затвор в ледената пустощ? Малко ли от енергията взе на баба ми и дядо ми, на майка ми и баща ми, на всички онези други хора, които неволно станаха част от злодейските ти машинации!?

Клод се изсмя гръмогласно – по-силно от предния път.

- Мислите си, че случващото се *досега* е било *главното изцеждане*? Не, мили мои. На даден етап може и такива да са били плановите ми, но не и откакто осъзнах, че мога просто да... почакам. “Чакай и се надявай”, казал е Дюма. Но при мен нямаше нужда от надеждата, защото знаех, че плана ми ще завърши безупречно. Трябваше само да *почакам* вие да дойдете тук, при капана, в който си мислихте, че ще заварите мен. Но в който ви предстои вие самите да влезете, като по този начин няма да ми дадете просто част от енергията си... Ще ми дадете целите си същности, а така аз ще бъда дори още по-могъщ от предварително запланираното. И по този начин ще постигна власт над човечеството, за която не съм и сънувал...

Пристъпи заплашително крачка към тях, а те, първоинстинктивно, направиха една назад, но бързо се усетиха, че така всъщност се доближаваха твърде много до самия капан, за който говореше злодеят – все още разтвореният пашкул.

- Така... така... точно така... - заговори със своят доволен, подигравателен тон Клод, плесвайки с ръце. – Точно натам си отидете, мили мои... Така или иначе това кътче *ви зове*...

- Никога няма да влезем сами в него!- извика Трой, намръщен, при което извади заплашително напред едната си ръка. – И не си й помисляй да се доближаваш до нас!

Клод отново се изсмя.

- Да се доближавам? Не е нужно дори да ви докосвам, глупаци. Защото вие вече сте в обсега, в който... сте *мои*.

Рече и още преди съпрузите Годхънт да са съумяли да сторят нещо, извади двете си ръце настрани и от тях изведнъж излязоха снопове черен дим. Обгръщайки телата на Трой и Селесте, димът обездвижи ръцете им и ги възпрепятства да сторят каквото и да било.

Нито обикновена физическа сила, нито свръхестествената, типична за наследниците на Аврил и Георги Годхънт, не бе способна да опонира на Клод в момента. Той се бе въоръжил с мощ, която очевидно можеше да докосва дори и най-тънките струни на уязвимост у хората и да ги преобразува в своя полза.

Именно така сега хватката на тъмния дим, както вкамени ръцете, така и раздвижи ходилата на Селесте и Трой. Тя и той, в нежеланието си, все пак пристъпиха още няколко крачки назад, а накрая просто се излегнаха сред меките завивки в пашкула.

Пашкулът засия в магически цветове, наподобяващо шарено електричество и... започна да се затваря.

- Не! – извика Селесте.

- Пусни ни, нещастнико! – изрева Трой, но в отговор получи изражението на Клод, надвиснало със зловеща победоносност над тях.

- Има нещо много поетично в тази развръзка, не мислите ли? – изрече той, ухилен. – Вашите близки ви вкарваха от капан в капан, мислейки си, че ви водят напред, към този финален етап, в който ние с вас официално да се срещнем, и вие да наблюдавате края ми... а всъщност накрая аз ще наблюдавам *вашия край*... Края на вас и на цялото човечество – или поне онази преобладаваща част от него, която за да послужи своето си служи с лъжи, манипулации... долни схеми и безскрупулни интриги...

Рече и потърка ръце, доволен от представата за бъдещето. Да, бъдещето – онова, което този път не беше в миналото, не беше в настоящето, но... предстоеше.

Но изведнъж, наред тревогата от на вид необратимата ситуация, Трой се ококори със своя собствена спонтанна представа, обръгнала съзнанието му. Собствена спонтанна... идея.

- Преобладаващата част от човечеството... но не всичките хора... - прошепна той, с което накара Клод да се загледа в него и жена му малко преди пашкулът да се затвори. Трой също обърна лицето си към намиращото се на сантиметри от него такова на Селесте и, с проблясък на надежда в погледа, продължи: - Интригите... лъжите, манипулациите... схемите... Те са присъщи на повечето хора, но *въпреки това* има и такива, които не си служат с тях. Като например момчето от Троя, научено още от малко на борбеност в живота и момичето от Рим, притежаващо възхитителната сила на добротата... Той и тя, които се срещнаха... за да бъдат силни заедно. И с липсата на каквито и да е целенасочени заблуди във връзката си и в общуването си с другите, да са представители на противоположното...

Той върна погледа си към Клод, а в този поглед сега се забелязваше нов вид възтържествуване. И увереност. В секундите, в които пашкулът се затвори, той изрече:

- А в пространство като това, въпреки злото, настанило се в него, все още съществува и мястото за представители като нас... Този пашкул... и ние двамата в него. Наистина в него – тук и сега. На мястото, от което онези, имащи у себе си силата да прочистят мрака със... светлина... *могат* да надделеят... - прошепна и мигом се извърна пак към любимата си, за да я целуне по-чувствено от всякога.

Тя, осъзнала целта му, се отдаде на тази целувка, сияеща.

А тъкмо когато пашкулът се затвори напълно, от всичките му страни изникнаха многобройни лъчове на буквално... сияние.

И ето, че отнейде зазвуча... песен с нежна, заплениваща мелодия:

*Ще бъдем ний там, в онази вселена
Той – несломим, тя – несломена
Дали някога, дали сега, дали в животът пред нас
Ти ще бъдеш ти, аз ще бъда аз...*

- Не... - Клод, изцъклил очи и отворил широко уста, пристъпи крачка назад. Бързо обаче осъзна, че не биваше да се отдръпва от пашкула, а да се пребори физически, с новия вид сила, обгърнал същината му.

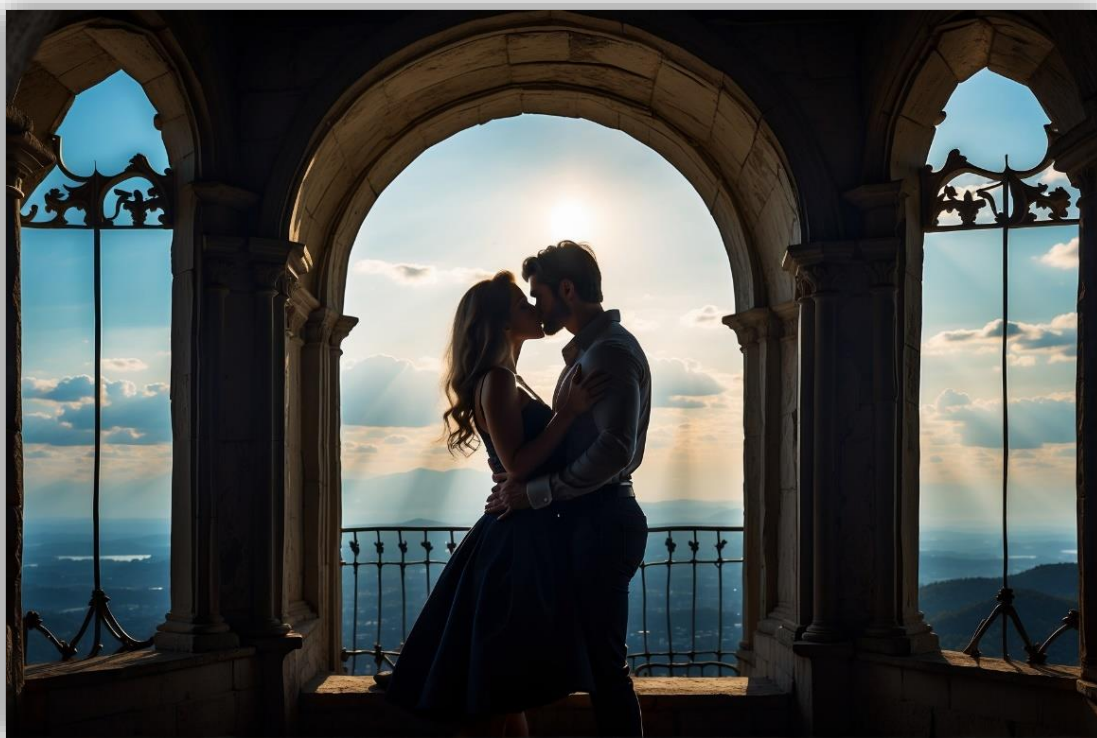
Мъжът отчаяно впи пръстите си в повърхността на големия черен вързоп. Опита се да го разтвори, но не успя. Опита се да го разкъса, от различни страни, но отново неуспешно. А тези провали докараха мъжът до безумна криза. Той започна да се върти от всичките страни на пашкула, влагайки всичката си възможна естествена и свръхестествена енергия, за да го пропука... да го унищожи и да премахне от вътрешната му страна двамата влюбени преди новозаформиленият се процес, поведен от тях и техните добрина и утвърдена във времето честност, да е бил завършен.

Но опитите му бяха обречени на неуспех. А той самият го осъзна, когато по едно време сиянието и мелодията изпълниха пещерата до такава степен, че започна да я превръщат в нещо друго, нещо светло, въздигнато, бляскаво... Чак тогава Клод осъзна, че беше загубил.

В отчаянието си, той понечи да избяга. Успя да се отдалечи на няколко метра от възтъргъжествуването на пашкула и да се скрие в най-тъмните сенки на останалото от пещерата – но скоро дори и те бяха докоснати от сиянието, а той, неспособен повече да му опонира, изрева за един последен път, след което се почувства обгърнат от него.

Пое последния си дъх преди накрая тялото му да се вкамени и да се превърне в... мраморна статуя. Статуя, която въпреки своят злокобен вид стоеше някак галантно там, в центъра на кръгла зала с купол на върха на най-високата кула от замък...

Познат на Трой и Селесте връх на кула, където и техните ликове се появиха само след миг, все още потънали в плена на своята неповторима целувка.

Изпитващи отново блаженството от свободата, без каквито и да е окови и без да са затворени някъде, мъжът и жената се отдръпнаха един от друг с прехласнатите си изражения на влюбени хора. Вдишаха дълбоко от тъй свежия, приятен въздух, който бе в пълен контраст с онзи от пещерата, сетне се загледаха настрани, където иззад парапета на кулата се виждаше прелестна околност.

Студени тръпки все пак преминаха през телата им, когато след миг се обърнаха и на другата стена и видяха там зловещата мраморна статуя. Тръпки, които веднага бяха разсеяни с облекчението, че това вече си беше само една статуя, която не можеше да нарани никого.

Въпреки това тази зала чу и усети и въздишките на двамата влюбени, когато накрая те двамата отново се спогледаха – все тъй влюбени, но и осъзнаващи, че с разгромяването на Клод малко или много бяха принудени да унищожат и проблясъкът на благородна идея в неговата цел...

Интригите щяха да продължат да съществуват из световите. Един щеше да наранява друг за своето собствено благо, а така може би щеше да подтикне и другия да му отвърде. Трайна добронамереност между всички вероятно нямаше да има, защото нечий интерес винаги щяха да се усещат за някому като достатъчни, за да се навлезе из пластовете на учредените системи и да се създаде един малък – или голям – хаос...

Но поне всички щяха да имат своя избор как да постъпят. И, макар и да бе сигурно, че някои щяха да изберат пътя на неправилното, със сигурност винаги щеше да има и такива, които да се противопоставят на създадената от тях мрачна сила по пътя на правилното.